

ΟΧΙ ΣΤΙΣ ΔΙΩΞΕΙΣ ΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ
ΝΑ ΠΑΡΘΕΙ ΠΙΣΩ Η ΑΠΟΛΥΣΗ ΤΗΣ ΧΡΥΣΑΣ ΧΟΤΖΟΓΛΟΥ

προλεταριακή σημαιο

Προετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί, ΕΝΩΘΕΙΤΕ!

δεκαπενθήμερη εφημερίδα του Κ.Ο. του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας (μαρξιστικού-λενινιστικού) www.kkemi.gr Σάββατο 26 Απρίλη 2025 ■ χρόνος 43ος φ. 983 ■ 1.50€

Εργατική Πρωτομαγιά

Μέρα εργατών και αγώνων

Υπενθυμίζει
την ιστορική αποστολή
της εργατικής τάξης

Αφιέρωμα στις σελίδες 12,13

Όλοι
στις απεργιακές συγκεντρώσεις!
Αθήνα: 10:30 Προπύλαια
Θεσσαλονίκη: 10:30 Καμάρα

Ουκρανία
Από τους εξοπλισμούς στα «ειρηνευτικά σχέδια»,
με τον πόλεμο να συνεχίζεται

1ΜΑΗ

Η ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ
Ο ΛΑΟΣ
ΑΝΤΙΣΤΕΚΟΝΤΑΙ
ΔΙΕΚΔΙΚΟΥΝ

ΧΑΡΑΖΟΥΝ
ΤΟΝ ΔΙΚΟ ΤΟΥΣ
ΔΡΟΜΟ

ΚΚΕ(μ-λ)

ΦΤΩΧΕΙΑ
ΠΟΛΕΜΟΣ
ΔΙΩΞΕΙΣ

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ-ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΣΤΟΥΣ ΣΥΛΛΟΓΟΥΣ

ΜΕ ΑΓΩΝΕΣ

ΚΟΝΤΡΑ ΣΤΟΥΣ ΣΥΜΒΙΒΑΣΜΟΥΣ ΚΑΙ ΤΙΣ ΑΥΤΑΠΑΤΕΣ
ΓΙΑ ΠΡΥΤΑΝΕΙΕΣ-ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ-ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΙΣ

ΚΕΡΑΙΖΟΥΜΕ

ΣΤΗ-ΣΠΟΝΔΕΣ-ΔΟΥΛΕΙΑ ΜΕ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ

ΚΑΤΩ Ο ΝΟΜΟΣ ΚΕΡΑΜΕΩΣ/
ΚΑΜΙΑ ΔΙΑΓΡΑΦΗ ΦΟΙΤΗΤΗ!

14 ΜΑΪΟΥ
ΣΤΗΡΙΖΟΥΜΕ-ΨΗΦΙΖΟΥΜΕ

Αγωνιστικές Κινήσεις

πολέμους για σπουδές-δουλειά-ελευθερίες-υγεία για όλους

Δισεκατομμύρια στους εξοπλισμούς, ξεροκόμματα στον λαό

Το νέο εξοπλιστικό πρόγραμμα μαμούθ, υπό τον τίτλο «Μακροπρόθεσμος Προγραμματισμός Αμυντικών Εξοπλισμών των Ενόπλων Δυνάμεων για την περίοδο 2025-2036», που ανακοινώθηκε πρόσφατα με πανηγυρισμούς από την κυβέρνηση της ΝΔ, έχει ουσιαστικά αναγορευτεί σε «οδικό χάρτη» της ντόπιας εξαρτημένης άρχουσας τάξης μπροστά στα αδιέξοδα που αντιμετωπίζει και τις νέες άγριες γεωπολιτικές συνθήκες στην περιοχή και τον κόσμο. Με εμφανή την αγωνία για λογαριασμό ολόκληρου του αστικού κόσμου, άλλωστε, αλλά και με μπόλικες δόσεις υποκρισίας, ο Μητσοτάκης στη Βουλή έκανε λόγο για «έναν κόσμο ο οποίος αλλάζει με απρόβλεπτους ρυθμούς» και για «πολέμους οι οποίοι πλέον αμφισβητούν σύνορα και Διεθνές Δίκαιο».

Ο ορίζοντας του πακέτου είναι σε πρώτη φάση 12ετής, με δυνατότητα επέκτασης για ακόμη 8 χρόνια και θα κοστίσει τουλάχιστον 25 δισ. ευρώ. Λίγες μόλις μέρες μετά τις κοινοβουλευτικές ανακοινώσεις, ακολούθησε η επικύρωση του σχεδιασμού από το ΚΥΣΕΑ, καθώς και η σύναψη σύμβασης μεταξύ Δένδια και του υπουργού Άμυνας της Γαλλίας, Λεκορνί, για αγορά 16 πυραύλων Exocet, κόστους δεκάδων εκατομμυρίων ευρώ. Σε άμεσο συντονισμό με τη «Λευκή Βίβλο» της Ε.Ε. και το πρόγραμμα «ReArm Europe», αλλά και -με όσες αντιθέσεις και προβλή-

ματα μπορεί να παράξει κάτι τέτοιο - με τις αμερικανοΝΑΤΟϊκές προτεραιότητες, οι νέες «αγορές του αιώνα» εκτείνονται σε όλα τα πεδία: από την προμήθεια καινούριων φρεγατών, την αναβάθμιση και αγορά μαχητικών αεροσκαφών 4,5ης και 5ης γενιάς (F-16 Viper, Rafale, F-35) και ελικοπτέρων, τα σύγχρονα συστήματα ηλεκτρονικού πολέμου και επικοινωνίας, τον εκσυγχρονισμό των μεταφορικών μέσων, την αξιοποίηση των drones, έως και τον διαβόητο αντιαεροπορικό, αντιπυραυλικό και αντι-drone «θόλο προστασίας» (κατά τα πρότυπα του κράτους-δολοφόνου του Ισραήλ), με την επωνυμία «Ασπίδα του Αχιλλέα».

Αξίζει να σημειωθεί ότι πέρα από τα «ψελλίσματα» επιμέρους διαφωνιών από την αστική αντιπολίτευση των ΠΑΣΟΚ και ΣΥΡΙΖΑ, στη σχετική συζήτηση από κανέναν δεν έλειψαν οι κορόνες για την «ευρωπαϊκή στρατηγική αυτονομία», με πλήρη συμμόρφωση από όλους στη γραμμή των πολεμικών προετοιμασιών που επιβάλλουν οι ιμπεριαλιστές σε ΕΕ και ΗΠΑ. Το ίδιο μπορεί να ειπωθεί και για την Πλεύση Ελευθερίας, που έμεινε στις γνωστές γενικόλογες καταγγελίες περί «διαφθοράς», χωρίς να θέτει ούτε στο ελάχιστο σε αμφισβήτηση το ιμπεριαλιστικό πλαίσιο, ενώ, για άλλη μια φορά, τα φασιστικά μορφώματα αποδεικνύον-

ται οι πιο φανατικοί υπερασπιστές των στρατιωτικών προσταγών των αφεντικών τους. Όσο για το ρεφορμιστικό ΚΚΕ, που υποτίθεται ότι ξεμπροστιάζει τα «πολεμοκάπηλα σχέδια του κεφαλαίου», μόνη επωδός σε όλες του τις τοποθετήσεις είναι ότι τα εξοπλιστικά προγράμματα «δεν γίνονται με κριτήριο τη θωράκιση της αμυντικής ικανότητας της χώρας».

Φυσικά, κάθε άλλο παρά απουσιάζουν από παράγοντες και στελέχη της εγχώριας αστικής τάξης και οι συνολικότερες «κριτικές» στην ασκούμενη πολιτική. Επ' ουδενί, όμως, δεν έχουν να κάνουν με κάποια απόπειρα αναίρεσης της κεντρικής κατεύθυνσης του ντόπιου κεφαλαίου και

ΠΑΣΟΚ-ΣΥΡΙΖΑ

Αξιωματική συμπολίτευση στρατευμένη στην αντιλαϊκή επίθεση, αναζητάει ρόλο στην αστική διαχείριση

Η συγκρότηση του δευτέρου πυλώνα αστικής διαχείρισης παραμένει ένα μεγάλο και σοβαρό πρόβλημα για το ντόπιο εξαρτημένο καπιταλιστικό σύστημα, που επανέρχεται στο προσκήνιο συνεχώς με δυσμενέστερους όρους, περιπλέκοντας την επίλυσή του. Καταγράφεται ως μια σημαντική αδυναμία του, ιδιαίτερα σε μια περίοδο που η κρίση του αστικού πολιτικού σκηνικού βαθαίνει, μορφοποιώντας ολοένα και περισσότερο την πολιτική ρευστότητα και αβεβαιότητα σε πολιτική αστάθεια. Η ιστορική απεργιακή κινητοποίηση στις 28 Φλεβάρη, με τα εκατομμύρια των λαϊκών και εργατικών μαζών στον δρόμο, δημιούργησε ένα νέο μεγάλο ενεργό ρήγμα, που συνεχίζει να συμπυκνώνει και να ενσωματώνει όλα εκείνα τα στοιχεία που το πυροδοτήσαν. Επέδρασε ως καταλύτης εξελίξεων, βαθαίνοντας και εντείνοντας την κρίση του αστικού πολιτικού σκηνικού, καταγράφοντας με εκκωφαντικό τρόπο την οργή και την αγανάκτηση του λαού απέναντι στα κυρίαρχα αστι-

κά κόμματα, αποκαλύπτοντας τη γύμνια και την εξάντληση της αστικής διαχείρισης.

Η απουσία δευτέρου πυλώνα υποχρεώνει τα κέντρα εξουσίας να στηρίξουν τον μοναδικό και σαθρό πυλώνα της αστικής διαχείρισης, την απονομιμοποιημένη στη συνείδηση του λαού κυβέρνηση του Κ. Μητσοτάκη, έχοντας όμως στον λογαριασμό ότι τα καύσιμα τελειώνουν, ενώ οι δυνατότητες πολιτικών ελιγμών συνεχώς περιορίζονται. Η παρατεταμένη απουσία εναλλακτικής πολιτικής διαχείρισης αποτελεί για το ντόπιο σύστημα ένα πρωτοφανές δεδομένο στα μεταπολιτευτικά χρόνια. Πολύ περισσότερο, μάλιστα, όταν η αξιωματική ή μειζων αντιπολίτευση, αντί να καρπώνεται τη λαϊκή δυσανεμία απέναντι στην κυβέρνηση, συμπαρασύρεται μαζί της στην καταβαράθρωση.

ΠΑΣΟΚ και ΣΥΡΙΖΑ βρίσκονται σε συνεχή περιδίνηση, ακολουθώντας την πορεία ενός καθοδικού σπινάλ στα ποσοστά των δημοσκοπήσεων. Αν και η πολιτική ουσία δεν παράγεται από

τις δημοσκοπήσεις, ούτε είμαστε στατιστικοί, ωστόσο είναι ενδεικτικό ότι στις τελευταίες 9 δημοσκοπήσεις Μαρτίου-Απριλίου, σύμφωνα με τα ευρήματα διάφορων δημοσκοπικών εταιρειών, το ΠΑΣΟΚ καταγράφει μέσο όρο ποσοστών στην πρόθεση ψήφου 11,27% και ο ΣΥΡΙΖΑ 5,77%, την ίδια στιγμή που η ΝΔ καταγράφει αντίστοιχα 22,94% (<https://dimoskopiseis.gr>).

Το μεν ΠΑΣΟΚ, αγαπημένο τέκνο του συστήματος, δασώνοντας και διατηρώντας ακόμη συνδικαλιστικό μηχανισμό σε σωματεία και ομοσπονδίες, αλλά και εκλογικό μηχανισμό σε δήμους και περιφέρειες, δείχνει να κρατιέται, έχοντας όμως εξαντλήσει την ορμή και τις προσδοκίες που του έδινε η πρόσφατη επανεκλογή προέδρου. Παρά το διαρκές σιγοντάρισμα των δημοσκοπήσεων σε πείσμα των εκλογικών του καταγραφών, τα δημοσκοπικά ποσοστά του κυμαίνονταν μια προηγούμενη περίοδο από 15% έως 20%. Συνεχίζει να ταλανίζεται από «εσωστρέφεια» και αμφισβήτηση του «αρχηγού», με πιο πρόσφατη εξέλιξη

τη διαγραφή Μπατζελή και τις εκφρασμένες διαφωνίες στελεχών του.

Ο δε ΣΥΡΙΖΑ, έχοντας πλέον πολυδιασπαστεί (ΛΑΕ, Πλεύση Ελευθερίας, ΜέΡΑ25, Νέα Αριστερά, Κίνημα Δημοκρατίας), έχει κατακυλήσει σε ποσοστά που δεν του αφήνουν πολλά περιθώρια σοβαρών πρωτοβουλιών και ελιγμών στο αστικό πολιτικό σκηνικό.

Και τα δυο κόμματα βρίσκονται πλέον στη διαδικασία ανασύστασης του αστικού πολιτικού σκηνικού από χειρότερες θέσεις σε σχέση με την προηγούμενη φάση. Το σίγουρο είναι ότι το «κακό κλίμα των τελευταίων εβδομάδων που πρέπει να αντιστραφεί» για το οποίο κάνουν λόγο και οι δυο, δεν προέκυψε με παρθενογένεση. Πολλώ δε μάλλον που πρόκειται για το διάστημα κατά το οποίο οι λαϊκές μάζες κινητοποιήθηκαν κατά εκατομμύρια. Μαζί κατέθεσαν την πρόταση δυσπιστίας, για να εκτονωθεί κοινοβουλευτικά η λαϊκή οργή, δίνοντας εκ των «κοινοβουλευτικών» πραγμάτων ανάσες στην κυβέρνηση. Λογάριασαν βέβαια χωρίς τη... Ζωή και την

ΕΝΙΟΧΨΩΣΤΕ
την ΈΚΔΟΣΗ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: Εσωτερικού: 45 ευρώ
Εξωτερικού: 65 ευρώ

ΑΡ. ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ: Εθνική Τράπεζα: IBAN: GR3201107110000071148003461
BIC: ETHNGRAA

Προλεταριακή Σημαία Κωδ.3112

Εκδόσεις ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ, Αστική μη κερδοσκοπική εταιρία

Διευθύνεται από Συντακτική Επιτροπή

Υπεύθυνος Σύνταξης: Θ. Φωτόπουλος

Εδρα: Γραβιάς 10-12, 10678 Αθήνα, Τηλ: 2103303639 cpgml@otenet.gr Θεσ/νίκη, Συγγρού 24, Τηλ: 2310 278978 cpgmlthe@the.forthnet.gr www.kkemi.gr

των ιμπεριαλιστικών αφεντικών του για ένταση των πολεμικών προετοιμασιών. Αφορούν τις ανησυχίες της άρχουσας τάξης για το ενδεχόμενο να εξοβελιστεί από το πάρτι των εξοπλισμών, που κάθε άλλο παρά διασκεδάζονται από τις επικλήσεις της κυβέρνησης στη στήριξη στην εγχώρια αμυντική βιομηχανία, αλλά και ευρύτερες αγωνίες για τη νέα γεωπολιτική πραγματικότητα που προκύπτει στον κόσμο, με τη μεγάλη ένταση της αντιπαράθεσης μεταξύ των δύο βασικών πυλώνων της εξάρτησής της σε ΗΠΑ και ΕΕ. Στο πλαίσιο αυτό, η ντόπια αστική τάξη παρακολουθεί με έκδηλη αμηχανία τις προσπάθειες της Τουρκίας να διαπραγματευτεί καλύτερους όρους στη σχέση της με τους ιμπεριαλιστές στην περιοχή και ευρύτερα, αλλά και να διεισδύσει σε κάθε είδους εξοπλιστικά πακέτα, από τα «παγωμένα» από τις ΗΠΑ F-35, μέχρι και τα ευρωπαϊκά προγράμματα.

Παράλληλα, οι αναφορές Μητσοτάκη στην ανάγκη «δημοσιονομικής πειθαρχίας» ήδη προδιαγράφουν τον νέο γύρο επίθεσης που πρόκειται να εξαπολυθεί στα λαϊκά στρώματα, που καλούνται να «ματώσουν», με περικοπές σε μισθούς, συντάξεις και κάθε λογής κοινωνικές δαπάνες, προκειμένου να τροφοδοτηθούν οι πολεμικοί εξοπλισμοί. Την ίδια στιγμή, μάλιστα, που εξαγγέλλονται δισεκατομμύρια για στρατιωτικές δαπάνες, ο λαός και η νεολαία έρχονται αντιμέτωποι με τις προκλητικές ανακοινώσεις της κυβέρνησης για τα ψίχουλα που θα επιστραφούν από την «υπεραπόδοση»

της οικονομίας και το ξεπέρασμα των προσδοκιών για το πρωτογενές πλεόνασμα, που αποδεικνύουν την τεραστίων διαστάσεων κλοπή που έχει συντελεστεί στο λαϊκό εισόδημα.

Πέρα από την καταβαράθρωση του βιοτικού τους επιπέδου, όμως, τα νέα εξοπλιστικά πακέτα συνδέονται με τις πιο εφιαλτικές προοπτικές για τις λαϊκές μάζες στη χώρα μας, που όταν το απαιτήσουν τα συμφέροντα των ιμπεριαλιστών, θα κληθούν να μετατραπούν σε κρέας για τα κανόνια τους. Ο πακτωλός χρημάτων στα εξοπλιστικά προγράμματα, άλλωστε, έχει αυτή ως κύρια πλευρά και κάθε άλλο παρά αφορά μόνο τις μπίζνες των μεγάλων κολοσσών του πολέμου, όπως θέλουν κάποιοι να ισχυρίζονται. Πιστοποιεί την ακόμα βαθύτερη στοίχιση της χώρας στα αιματοβαμμένα σχέδια των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων, την εμπλοκή της στο «μάτι του κυκλώνα» των ανταγωνισμών, από τους οποίους κανένας «θόλος» δεν πρόκειται να μας προστατέψει. Αντιθέτως, το πλέγμα υποδομών που βαπτίζεται με αυτόν τον τρόπο από τη ντόπια άρχουσα τάξη, επιβεβαιώνει ότι αυτή σέρνεται πρόθυμα στην αντιπαράθεση των αμερικανοΝΑΤΟϊκών αφεντικών της με τον ρώσικο ιμπεριαλισμό, μετατρέποντας όλη την επικράτεια σε πλατφόρμα εξόρμησής τους.

Σε αυτό το ζοφερό τοπίο, μοναδική προστασία των συμφερόντων του λαού μπορεί να φέρει η ανάπτυξη της αντιιμπεριαλιστικής-αντιπολεμικής του πάλης!

επιλογή του συστήματος, μπροστά στην έκδηλη αδυναμία τους, να προωθήσει, έστω και ανιχνευτικά, μια ακόμη εφεδρεία.

Το σίγουρο είναι ότι έχει χτυπήσει κόκκινος συναγερμός και για τα δυο αστικά κόμματα, αφού μέσα σε αυτό το διαμορφωμένο πλαίσιο διακυβεύεται ο ρόλος τους. Ωστόσο, η διαμόρφωση των πολιτικών δεδομένων και η ανασύσταση-αναδιαμόρφωση του αστικού πολιτικού σκηνικού δεν είναι μια γωνιασμένη υπόθεση, όπως αρκετοί θέλουν να εμφανίζουν. Έγκειται και τροποποιείται από την επίδραση πολλών παραγόντων, εξωτερικών με βάση τις διεθνείς εξελίξεις αλλά και εσωτερικών, τον ανταγωνισμό των μεγάλων αφεντικών (ΗΠΑ-ΕΕ) της ντόπιας εξαρτημένης κεφαλαιοκρατικής τάξης και την έκφραση των ιεραρχiséων τους, αλλά και τον ανταγωνισμό μερίδων του ντόπιου κεφαλαίου και προφανώς από τον λαϊκό παράγοντα.

Η πολιτική αβεβαιότητα που διατρέχει το αστικό πολιτικό σκηνικό, με εκφρασμένο τον προβληματισμό των κέντρων εξουσίας ότι σε ενδεχόμενες εκλογές το πρώτο κόμμα πιθανόν να μην έχει το μπόνους των 50 εδρών με ό,τι αυτό συνεπάγεται, επιταχύνει τις διαδικασίες τόσο στο ΠΑΣΟΚ όσο και στον ΣΥΡΙΖΑ. Αναζητώντας και προσδοκώντας ρόλο στο πεδίο της αστικής διαχείρισης, τα κόμματα αυτά κρίνονται από το κεφάλαιο και τον ιμπεριαλισμό στο κατά πόσο μπορούν να διαμορφώσουν μια πρόταση -ας πούμε- αξιόπιστη για το σύστημα. Μια πρόταση που ακόμη και αν δεν μπορεί να σταθεί ως πυλώνας, τουλάχιστον με σοβαρούς -ας πούμε- όρους να μπορεί να αξιοποιηθεί ως συμπλήρωμα σε μια κυβέρνηση.

Σε αυτή την κατεύθυνση έχουν ξεκινήσει και τα εκλογικά παζάρια, με τον ΣΥΡΙΖΑ να κάνει πρόταση στο ΠΑΣΟΚ για «κοινά εκλογικά ψηφοδέλτια» και προς όλες τις προοδευτικές δυνάμεις για «λαϊκό μέτωπο», χωρίς βέβαια να μπορεί να αποσπάσει ούτε τη συμφωνία των πρώην συντρόφων της Νέας Αριστεράς, που οι μισοί βρίσκονται ήδη με το ένα πόδι στον ΣΥΡΙΖΑ. Ο Ανδρουλάκης επιχειρεί να διαμορφώσει όρους επανασυσπείρωσης των στελεχών, με το «σχέδιο δράσης» που θα εμφανίσει την Κυριακή στο ΣΕΦ για την «ανάταξη του ΠΑΣΟΚ». Η Ζωή στο ενδιάμεσο καταγράφεται στη δεύτερη θέση των δημοσκοπήσεων και όλοι «περιμένουν» αν θα ξεφουσκώσει. Ο Τσίπρας, ενώ παραμένει ανέκφραστος βουλευτής του ΣΥΡΙΖΑ, εμφανίστηκε πολυλαλίστατος στο Χάρβαρντ και γύρισε από το 21 ημερών ταξίδι του στις ΗΠΑ με φορτωμένες τις βαλίτσες.

Το δεδομένο είναι ότι καμία εκδοχή αστικής διαχείρισης δεν μπορεί να διαχωριστεί από την κυβερνητική, από τις ανάγκες του κεφαλαίου και του ιμπεριαλισμού σε συνθήκες κρίσης και προετοιμασίας όρων του Παγκοσμίου Πολέμου. Αυτή είναι η απάντηση στο ερώτημα «γιατί η αντιπολίτευση δεν μπορεί;». Αυτό είναι το κοινό σημείο όλων των διαδικασιών που έχουν εκκινήσει και εξελίσσονται. Αυτό υποχρεώνει και όλα τα κόμματα που αναφέρονται στο αστικό πολιτικό σκηνικό να μετατοπίζονται όλο και δεξιότερα, δίνοντας πολιτική και ιδεολογική κάλυψη στην επίθεση του συστήματος, ανακυκλώνοντας, από την άλλη, τα αδιέξοδα και την κρίση του αστικού πολιτικού σκηνικού ολοένα και βαθύτερα.

Αποψη

Τα τελευταία μέτρα της κυβέρνησης, με τις δήθεν «παροχές», πατάνε πάνω σε τρία δεδομένα:

1. Την αναγνώριση της δύσκολης θέσης που έχουν φέρει τον λαό οι πολιτικές της λιτότητας, της ακρίβειας και της φτώχειας και τη μεγάλη μείωση των δημοσκοπικών ποσοστών της ΝΔ.

2. Την εφαρμογή κατά γράμμα του συνόλου των μέτρων που επιβλήθηκαν από το 2010 και μετά, με τα απανωτά μνημόνια που ζουν και βασιλεύουν και την επέκτασή τους με νέους αντεργατικούς νόμους.

3. Την αντιμετώπιση, από πλευράς συστήματος, των λαϊκών μαζών ως «ζητιάνων» που θα λένε κι «ευχαριστώ» στους ληστές του εισοδήματος και των δικαιωμάτων τους. Την υποτίμηση της συνείδησης και των δυνατοτήτων του λαού.

Όσον αφορά τους συνταξιούχους: Η μόνιμη ληστεία του εισοδήματός

νάμεις, ελέγχονται από σοσιαλδημοκράτες και ρεφορμιστές, έφτασαν στο σημείο να «ζητιανεύουν» την κατά λίγες ημέρες πρόωρη καταβολή των συντάξεων Μαΐου για «να βγάλουν τις γιορτές του Πάσχα οι συνταξιούχοι», ενισχύοντας με τον τρόπο τους το συστημικό κυβερνητικό αφήγημα της «επαιτείας» και της «ανημπόριας». Κάνουν πως δεν καταλαβαίνουν την πλήρη στοίχιση και των τριών αστικών εξουσιών (εκτελεστικής, νομοθετικής και δικαστικής) στα συμφέροντα του κεφαλαίου και του ιμπεριαλισμού, οδηγώντας για πολλοστή φορά τη διεκδίκηση αυξήσεων στις συντάξεις και την επαναφορά της 13ης και 14ης σύνταξης στην αστική δικαιοσύνη.

2. Οι «ενώσεις ενοικιαστών», όπως κι αυτές των «καταναλωτών», που πίσω τους, ως επί το πλείστον, βρίσκονται οι ξεπουλημένες συνδικαλιστικές ηγεσίες των ΓΣΕΕ και ΑΔΕΔΥ και τα αστικά κόμματα, επιδί-

Ποιον κοροϊδεύουν;

τους είναι 2,4 δισεκατομμύρια ευρώ τον χρόνο, με την κατάργηση των Δώρων Πάσχα, Χριστουγέννων και του Επιδόματος Αδείας. Συν τη μόνιμη μείωση των επικουρικών συντάξεων και του εφάπαξ κατά 55%, καθώς και των κύριων συντάξεων. Πρόχειροι υπολογισμοί λένε ότι έχουν όλοι τους χάσει 4 συντάξεις τον χρόνο!

Όσον αφορά το ζήτημα της στέγης:

1. Τα ενοίκια έχουν πάει «στον θεό» και ανεβαίνουν συνεχώς. Σε πολλές περιπτώσεις υπερβαίνουν τον έναν μηνιαίο μισθό. Εργατικές κατοικίες έχουν σταματήσει να κατασκευάζονται. Η υπερφορολόγηση των μικρών ιδιοκτητών μετακυλιέται στους ενοικιαστές. Οι κατασχέσεις, οι πλειστηριασμοί και οι εξώσεις έχουν απογειωθεί. Οι άστεγοι αυξάνονται.

2. Η επιστροφή ενός (δηλούμενου) ενοικίου τον χρόνο στους ενοικιαστές το πιθανότερο είναι να αυξήσει ακόμη περισσότερο τα ενοίκια και να τους οδηγήσει σε πλήρη αδυναμία καταβολής των υπέρογκων μισθωμάτων.

3. Τα διάφορα «προγράμματα απόκτησης στέγης» προϋποθέτουν την ύπαρξη ενός σοβαρού ποσού και συνήθως συνεπάγονται δάνεια από τράπεζες για πολλές δεκαετίες.

Στην «από εδώ» πλευρά:

1. Οι συνταξιοδικές οργανώσεις που, όταν δεν ελέγχονται από φιλοκυβερνητικές (νέο)φιλελεύθερες δυ-

δονται σε μεγαλοστομίες εκλογικής και μόνο φθοράς της κυβέρνησης, περιμένοντας τους «μεσσίες» της «αντιπολίτευσης», καλλιεργώντας συνειδητά εκλογικές και κοινοβουλευτικές (αυτ)απάτες και συμβάλλοντας έτσι στο πέρασμα των αντιλαϊκών και αντεργατικών μέτρων και εν τέλει στην υποταγή των εργαζομένων και των συνταξιούχων.

Η κατάσταση αυτή απαιτεί το ξεπέρασμα όλων αυτών των συστημικών τσαρλατάνων που, ο καθένας από τη θέση του, κάνουν τη βρώμικη δουλειά για λογαριασμό του καπιταλιστικού ιμπεριαλιστικού συστήματος συνολικά. Απαιτεί το ξεδίπλωμα αγώνων, ιδεολογικά ανεξάρτητων από την αστική αντίληψη των πραγμάτων, με οργανωμένο τρόπο και με κατεύθυνση αντίστασης και διεκδίκησης από την κυβέρνηση και το σύστημα που υπηρετεί. Με στόχο την αναμέτρηση και την ταξική αντιπαράθεση με όλους όσους έχουν οδηγήσει τις λαϊκές μάζες σε αυτή την κατάσταση. Την ανατροπή της αντιλαϊκής και αντεργατικής πολιτικής. Με συγκεντρώσεις-συλλαλητήρια, απεργίες και διαδηλώσεις, όπως αυτή στις 28 Φλεβάρη, που θα βγάζουν τις εκμεταλλεζόμενες, καταπιεζόμενες και περήφανες μάζες των εργατών, των μισθοσυντήρητων, των συνταξιούχων και της νεολαίας στον δρόμο. Το «πεζοδρόμιο» ήταν, είναι και θα είναι η μόνη πραγματική διέξοδος!

Όχι στην παράταση της προφυλάκισης του Νίκου Ρωμανού!

Ενώ κρατείται προφυλακισμένος, ήδη, 5 μήνες, από τις 22 Νοέμβρη του 2024, κατηγορούμενος για κακουργήματα, με το «αιτιολογικό» ότι «τμήμα δαχτυλικού αποτυπώματός του» βρέθηκε σε πλαστική σακούλα στο διαμέρισμα της οδού Αρκαδίας, στους Αμπελόκηπους, ο Νίκος Ρωμανός κινδυνεύει να παραμείνει ακόμα 6 μήνες προφυλακισμένος. Ο εισαγγελέας Πρωτοδικών Σωτήρης Μπουγιούκος – ο ίδιος που είχε προτείνει πρωτόδικα την αθώωση των τεσσάρων αστυνομικών για τη δολοφονία του Ζακ Κωστόπουλου – πρότεινε την παράταση της προφυλάκισης. Ο Ρωμανός, με υπόμνημα που κατέθεσε στο Συμβούλιο Πλημμελειοδικών Αθηνών, δηλώνει αθώος και χωρίς καμία εμπλοκή στη λεγόμενη «υπόθεση των Αμπελοκήπων» και στην έκρηξη που συνέβη εκεί και ζητά να αντικατασταθεί η προσωρινή κράτησή του με απελευθέρωση με «περιοριστικούς όρους». Ενώ έχει ήδη αναπτυχθεί ένα κίνημα αλληλεγγύης στον «μόνιμα ύποπτο», Νίκο Ρωμανό, η κυβέρνηση επιμένει στην εκδικητική, αλλά και με συνολικότερη στόχευση τρομοκρατήσης απόφασή της για προφυλάκιση και δίωξή του. Να απελευθερωθεί και να αθωωθεί απ' τις στημένες κατηγορίες! Να καταργηθεί ο λεγόμενος «αντιτρομοκρατικός νόμος» βάσει του οποίου (Άρθρο 187Α) διώκεται!

**Γερμανία
Καταστολή και συλλήψεις στο
Πανεπιστήμιο του Χούμπολντ
Στους τοίχους
υπήρχε το
απαγορευμένο
σύνθημα: «Λευτεριά
στην Παλαιστίνη
απ' το ποτάμι μέχρι
τη θάλασσα»!**

Την Πέμπτη, 17 Απρίλη, 300 αστυνομικοί εισέβαλαν στην αίθουσα διαλέξεων του Πανεπιστημίου του Χούμπολντ, στο Βερολίνο, για να εκκενώσουν κατάληψη υπέρ του αγωνιζόμενου παλαιστινιακού λαού και διαμαρτυρίας για επιδίωξη απέλασης τεσσάρων διαδηλωτών, παλαιότερης κατάληψης. Η άγρια επίθεση της αστυνομίας είχε σαν αποτέλεσμα να συλληφθούν

δημοκρατικά δικαιώματα

Ούτε «ιδιωτικό» ούτε κρατικό! Όχι στο νέο, «First Step», γενετικό φακέλωμα!

Με το υποκριτικό πρόσχημα της τεχνολογικής εξέλιξης του «προληπτικού ελέγχου της υγείας των νεογνών», η κυβέρνηση, μέσω Άδωνη Γεωργιάδη, προχώρησε στην υπογραφή μιας -κρυφής μέχρι τώρα- σύμβασης με δύο εταιρείες, για την εκκώρηση της δυνατότητας χαρτογράφησης (δηλαδή της ανάλυσης) του γενετικού υλικού (DNA) καθενός από χιλιάδες νεογνά. Και κατοχής, βέβαια, των αποτελεσμάτων της. Τι σημαίνει αυτό; Πως όλα τα γενετικά δεδομένα, που είναι υπεύθυνα για τα φυσικά και βιολογικά χαρακτηριστικά μεγάλου αριθμού αυριανών παιδιών κι ενηλίκων, θα βρίσκονται σε συστημικά χέρια. Είτε ιδιωτικά, όπως στη συγκεκριμένη περίπτωση και φάση, είτε κρατικά. Η «Προγραμματική Σύμβαση», όπως ονομάστηκε, που θα εφαρμοστεί πιλοτικά (αρχικά 100.000 νεογέννητα θα συμμετάσχουν), είχε υπογραφεί τον Μάη του 2024 ανάμεσα στο υπουργείο Υγείας και στις εταιρείες RealGenix και Beginnings, ενώ εισηγήθηκε, με υπουργική απόφαση, τον Γενάρη του 2025. Το όνομα του προγράμματος, «First Steps» (...απ' τα πρώτα βήματα του ανθρώπου, δηλαδή!), ξεκίνησε να εφαρμόζεται απ' τον Γενάρη και θα ολοκληρωθεί σε δύο φάσεις, μέχρι τον Μάρτη του 2029. Προφανώς θ' ακολουθήσουν κι άλλες «φάσεις». Η «αρχή» έγινε.

Η εμπλοκή του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού σ' αυτήν είναι επίσης εμφανής. Η εταιρεία RealGenix είναι θυγατρική της αμερικάνικης PlumCare RWE, η οποία ήδη απ' τον Οκτώβρη του '22 είχε ανακοινώσει πως θα προχωρούσε στην πρώτη εφαρμογή του προγράμματος «BeginNGS» (πρόδρομο του «First Steps»), στην Ελλάδα, μαζί μ' ένα ινστιτούτο του Νοσοκομείου του Σαν Ντιέγκο της Καλιφόρνια. Ενώ -προφανώς για «ανθρωπιστική, τάχα, κάλυψη»- συμμετέχει και η αστική «Μη Κερδοσκοπική», Beginnings.

Γιατί, όμως, αυτή η καταγραφή ανοίγει επικίνδυνες για το λαό καταστάσεις; Και ποια είναι η ποιοτική διαφορά μιας τέτοιου τύπου καταγραφής δεδομένων, σε σχέση μ' αυτήν που, ήδη, διενεργείται στα νεογνά της χώρας απ' το 1974, απ' το Ινστιτούτο Υγείας του Παιδιού, του Νοσοκομείου Παίδων «Αγία Σοφία», για παράδειγμα; Το οποίο έχει θορυβηθεί -όχι χωρίς λόγο- απ' αυτή την εξέλιξη, αφού θα περιοριστεί η ποσότητα των δειγμάτων αίματος των νεογνών που θα του στέλνουν για «χάρη» του γενετικού προγράμματος. Επειδή αποτελεί τελείως διαφορετική κατάσταση η διάγνωση κάποιων γενετικών ασθενειών στα νεογνά μέσω του προσδιορισμού ανάλογων βιοχημικών δεικτών στο αίμα τους (π.χ. η έλλειψη δραστηριότητας ενός ενζύμου ή η ανίχνευση ενός προβληματικού γονιδίου), από την κατοχή της συνολικής γενε-

τικής πληροφορίας ενός ατόμου που περιέχεται στο DNA των κυττάρων του. Μιας πληροφορίας, όπου μια μόνο απ' τις πολλές πλευρές της αποτελεί η διάγνωση γενετικών ασθενειών στο άτομο. Που κι αυτή, βέβαια, μπορεί να χρησιμοποιηθεί αναλόγως, στο εκμεταλλευτικό καπιταλιστικό σύστημα που ζούμε.

Ως «πλεονέκτημα» προβάλλεται απ' τους υποστηρικτές του προγράμματος το γεγονός πως μ' αυτό θα επιτευχθεί η διάγνωση πολύ μεγάλου αριθμού ασθενειών, σε σχέση με τις «παραδοσιακές» μεθόδους. Δεν ζούμε όμως σε μια κοινωνία με επίκεντρο τον άνθρωπο και τις ανάγκες του. Αλλά σε ένα ταξικό, εκμεταλλευτικό και καταπιεστικό κοινωνικό σύστημα που όχι μόνο δεν ενδιαφέρεται για την υγεία του λαού, αλλά που, αντίθετα, τη θέτει και σε κίνδυνο, όπως και την ίδια τη ζωή του. Κατέχοντας τα αποτελέσματα της χαρτογράφησης του γενετικού υλικού ενός ατόμου (σήμερα νεογνού), είτε ιδιώτες καπιταλιστές, είτε το αστικό κράτος, είτε σε συνεργασία, έχουν στη διάθεσή τους και στις βάσεις δεδομένων τους στοιχεία ταυτοποίησης του κάθε ατόμου: βιομετρικά, μορφολογικά, κληρονομικότητας και γενεαλογικών σχέσεων, ασθενειών και προδιάθεσης, ακόμα και στοιχεία της λεγόμενης δικαστικής γενετικής (forensics).

Κι αν η μια πλευρά είναι η εκμετάλλευση, προς κερδοφορία των φαρμακευτικών και των ασφαλιστικών εταιρειών, η πλευρά της τροφοδότησης των κατασταλτικών και αστυνομικών μηχανισμών του αστικού κράτους δεν πρέπει καθόλου να υποτιμάται. Πόσο μάλλον όταν το «μαγείρεμα» -με επιστημονικοφανή μανδύα- στο πεδίο αυτό κυριαρχεί («ταυτοποίηση εγκλημάτων» με χρήση τμημάτων του DNA (STR) και όχι «του συνόλου», «ταυτοποίηση» με βάση στατιστική που συγκρίνει διαφορετικές πληθυσμιακές ομάδες, μεταφορά γενετικού υλικού σε σκευωρίες), με αποτέλεσμα να έχουν καταδικαστεί, αποδεδειγμένα αργότερα, και αθώοι. Τα στοιχεία αυτά, ξεπερνούν κατά πολύ την ανίχνευση κάποιων γενετικών ασθενειών και απλώνονται σ' όλο το φάσμα της ανθρώπινης οντότητας. Γι' αυτό και το ζήτημα δεν είναι η κριτική στην «ιδιωτικοποίηση» κατοχής των δεδομένων, αλλά στην ίδια την κατοχή τους, απ' όποιον φορέα και εκφραστή του καπιταλιστικού συστήματος και του κράτους του.

«Ανοικτό» παραμένει, ακόμα, το θέμα της συγκατάθεσης των γονέων για τη λήψη του γενετικού υλικού καθώς και η τύχη των μονάδων υγείας που ακολουθούν τη βιοχημική μεθοδολογία. Σημειώστε, τέλος, πως το συνολικό κόστος του προγράμματος ανέρχεται στα 56.000.000 ευρώ. Δήλωσαν πως θα το αναλάβουν οι δύο εταιρείες. Φυσικά, όχι από την «τσέπη τους»!

100 άτομα και να κατηγορηθούν για «υποκίνηση μίσους», χρήση «αντισυνταγματικών συνθημάτων και συμβόλων», «καταπάτηση» και «υλικές ζημιές». Εκτός απ' το παραπάνω σύνθημα, ποινικοποιήθηκε και η χρήση της λέξης «Ιντιφάντα» και τα κόκκινα τρίγωνα της Χαμάς. «Κόκκινο πανί» για τον γερμανικό ιμπεριαλισμό ακόμα και τα συνθήματα υποστήριξης του αγωνιζόμενου παλαιστινιακού λαού. Η ποινικοποίηση έκφρασης άποψης και η υποστήριξη του γερμανικού ιμπεριαλισμού στους σιωνιστές φονιάδες του Ισραήλ πάνε χέρι χέρι.

Αστυνομικές εισβολές με στόχο την τρομοκρατήση....

Παραβιάζοντας ξανά, ωμά, το λαϊκό Άσυλο, στις 5.30 το πρωί της Τρίτης 22/4, αστυνομικές δυνάμεις με εντολή της Πρυτανείας εισέβαλαν στο χώρο του ΑΠΘ, στη Θεσσαλονίκη, και εκκένωσαν το Στέκι του Φυσικού. Δεν είναι, βέβαια, η πρώτη φορά που το στέκι αυτό δέχεται επίθεση. Σε μια γελοία, υποκριτική κίνηση έβαλαν φεύγοντας την επιγραφή στην πόρτα «Κέντρο φιλοξενίας ΑμεΑ και συνοδών». Την ίδια μέρα, αστυνομικές δυνάμεις εισέβαλαν στην κατάληψη «Ευαγγελισμού» στο Ηράκλειο Κρήτης. Πρόκειται για «επίδειξη δύναμης και τρομοκρατήσης» απέναντι στη νεολαία, που τόσο φοβούνται οι κυρίαρχοι, που τη «θέλουν» σκυφτή, φοβισμένη και πειθήνια. Πόσο μάλλον όταν οι μαζικές και αγωνιστικές της εκφράσεις τα τελευταία δύο χρόνια, τους έχουν πραγματικά ανησυχήσει.

...και απελάσεις για υπεράσπιση της μαχόμενης Παλαιστίνης!

Με απόφαση του αρχηγείου της ΕΛΑΣ, 9 από τους 27 συλληφθέντες κατά την εκκένωση της κατάληψης της Νομικής Σχολής του ΕΚΠΑ για την Παλαιστίνη, νωρίς το πρωί της Τρίτης 14/5 κρίθηκαν «επικίνδυνοι για τη δημόσια τάξη» και θα απελαθούν. Κι αυτό παρόλο που η δίκη των συλληφθέντων αναβλήθηκε για τις 28/5 και οι κατηγορούμενοι αφέθηκαν ελεύθεροι. Οι 9 συλληφθέντες, που είναι πολίτες απ' τη Γερμανία, τη Γαλλία, την Ισπανία, την Ιταλία, και τη Βρετανία, μεταφέρθηκαν αρχικά στην υποδιεύθυνση αλλοδαπών στην Πέτρον Ράλλη και στη συνέχεια στο στρατόπεδο της Αμυγδαλέζας. Άλλη μία πράξη των ντόπιων επικυρίαρχων υπέρ των σφαγέων του παλαιστινιακού λαού.

Εξάρχεια

Απαγορεύσεις και απειλές Χρυσοχοϊδη με σκοπό την τρομοκράτηση νεολαίας και λαού

Δεν θα περάσει!

«**Π**λέον τα Εξάρχεια απέκτησαν μια άλλη φυσιογνωμία και καθημερινά βελτιώνεται η κατάσταση, το μήνυμα είναι ότι δεν θα ξαναεπιτραπούν, ανεξάρτητα ποιος δίνει άδεια και ποιος όχι, τέτοιου είδους εκδηλώσεις στα Εξάρχεια, στον Λόφο του Στρέφη και όπου αλλού (...) Δεν έχουν κανέναν λόγο να μαζεύονται εκεί 2-3 χιλιάδες άνθρωποι και να κάνουν εκδηλώσεις, π.χ., για τη Γάζα ή για οτιδήποτε.»

Σε ακόμα μια συντονισμένη προσπάθεια ποινικοποίησης των πολιτικών εκδηλώσεων - συγκεντρώσεων, ο υπουργός Προστασίας του Πολίτη, Μιχάλης Χρυσοχοϊδης, προχώρησε στις παραπάνω δηλώσεις στη ραδιοφωνική εκπομπή

Παραπολιτικά.

Αφορμή, κάποια «επεισόδια» που σημειώθηκαν στην ευρύτερη περιοχή των Εξαρχείων, το ίδιο βράδυ που πραγματοποιούνταν συναυλία αλληλεγγύης στο λαό της Παλαιστίνης. Η πραγματική αιτία των απαγορεύσεων φαίνεται στις ίδιες τις δηλώσεις που στοχοποιούν το χαρακτήρα της συναυλίας, τη μαζικότητά της, τη γειτονιά των Εξαρχείων και κυρίως η ίδια η περίοδος στην οποία πραγματοποιήθηκε. Και για να γίνουμε πιο συγκεκριμένοι.

Λίγους μήνες μετά τις τεράστιες απεργιακές διαδηλώσεις στις 28 Φλεβάρη, στις συγκεντρώσεις αλλά και την απεργία στις 9 Απρίλη που είχαν μεγάλη

μαζικότητα, η νεολαία και ο λαός συνεχίζουν να βγαίνουν στους δρόμους. Συνεχίζουν να ψάχνουν τρόπους να οργανωθούν και να εκφράσουν την αντίθεση απέναντι στην αντιλαϊκή πολιτική. Συνεχίζουν να μαζικοποιούν καλέσματα αλληλεγγύης στον ηρωικό λαό της Παλαιστίνης, σε διωκόμενους συνδικαλιστές και αγωνιστές, αφηφώντας ένα κλίμα φασιστικοποίησης της δημόσιας και πολιτικής ζωής και καταστολής που στήνεται από την κυβέρνηση.

Ενόχλησε το πολιτικό σύστημα και τους εκφραστές του πραγματικά ότι έγινε μια μεγάλη συναυλία με εκατοντάδες νέους, και η συναυλία αυτή ήταν για την Παλαιστίνη! Την ώρα που προσπαθούν

να πείσουν τους κατοίκους των Εξαρχείων ότι οι αιματοβαμμένες επενδύσεις των ισραηλινών λόμπι θα αναβαθμίσουν την περιοχή, εκατοντάδες νεολαίοι τραγουδούσαν και φώναζαν για λευτεριά στο λαό της Παλαιστίνης, ενάντια στο σιωνιστικό κράτος-δολοφόνο.

Όσο για την «άλλη φυσιογνωμία» που έχουν αποκτήσει τα Εξάρχεια, τον «εξευγενισμό» και την «ανάπτυξη», τα βιώνουν στο πετσί τους οι κάτοικοι του κέντρου της Αθήνας συνολικά τα τελευταία χρόνια. Οι ελεύθεροι χώροι έχουν εξαφανιστεί, λαμαρίνες έχουν φυτρώσει στις πλατείες, τα πεζοδρόμια έχουν γεμίσει MAT και «Δράση». Οι μόνιμοι κάτοικοι εκδιώκονται από τα funds που αγοράζουν ολόκληρα κτίρια για τουριστική εκμετάλλευση, κάνοντας τα ενοίκια απλησίαστα. Οι παιδικοί σταθμοί, τα σχολεία και τα πάρκα είναι ελάχιστα για να καλύψουν τις ανάγκες των οικογενειών που μένουν στην περιοχή. Τα μικρά μαγαζιά και οι επιχειρήσεις κλείνουν κάτω από το βάρος των αβάσταχτων ενοικίων και αντικαθίστανται από αλυσίδες ή τουριστικά «concept stores» που οι τιμές τους είναι απλησίαστες για τους κατοίκους.

Η γειτονιά των Εξαρχείων, με την ιστορική της φόρτιση ως τόπος αγώνων, πολιτικής ζύμωσης και αντιστάσεων, βρίσκεται σήμερα στο επίκεντρο μιας συντονισμένης και πολυεπίπεδης επίθεσης από το αστικό κράτος και τους μηχανισμούς του. Πίσω από τη βιτρίνα των «έργων ανάπλασης», κρύβεται η σαφής επιδίωξη να διαλυθεί κάθε εστία πολιτικής ζωντάνιας, να εξαφανιστούν τα ίχνη των κοινωνικών και πολιτικών αντιστάσεων από κάθε γειτονιά. Θέλουν μια «καθαρή» Αθήνα, προσβάσιμη στους τουρίστες και φιλική στα επενδυτικά σχέδια. Αφιλόξενη για τους κατοίκους, τους εργαζόμενους, τους ανέργους, τη νεολαία.

Η «κανονικότητα» και η «ανάπτυξη» που οραματίζεται η κυβέρνηση δεν έχει καμία σχέση με τις ανάγκες και τα δικαιώματα του λαού. Είναι η κανονικότητα της φτώχειας, της τρομοκρατίας και της επιχειρηματικής επέλασης των μονοπωλίων.

Η δήλωση Χρυσοχοϊδη δεν απευθύνεται απλά στα Εξάρχεια. Είναι προειδοποίηση προς κάθε αγωνιζόμενο κομμάτι της κοινωνίας σε όλη τη χώρα, στα πανεπιστήμια, στους χώρους δουλειάς, στις διαδηλώσεις. Η δήλωση αυτή δεν είναι απλά προκλητική. Είναι ξεκάθαρο πολιτικό μήνυμα: το κράτος προσπαθεί να απαγορεύσει κάθε μορφή οργάνωσης και συλλογικής πάλης. Θέλουν να μετατρέψουν τις γειτονίες μας σε πεδία απόλυτης κοινωνικής και πολιτικής σιγής. Να εξαφανίσουν κάθε φωνή που αμφισβητεί, που οργανώνεται, που διεκδικεί.

Η απάντηση δεν μπορεί να είναι ούτε απολίτικες «εναλλακτικές» λογικές ούτε μια άλλη, «καλή» διαχείριση. Να απαντήσουμε ξεκάθαρα: οι γειτονίες μας είναι οι χώροι όπου ο λαός και η νεολαία ζει, αναπνέει, πολιτικοποιείται, οργανώνεται και διεκδικεί τη ζωή που του αξίζει.

Η «Ομάδα Αλήθειας» της ΝΔ, η «υπόγα» του ΣΥΡΙΖΑ και άλλες ιστορίες με τρολ...

Η χειραγώγηση της κοινής γνώμης, δηλαδή ο αποπροσανατολισμός του λαού και της συνείδησής του, δεν είναι κάτι καινούριο. Από αιώνες η εξουσία φρόντιζε πάντα να καλύπτει τις βρωμίες της από τη δημόσια θέα, ή να αποκαλύπτει η μια κάστα τις βρωμίες της άλλης.

Φυσικά υπάρχει μεγάλη απόσταση από τους ντελάληδες μέχρι τα σόσιαλ μίντια και σήμερα η χειραγώγηση έχει γίνει ...επιστήμη. Επικοινωνιολόγοι, ίματζ μίκερς και λοιποί φροντίζουν όχι μόνο να διατηρούν την καλή εικόνα των εργοδοτών τους, αλλά και να τσαλακώνουν όσο γίνεται την εικόνα των αντιπάλων τους.

Σε αυτή την ...εικονομαχία δεν υπάρχουν κανόνες, ούτε αρχές, ούτε ...τσίπα! Ο όρος που σχετικά πρόσφατα διαδόθηκε, η «δολοφονία χαρακτήρων» είναι χαρακτηριστικός για τη βιαιότητα με την οποία γίνεται η επίθεση στον αντίπαλο. Ο όρος «λασπολογία» δεν ήταν πια αρκετός για να περιγράψει αυτό που συμβαίνει.

Τα κοινωνικά δίκτυα έδωσαν νέες δυνατότητες, τις οποίες το σύστημα δημιούργησε και εκμεταλλεύτηκε. Πλέον καθένας μπορεί να σχολιάζει έναν ομιλητή ή ένα κείμενο ή μια είδηση, να κρίνει, να χειροκροτά, να αποδοκιμάζει ή να βρίζει.

Και κάπως έτσι ...εγένετο τρολ! Οι σύγχρονοι ...κλακαδόροι, αυτοί που αναλαμβάνουν τον ρόλο του οπαδού και προσπαθούν να παρασύρουν κι άλλους σε ενεργή υποστήριξη του κόμματος-εργοδότη τους. Αλλά και, παίρνοντας γραμμή από το κόμμα, πραγματοποιούν επιθέσεις απέναντι στους αντιπάλους του. Και αλίμονο σε αυτούς που θα πέσουν στα ...πληκτρολόγια τους!

Το 2012 ήταν η χρονιά που η ΝΔ του Σαμαρά δημιούργησε την «Ομάδα Αλήθειας», στα πρότυπα της «Truth Team» του Ομπάμα, και ο ΣΥΡΙΖΑ άρχισε να δικτυώνεται στις πλατείες δημιουργώντας τελικά την «υπόγα», έναν μηχανισμό προπαγάνδας προσα-

νατολισμένο στα σόσιαλ. Η «υπόγα» υπήρξε ιδιαίτερα δραστήρια μέχρι και στα εσωκομματικά του ΣΥΡΙΖΑ την περίοδο Κασσελάκη.

Αυτές τις μέρες αποκαλύφθηκε η σχέση της Ομάδας Αλήθειας με την εταιρία Blue Skies, στο μισθολόγιο της οποίας βρίσκονταν στελέχη της ΝΔ, ακόμα και κάποια που αργότερα πήραν κυβερνητικές θέσεις. Η «μεγάλη αποκάλυψη» αφορά τη σύνδεση μιας ιδιωτικής εταιρίας με την πολιτική δραστηριότητα ενός κόμματος και τη μισθοδοσία των στελεχών του. Αν αρχίσουμε να απαριθμούμε τις σχέσεις ιδιωτικών εταιριών με αστικά κόμματα, τις μίζες και τις ρεμούλες και τη νομοθεσία που οι κυβερνήσεις περνούσαν για να τις νομιμοποιήσουν, δεν θα μας φτάσει η εφημερίδα...

Προς τι η φασαρία λοιπόν; Ευκαιρία για ολίγη αντιπολίτευση, με την ελπίδα να κλείσει λίγο η ψαλίδα στις δημοσκοπήσεις.

Αλλά και γενικότερα, προς τι η φασαρία γύρω από τα τρολ του διαδικτύου, τις άνομες ή και παράνομες ενέργειές τους που δεν σεβάστηκαν ούτε τους συγγενείς των θυμάτων του εγκλήματος των Τεμπών; Ποιο είναι το ζητούμενο, να τεθούν κανόνες, να τιμωρούνται όσοι τους παραβαίνουν, να γίνονται πιο αποτελεσματικοί έλεγχοι; Και ποιος θα τα κάνει όλα αυτά; Η (κάθε) κυβέρνηση η οποία έχει στήσει η ίδια έναν τέτοιο μηχανισμό προπαγάνδας;

Προφανώς το ζητούμενο για το σύστημα και τα κόμματά του δεν είναι η ...ηθική της επικοινωνίας. Μήπως είναι, όμως, για την Αριστερά και το κίνημα; Αν εννοούμε πως το κίνημα θα πρέπει να την επιζητά για να γίνεται η πολιτική αντιπαράθεση επί ίσοις όροις, τότε η απάντηση είναι σαφώς όχι, γιατί άλλος έχει το καρπούζι και το μαχαίρι...

Από την άλλη μεριά όμως, το κίνημα δεν έκανε ποτέ δολοφονία χαρακτήρων. Η ισχύς του ήταν στην αντιπαράθεση με το σύστημα πάνω στα

πραγματικά προβλήματα του λαού. Και αυτή η πολιτική αντιπαράθεση δεν έχει σε τίποτα να ωφεληθεί από fake news και λασπολογία. Αντίθετα, το κίνημα αντλεί τη δύναμή του από την αποκάλυψη της αλήθειας της καταπίεσης και της εκμετάλλευσης των λαϊκών μαζών από το σύστημα.

Τα κόμματα του συστήματος, με τις μεθόδους α-πολίτικης αντιπαράθεσης που επιλέγουν απομακρύνουν τη λαϊκή συνείδηση από την πραγματική πολιτική ανάλυση της κατάστασης, από την αξιολόγηση των πραγματικών δεδομένων και την εξαγωγή συμπερασμάτων. Γιατί όλα αυτά θα οδηγούσαν τη λαϊκή συνείδηση στη σύγκρουση με το σύστημα και τη συνειδητοποίηση ότι η ανατροπή του είναι η μόνη πραγματική προοπτική για τη λύση των προβλημάτων των μαζών.

Από αυτή την άποψη, η βιομηχανία λάσπης και ψεμάτων μοιάζει με τη λεγόμενη πολιτική σάτιρα, στην οποία επιδίδονται διάφοροι υποτιθέμενοι ανεξάρτητοι του λάιφστάιλ, οι οποίοι δεν αφήνουν τίποτε όρθιο στο πέρασμα του ...οδοστρωτήρα τού, συνήθως κακόγουστου, χιούμορ τους, ούτε καταπιεστές, ούτε επιδοξους καταπιεστές, ούτε όμως και καταπιεζόμενους, εκτονώνοντας, έτσι, την οργή και την αγανάκτηση των τελευταίων απέναντι στους πρώτους...

Το πιο ουσιαστικό κέρδος που απολαμβάνει το σύστημα από τα τρολ και τη βιομηχανία ψεμάτων είναι η αντίληψη που εδραιώνεται στις λαϊκές μάζες για το πώς και από ποιους διεξάγεται η πολιτική, πολύ περισσότερο μια υποτιθέμενη πολιτική των μαζών σε μια δημοκρατία που επιτρέπει όλες τις φωνές να ακούγονται, που επιτρέπει την άμεση κριτική στα δημόσια πρόσωπα. Μια αντίληψη που, στην πραγματικότητα, κρατά τον λαό στο περιθώριο. Όταν ο λαός βγαίνει στον δρόμο και αντιμετωπίζει το σύστημα τα πράγματα αλλάζουν. Ας πούμε, στις 28 Φλεβάρη, τα τρολ σίγησαν...

14 Μάη φοιτητικές εκλογές

Στηρίζουμε-ψηφίζουμε

Αγωνιστικές Κινήσεις

Οι φοιτητικές εκλογές θα πραγματοποιηθούν φέτος μετά τις ιστορικές και συγκλονιστικές διαδηλώσεις με αφορμή το έγκλημα στα Τέμπη, όπου νεολαία και λαός πλημμύρισαν τους δρόμους και τις πλατείες της χώρας. Θα πραγματοποιηθούν σε μία συνθήκη όπου οι φοιτητές, ως κομμάτι μιας νεολαίας που χτυπιέται από παντού, μέρα με τη μέρα ασφυκτιούν όλο και περισσότερο εξαιτίας της πολιτικής του συστήματος. Μιας πολιτικής που πετάει τους φοιτητές εκτός πανεπιστημίων, τους πνίγει στην ακρίβεια και τους αναγκάζει να δουλεύουν παράλληλα με τις σπουδές τους, τους προορίζει για τον αυριανό εργασιακό μεσαίωνα, ενώ παράλληλα τους προετοιμάζει για τα επερχόμενα πολεμικά τους σφαγεία.

Οι φετινές φοιτητικές εκλογές θα διεξαχθούν, όμως, και σε μία περίοδο που η κυβέρνηση, το υπουργείο Παιδείας και οι πρυτανείες έχουν ήδη δρομολογήσει τις διαγραφές εκατοντάδων χιλιάδων φοιτητών. Με την εφαρμογή τους θέλουν να διαμορφώσουν ένα πανεπιστήμιο με ακόμα περισσότερους ταξικούς αποκλεισμούς, ακόμα περισσότερη εντατικοποίηση, ακόμα περισσότερη συμμόρφωση και πειθαρχηση. Ένα πανεπιστήμιο στο οποίο δεν θα χωράνε αγώνες και αντιστάσεις!

Σε αυτές τις συνθήκες θα οδηγηθούν οι φοιτητές στις κάλπες των φοιτητικών εκλογών. Αυτή τη διαδικασία πρέπει να την αντιληφθούν σαν μια διαδικασία δικιά τους, μιας και οι φοιτητικές εκλογές φτιάχτηκαν από τους φοιτητές για τους φοιτητές, φτιάχτηκαν για να συγκροτούν τους φοιτητικούς συλλόγους, που υπάρχουν και λειτουργούν ανεξάρτητα από το κράτος, για να υπερασπίζονται τα συμφέροντα των φοιτητών. Είναι, επομένως, μια διαδικασία σε σύνδεση με το φοιτητικό κίνημα, δουλειά της οποίας δεν θα έπρεπε να είναι η εκλογή των «αγωνιστών εκπροσώπων» των φοιτητών στα Διοικητικά Συμβούλια, αλλά η εμπλοκή των φοιτητών στους φοιτητικούς συλλόγους και στην πάλη.

Στις φοιτητικές εκλογές, επομένως, οι φοιτητές πρέπει να μαυρίσουν τις δυνάμεις του συστήματος μέσα στις σχολές. ΔΑΠ, ΠΑΣΠ, ΣΥΡΙΖΑ είναι εκφραστές της πολιτικής του συστήματος μέσα στα πανεπιστήμια, εκθρεύονται τους αγώνες και τις αντιστάσεις μας. Πρέπει, όμως, οι φοιτητές και να γυρίσουν την πλάτη τους στις δυνάμεις της ρεφορμιστικής αριστεράς, της ήττας, της απογοήτευσης και του συμβιβασμού. ΠΚΣ, ΕΑΑΚ, ΑΤΤΑΚ, ΡΕΒΑΝΣ έχουν αποδείξει πολλές φορές με τη στάση τους ότι θα βάζουν το λιθαράκι τους για να μην εκφράζεται η οργή των φοιτητών στους δρόμους. Έκλεισαν το περσινό φοιτητικό κίνημα ενάντια στα ιδιωτικά πανεπιστήμια, έκαναν τα αδύνατα δυνατά για να μη βγουν φέτος γενικές συνελεύσεις και να μην μεταφερθεί η οργή που εκφράστηκε στους δρόμους σε οργανωμένη πάλη μέσα στις σχολές.

Οι φοιτητές στις φοιτητικές εκλογές να στηρίξουν τη φωνή της οργάνωσης, της αντίστασης, της διεκδίκησης και του αγώνα! Τέτοια είναι η φωνή των Αγωνιστικών Κινήσεων!

Οι Αγωνιστικές Κινήσεις:

- Παλεύουν για να γίνει η οργή των φοιτητών αγώνας για σπουδές, δουλειά, ελευθερίες ενάντια στην πολιτική του

συστήματος, που τσακίζει δικαιώματα και κατακτήσεις. Για να γίνουν μαζικές γενικές συνελεύσεις, καταλήψεις και διαδηλώσεις, για να γίνουν οι φοιτητικοί σύλλογοι όργανα πάλης στα χέρια των φοιτητών, για να ανασυγκροτηθεί το φοιτητικό κίνημα, που θα πετύχει τις νίκες που τόσο έχει ανάγκη η νεολαία.

- Παλεύουν κόντρα στις αυταπάτες και τους συμβιβασμούς. Αντιλαμβάνονται ότι οι κυβερνήσεις και οι ενδεχόμενες εναλλαγές τους, τα υπουργεία και οι πρυτανείες υλοποιούν συντεταγμένα την επίθεση σε βάρος των φοιτητών. Διαφωνούν με τη συνδιαχείριση της επίθεσης, τις συνομιλίες και τα παζάρια με το καθηγητικό κατεστημένο, στα οποία επιδίδεται σύσσωμη η ρεφορμιστική αριστερά.

- Παλεύουν για να μη διαγραφεί ΚΑΝΕΝΑΣ ΦΟΙΤΗΤΗΣ. Για να ΑΝΑΤΡΑΠΕΙ Ο ΝΟΜΟΣ ΚΕΡΑΜΕΩΣ που φέρνει 333.000 διαγραφές φοιτητών για ακαδημαϊκούς ή πειθαρχικούς λόγους.

- Παλεύουν για σπουδές-δουλειά-ελευθερίες για όλους τους φοιτητές.

- Βάζουν την αντιπολεμική-αντιιμ-

περιαλιστική κατεύθυνση μέσα στους φοιτητικούς συλλόγους, ειδικά σε μία φάση που οι διεθνείς εξελίξεις μυρίζουν μαρούτι, όταν οι ίδιοι οι ιμπεριαλιστές ομολογούν ότι προετοιμάζονται οι όροι για τον Γ' Παγκόσμιο Πόλεμο, όταν ο λαός της Παλαιστίνης συνεχίζει να σφαγιάζεται από το κράτος δολοφόνο του Ισραήλ.

- Παλεύουν ενάντια στο χτύπημα της οργανωμένης πάλης μέσα στα πανεπιστήμια. Ειδικά σε μία φάση όπου τα πειθαρχικά είναι περισσότερα από ποτέ, όπου διώκονται αγωνιστές φοιτητές, πρέπει να μπει δυνατά στους φοιτητικούς συλλόγους η άποψη: ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΟ ΦΟΙΤΗΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ!

Στις φετινές φοιτητικές εκλογές, καλούμε κάθε φοιτητή να στηρίξει την άποψη που δεν θέλει οι φοιτητές να εί-

ναι παρακολουθητές των εξελίξεων, αλλά να γίνουν οι ίδιοι υποκείμενα πάλης, να πάρουν την κατάσταση στα χέρια τους, να ξαναμπούν στις συλλογικές διαδικασίες και να δώσουν τις μάχες τους!

- ΜΕ ΑΓΩΝΕΣ
- ΚΟΝΤΡΑ ΣΤΟΥΣ ΣΥΜΒΙΒΑΣΜΟΥΣ ΚΑΙ ΤΙΣ ΑΥΤΑΠΑΤΕΣ ΓΙΑ ΠΡΥΤΑΝΕΙΣ-ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ-ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΙΣ
- ΚΕΡΑΙΖΟΥΜΕ ΖΩΗ-ΣΠΟΥΔΕΣ-ΔΟΥΛΕΙΑ ΜΕ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ
- ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ-ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΣΤΟΥΣ ΣΥΛΛΟΓΟΥΣ
- ΚΑΜΙΑ ΔΙΑΓΡΑΦΗ ΦΟΙΤΗΤΗ
- ΝΑ ΑΝΑΤΡΑΠΕΙ Ο ΝΟΜΟΣ ΚΕΡΑΜΕΩΣ

ΣΤΙΣ 14 ΜΑΗ
ΣΤΗΡΙΖΟΥΜΕ-ΨΗΦΙΖΟΥΜΕ
ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ ΚΙΝΗΣΕΙΣ

«Ο εχθρός νεολαία» ή αλλιώς... παρέμβαση της αστυνομίας σε μαθητική παράσταση

Στην Ιεράπετρα Λασιθίου, στον πολυχώρο «Μελίνα Μερκούρη» 7 ως 11 Απριλίου διεξήχθη το 1ο Πανελλήνιο Μαθητικό Φεστιβάλ Θεάτρου από τη Διεύθυνση Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης Λασιθίου, με τη στήριξη της Περιφέρειας Κρήτης, του Δήμου Ιεράπετρας και άλλων φορέων. Την προτελευταία μέρα και κατά τη διάρκεια της θεατρικής παράστασης «Ο εχθρός του λαού» του Βρετανού συγγραφέα Νάιτζελ Γουίλιαμς, μετά από τηλεφωνική καταγγελία ότι στη συγκεκριμένη παράσταση «μαθητές ποδοπατούν τη σημαία», αστυνομικοί με πλήρη εξοπλισμό και συνοδευόμενοι από τον αξιωματικό υπηρεσίας προσήλθαν στον συγκεκριμένο χώρο για καταγραφή στοιχείων των υπευθύνων καθηγητών του φεστιβάλ.

Όπως ήταν αναμενόμενο, το γεγονός αυτό δημιούργησε αντιδράσεις, όπως την καταγγελία από την ΕΛΜΕ Λασιθίου αλλά και άλλες που ακολούθησαν και με τη σειρά τους η Δημοτική αρχή αλλά και το τοπικό αστυνομικό τμήμα προσπάθησαν να υποβαθμίσουν το γεγονός.

Το συμβάν αυτό κάθε άλλο παρά μεμονωμένο είναι και έχει πολλές προεκτάσεις. Μια από αυτές είναι η συνεχόμενη φασιστικοποίηση της δημόσιας ζωής, την οποία παρατηρούμε καθημερινά μέσα από τα ΜΜΕ και την οποία προωθεί και καλλιεργεί η κυβέρνηση και το σύστημα συνολικά.

Πρόσφατα ήταν που ο Βουλευτής της «Νίκης» Παπαδόπουλος κατέστρεψε πίνακες από την έκθεση «Η Σαγήνη Του Αλλόκοτου» στην εθνική Πινακοθήκη ή η ματαίωση παραστάσεων του Ζαχαλίκου «Κι εγώ υπάλληλος είμαι» σε Τρίκαλα και Αγρίνιο, μετά από παρέμβαση της Εκκλησίας, γεγονότα που δείχνουν ότι από συγκεκριμένους κύκλους καλλιεργείται ένας νεο-σκοταδισμός.

Θα ήταν λειψό να αποδοθεί όλο αυτό μόνο στο κομμάτι της Τέχνης και της ελευθερίας της έκφρασης, που προφανώς και χτυπιούνται και λογοκρίνονται και που προφανώς το σύστημα θέλει να βάλει μέσα στα καλούπια του. Γιατί και η παράσταση η ίδια που έπαιξαν οι μαθητές του 1ου ΕΠΑΛ Ρεθύμνου και η οποία εν τέλει βραβεύτηκε από την επιτροπή, έχει σαν περιεχόμενο την επιτροπή-ση πλευρών των αξιών αυτού του συστήματος.

Ο κοινός παρανομαστής όλων αυτών είναι πως η νεολαία βρίσκεται για άλλη μια φορά στο στόχαστρο. Η νεολαία που πρέπει να συνηθίσει στην παρουσία ένστολων, που με ομολογουμένως αξιοσημείωτη ταχύτητα «έδωσαν το παρών», όταν καλέστηκαν να «προστατέψουν τα εθνικά σύμβολα». Η νεολαία που πρέπει να συνηθίσει την παρουσία αστυνομικών στα σχολεία, όταν επιδίδουν έγγραφα πειθαρχικών σε αγωνιστές εκπαιδευτικούς. Η νεολαία που από μι-

κή πρέπει να πάρει μαθήματα από τους ΝΑΤΟϊκούς φονιάδες και να εξοικειωθεί μαζί τους και στα σχέδιά τους. Η νεολαία που πρέπει να δεχθεί αδιαμαρτύρητα τα «Ωνάσεια Σχολεία», την «Ελάχιστη Βάση Εισαγωγής» και γενικά το μέλλον που της ετοιμάζουν.

Σε αυτή τη νεολαία, ο φασιστοεσμός, όπως φαίνεται και από τα συνθήματα που γράφτηκαν στο ΓΕΛ Καρέα και στο ΕΠΑΛ Ηλιούπολης, παρεμβαίνει και ως ένα βαθμό επηρεάζει, εκμεταλλευόμενος το αντιδραστικό κλίμα που γεννιέται από την πολιτική του συστήματος, αλλά κυρίως εξαιτίας του κενού που υπάρχει ως αποτέλεσμα της αποσυγκρότησης του λαϊκού εργατικού κινήματος.

Οι μαθητές και η σπουδάζουσα νεολαία δεν θα τους κάνουν τη χάρη όμως. Όσο και αν προσπαθεί το σύστημα να πειθαρχήσει, να καναλιζάρει και να ναρκώσει τη ζωτάνια και την ορμή της νεολαίας, δεν θα τα καταφέρει. Ουκ ολίγες φορές στη χώρα μας και στο πρόσφατο παρελθόν έχει βρεθεί μπροστά της κινητοποίησης. Το ίδιο συμβαίνει και τους τελευταίους μήνες στη γειτονική Σερβία. Με οξυγόνο το κίνημα, τους αγώνες και την αντίσταση στην επίθεση του συστήματος, μαζί με τον λαό και την εργατική τάξη, θα οικοδομηθεί η διέξοδος.

Θ.Δ.

Εκπαίδευση

Επίθεση, αντιστάσεις, αλληλεγγύη, οργάνωση κι αγώνας

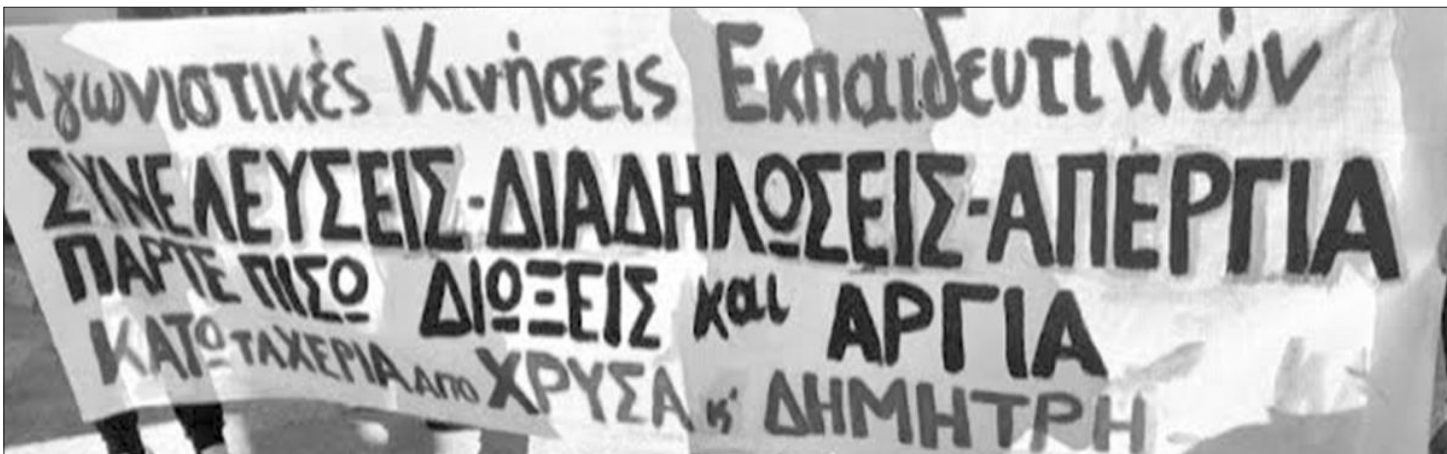
Μια πρωτόγνωρη σε ένταση, σε βάθος και σε έκταση επίθεση της κυβέρνησης εξελίσσεται σε όλη την εκπαίδευση. Στόχος η πλήρης προσαρμογή της στο σύστημα, που με τη σειρά του προσαρμόζεται στις απαιτήσεις για τον γενικευμένο πόλεμο που προετοιμάζουν οι ιμπεριαλιστές. Το υπουργείο Παιδείας με νόμους, εγκυκλίους, προγράμματα, δράσεις και δηλώσεις σκληραίνει συνεχώς τη στάση του απέναντι σε κάθε αγωνιστική δημοκρατική φωνή, σε καθετί που ξεφεύγει από τους κανόνες, τους νόμους και τις σάπιες αξίες του. Αποφασισμένο να περάσει την πολιτική του, καταφεύγει στην ωμή τρομοκρατία.

Οι διώξεις γενικεύονται. Στα χιλιάδες πειθαρχικά που εκκρεμούν σε βάρος των εκπαιδευτικών που έκαναν απεργία/αποχή ενάντια στην αξιολόγηση, αθροίζονται καθημερινά διώξεις για την έκφραση γνώμης, για ανυπακοή στις εντολές της διοίκησης και για ψύλλου πήδημα. Διώκονται ολόκληροι σύλλογοι διδασκόντων. Ο δημοσιοϋπαλληλικός κώδικας επιβάλλει στρατιωτική πειθαρχία. Οι κανονισμοί λειτουργίας των σχολείων, ο σεβασμός στην ιεραρχία, η ανάρμοστη συμπεριφορά, οι πολιτικές απόψεις και φυσικά οι δράσεις που δεν εγκρίνονται αντιμετωπίζονται πια με κλήσεις σε απολογία.

Οι απολύσεις είναι καθημερινές. Σε εξαιρετικά σοβαρές περιπτώσεις, οι υπουργοί κατά καιρούς προχωρούσαν σε απόλυση δημοσίων υπαλλήλων. Η κυβέρνηση, δια στόματος του ίδιου του πρωθυπουργού, θα επιδιώξει στην επόμενη συνταγματική αναθεώρηση την άρση της μονιμότητας. Δεν περιμένει μέχρι τότε. Καταφεύγει στο νομικό πλαίσιο που ήδη υπάρχει και προχωράει. Τις τελευταίες βδομάδες απολύονται καθημερινά μόνιμοι και αναπληρωτές εκπαιδευτικοί για αναξιοπρεπή συμπεριφορά εντός κι εκτός υπηρεσίας, δύο αναπληρωτές γιατί «αποσιώπησαν ενεργές δραστηριότητές τους» και πέντε ακόμα που είχαν προσληφθεί με τοπική πρόσκληση γιατί απλά δεν χρειαζόταν άλλο. Οι απολύσεις δείχνουν εύκολες, αλλά δεν είναι έτσι απλά τα πράγματα. Η δε απόλυση της Χρύσας, την οποία ίσως θα ακολουθήσει η απόλυση του αγωνιστή αναπληρωτή Δημήτρη Χαρτζουλάκη, που διώκεται για την ίδια υπόθεση και με τις ίδιες κατηγορίες, που είναι καθαρά πολιτική απόφαση για πολιτικούς λόγους, δεν είναι μια εύκολη υπόθεση πια, λόγω των αντιδράσεων που έχει προκαλέσει και της αλληλεγγύης που έχει αναπτυχθεί. Η δυνητική αργία είναι αγκάθι.

Η αξιολόγηση, ως ένα πολυεργαλείο πειθάρχησης και συμμόρφωσης, κάνει σοβαρά βήματα. Η Υπουργός, μάλιστα, δείχνει να ανταποκρίνεται στις εκκλήσεις των στελεχών της εκπαίδευσης που την υλοποιούν και θα επιχειρήσει να απλουστεύσει τις διαδικασίες από τη γραφειοκρατία που τη συνοδεύει για να κυλήσει πιο γρήγορα. Ωστόσο, είναι χιλιάδες οι εκπαιδευτικοί που δεν την αποδέχονται και δεν την υλοποιούν παρά την πειθαρχική τους δίωξη και εξακολουθεί το σύνολο σχεδόν του κλάδου να μην τη θέλει. Η αξιολόγηση προχωρά, αλλά δεν νικά.

Τα Ωνάσεια σχολεία για λίγους, που φαίνεται να έχουν δρομολογηθεί και τα Τεχνικά Γυμνάσια που προαναγγέλλονται για τους «περιττούς», δεν είναι υποθέσεις που έχουν τελειώσει. Όπως δεν μπορεί να τελειώσει ποτέ για το κίνημα κανένα ζήτημα που χτυπάει το δικαίωμα

της νεολαίας στις σπουδές και τη δωρεάν δημόσια εκπαίδευση. Η μάχη ενάντια στις εξετάσεις για την εισαγωγή σε αυτά πρέπει να δοθεί. Η πάλη ενάντια στην εκπαίδευση για λίγους και εκλεκτούς είναι υπόθεση όλων των εκπαιδευτικών.

Σε όλα τα μέτωπα της εκπαίδευσης υπάρχουν αντιστάσεις. Φαίνεται στη μαζικότητα των κινητοποιήσεων. Σηριζόνται σε πρωτοβουλίες αγωνιστών εκπαιδευτικών και στη μαχητική δράση κάποιων λίγων ΕΑΜΕ και ΣΕΠΕ. Αυτές πρέπει να πολλαπλασιαστούν, να συντονιστούν και να ξεπεράσουν τις συνδικαλιστικές ηγεσίες της ΟΑΜΕ και της ΔΟΕ. Αυτό δε σημαίνει να τις αφήσουμε στην ησυχία τους, αλλά να μην αφεθούν τα πράγματα στην αδράνεια τους, που οδηγεί στην υποταγή. Μόνο έτσι θα πιεστούν.

Το μέγεθος της επίθεσης ανοίγει όλα

τα ζητήματα και αυξάνει τα μέτωπα στα οποία πρέπει να παλέψουν σήμερα οι εργαζόμενοι και φυσικά οι εκπαιδευτικοί. Ιδιαίτερα οι αυξήσεις των μισθών είναι επείγουσα ανάγκη. Η ιεράρχηση των αιτημάτων είναι σοβαρό πολιτικό ζήτημα. Μόνο έτσι μπορούν οι εργαζόμενοι να παλέψουν και να διεκδικήσουν το σύνολο των αιτημάτων. Σε αυτή τη φάση, στην εκπαίδευση βασικό μέτωπο πάλης είναι οι διώξεις με βασική αιχμή που πρέπει να προτάσσεται να μην απολυθεί η Χρύσα Χ. και να ανακληθεί η δυνητική αργία της. Μόνο έτσι θα σταματήσει η δίωξη του Δημήτρη Χ., θα σπάσει η τρομοκρατία, θα μπορέσει η απόρριψη της αξιολόγησης να γίνει πάλι για την ανατροπή της. Με αυτούς τους στόχους να πάει ο κλάδος στο πρώτο αγωνιστικό ραντεβού μετά τα διακοπές του

Πάσχα, που είναι η απεργία της Πρωτομαγιάς και απαιτήσει απεργία για να ανακληθεί η αργία.

Η δυνητική αργία και οι χιλιάδες διώξεις έχουν θέσει το θέμα της αλληλεγγύης. Είναι ηθική και υλική. Το κίνημα το ίδιο στηρίζει τους αγωνιστές, όταν αυτοί δέχονται τις συνέπειες της πάλης τους. Η ανταπόκριση που είχε το γλέντι οικονομικής ενίσχυσης που διοργάνωσε η «Ανοικτή Συνέλευση ενάντια στις συνδικαλιστικές διώξεις και απολύσεις» για την οικονομική στήριξη της Χρύσας, των υπόλοιπων αγωνιστών που απολύθηκαν ή διώκονται, συνολικά του αγώνα κατά των διώξεων δείχνει τις δυνατότητες αλλά και τις υποχρεώσεις των σωματείων και των ομοσπονδιών. Η αλληλεγγύη είναι βασική πλευρά κάθε αγώνα. Η μάχη μόλις άρχισε!

Συγχωνεύσεις τμημάτων στα νηπιαγωγεία του Αγίου Στεφάνου

Με κινητοποίηση απαντούν νηπιαγωγοί και γονείς

Σε κοινή παράσταση διαμαρτυρίας προχωράνε νηπιαγωγοί και γονείς από τα νηπιαγωγεία Αγίου Στεφάνου προς την Πρωτοβάθμια Διεύθυνση Ανατολικής Αττικής την Τρίτη 29 Απρίλη.

Η συνέλευση που πήρε την απόφαση έγινε μετά την ανακοίνωση της Διεύθυνσης να καταργήσει 3 τμήματα στα νηπιαγωγεία Αγίου Στεφάνου και να στοιβάξει τα μέχρι τώρα 99 εγγεγραμμένα νήπια στα υπόλοιπα 4 τμήματα. Είναι ενδεικτική η βιασύνη τους, αφού η ανακοίνωση έγινε πριν από το Πάσχα, χωρίς καν να έχουν ολοκληρωθεί οι εγγραφές.

Είναι φανερό ότι η απόφαση της Διεύθυνσης είναι συνέχεια της κεντρικής πολιτικής της κυβέρνησης που συνεχίζει και εδώ την επίθεση στο δικαίωμα στη δημόσια και δωρεάν εκπαίδευση. Μόλις τον Αύγουστο του 2024 η κυβέρνηση συγχώνευσε και κατήργησε 9 δημοτικά και 39 νηπιαγωγεία. Σε όλη τη χώρα ανακοινώνονται τμήματα προς κατάργηση που έχουν μπει στο στόχαστρο της επίθεσης, ενώ προκλητικά παραχωρούν δημόσια σχολεία στο Ίδρυμα Ωνάση για τα Ωνάσεια σχολεία των λίγων και εκλεκτών, πετώντας τους μαθητές έξω από τα σχολεία της γειτονιάς τους, και ανακοινώνουν τα «τεχνικά»-αναμορφωτήρια σχολεία για

τους «παραβατικούς» μαθητές.

Σήμερα η κυβέρνηση πανηγυρίζει για τα ματωμένα πρωτογενή πλεονάσματα που είναι αποτέλεσμα της αντιλαϊκής πολιτικής της φτώχειας, της φοροληστείας, της οικονομικής αφαίμαξης του λαού, του εργασιακού και κοινωνικού μεσαίωνα, του χτυπήματος στο δικαίωμα στη δωρεάν περίθαλψη και εκπαίδευση. Την ίδια στιγμή που η κυβέρνηση ανακοινώνει το εξοπλιστικό πρόγραμμα μισού των 25 δις. ευρώ, αποφασίζει την κατάργηση σχολικών τμημάτων και σχολείων και προχωράει σε αποφάσεις που υποβαθμίζουν τις συνθήκες στους χώρους που κάνουν μάθημα τα παιδιά μας, στριμώχνοντάς τα σε θηριώδη τμήματα των 25. Με ελάχιστο αριθμό εκπαιδευτικών, πολλές φορές όχι μόνιμο, με το ρόλο τους να περιορίζεται στη «φύλαξη» των παιδιών τις απαραίτητες ώρες. Αγνοώντας ταυτόχρονα ακόμη και τις ειδικές εκπαιδευτικές ανάγκες πολλών νηπίων.

Στην επίθεση αυτή της κυβέρνησης και της Διεύθυνσης της Α' Βάθμιας Βοηθεί και η στάση του Δήμου Διονύσου που χρόνια τώρα διατηρεί όλα τα νηπιαγωγεία του Αγίου Στεφάνου στον ίδιο «δανεικό» χώρο από

τον ΟΣΕ δίπλα στις γραμμές του τρένου. Αγνοώντας εντελώς την κακή κτιριακή υποδομή, σε λυόμενες αίθουσες τύπου προκάτ. Απαράδεκτες αίθουσες για τη σχολική στέγαση των νηπίων, μακριά από τις πραγματικές ανάγκες.

Την ίδια απόφαση είχε ανακοινώσει και πέρυσι η Διεύθυνση για 2 τμήματα στα νηπιαγωγεία, αλλά έπειτα από κοινό αγώνα γονέων και νηπιαγωγών υποχρεώθηκε να την πάρει πίσω. Μόνο με τον ίδιο κοινό αγώνα μπορούμε και τώρα να την εμποδίσουμε ξανά. Σε κάθε σχολείο και γειτονιά, ενάντια στις συγχωνεύσεις και τις καταργήσεις τμημάτων, να υπερασπιστούμε το δικαίωμα στη δημόσια, δωρεάν εκπαίδευση για όλα τα παιδιά.

Όχι στις συγχωνεύσεις και τις καταργήσεις τμημάτων

Μαζικές μόνιμες προσλήψεις εκπαιδευτικών

Όχι στα Ωνάσεια και στα τεχνικά-αναμορφωτήρια σχολεία

Δημόσια και δωρεάν εκπαίδευση για όλους

Ελληνοτουρκικά

«Πόλεμος χαρτών» με εκατέρωθεν επικίνδυνους μαξιμαλισμούς

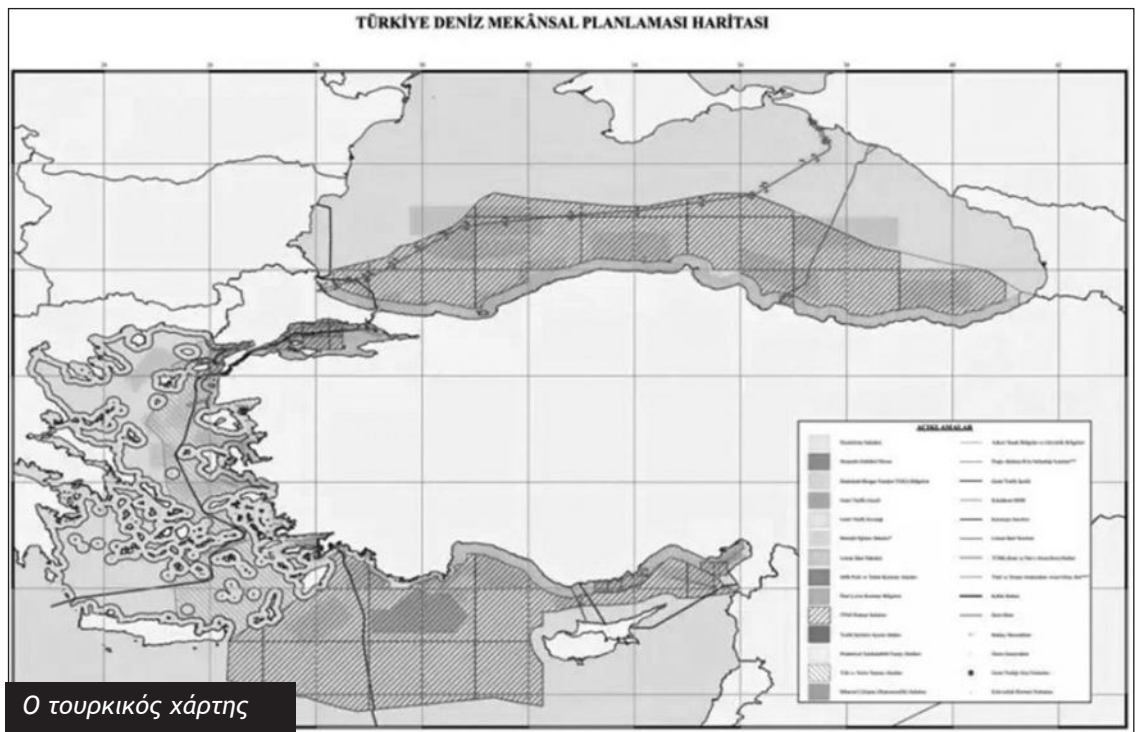
Ποιο είναι πιο «δίκαιο»; Το αφήγημα της «γαλάζιας πατρίδας» σε Αιγαίο Πέλαγος, Ανατολική Μεσόγειο και Μαύρη Θάλασσα που προβάλλει η άρχουσα τάξη της Τουρκίας ή ο «Θαλάσσιος Χωροταξικός Σχεδιασμός» που επισημοποίησε η ντόπια άρχουσα τάξη; Οι «χάρτες» της Άγκυρας που «εξαφανίζουν» τα νησιά του Αιγαίου ή ο πρόσφατος «επίσημος χάρτης» που κατέθεσε στην ΕΕ η ελληνική κυβέρνηση και τετραπλασιάζει(!) την έκταση της χώρας; Για κάθε λογικό δημοκρατικό άνθρωπο και στις δύο πλευρές του Αιγαίου, πρόκειται για επικίνδυνους μαξιμαλισμούς που στηρίζονται στα χαρακτηριστικά των δύο ολιγαρχιών του πλούτου (Ελλάδας και Τουρκίας) που βρίσκονται σε μόνιμη κόντρα, διεκδικώντας ρόλους στο πλαίσιο της ιμπεριαλιστικής τους εξάρτησης από τη Δύση και ιδιαίτερα τις ΗΠΑ.

Η επικινδυνότητα έγκειται στο γεγονός ότι τα αντιλαϊκά φιλοπόλεμα αστικά «επιχειρήματα» -που συνοδεύονται από τους σχετικούς χάρτες- απειλούν να μετατρέψουν τους δύο λαούς σε κρέας για τα κανόνια των δύο αρχουσών τάξεων και των προστατών τους. Ποτίζουν συνεχώς το «μίσος» μεταξύ των δύο λαών με βάση τον εθνικισμό-σοβινισμό, που αποτελεί δομικό χαρακτηριστικό των αντιδραστικών τάξεων που έχουν την πολιτική εξουσία. Γι' αυτό πρέπει και τα δύο «αφηγήματα» να αποτελούν μόνιμα στοιχεία καταγγελίας ως ξένα και αντίθετα με τα συμφέροντα ελλήνων και τούρκων λαϊκών ανθρώπων. Γιατί η προέκτασή τους οδηγεί στον πόλεμο κι όχι στην ειρηνική συμβίωση. Διότι στρέφονται ενάντια στην κοινή προοπτική τους να ζήσουν ανεξάρτητοι, οικοδομώντας τη δική τους κοινωνία.

Ο λόγος, λοιπόν, για την πρόσφατη κίνηση της ελληνικής πλευράς να κα-

ταρτίσει τον επονομαζόμενο Θαλάσσιο Χωροταξικό Σχεδιασμό, αποτυπώνοντας τις θαλάσσιες εκτάσεις που θεωρεί ότι «δυναμικά της ανήκουν». Τα εγχώρια ΜΜΕ έσπευσαν να παπαγαλίσουν τα κυβερνητικά δελτία Τύπου, αναφέροντας πως είναι «το μέγιστο που μπορεί να περιμένει η χώρα». Με τον τρόπο αυτό θέτουν -τουλάχιστον έμμεσα- θέμα υφαλοκρηπίδας και ΑΟΖ, παρόλο που διακηρύσσουν ότι η συγκεκριμένη πολιτική επιλογή δεν έχει σχέση με αυτές. Μάλιστα, για να της προσδώσουν «αυξημένο κύρος και αιτιολογική βάση», επικαλούνται Οδηγία της Ευρωπαϊκής Επιτροπής που απαιτούσε τη σχετική «ρύθμιση», προκειμένου να μην υπάρξει (και νέα) καταδίκη από το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο. Μια ματιά, ωστόσο, στον σχετικό χάρτη που δόθηκε στη δημοσιότητα αποκαλύπτει το μέγεθος της «επέκτασης των ελληνικών θαλασσίων εκτάσεων» και τον αποκλεισμό της Τουρκίας, που «περιορίζεται» στα παράλια της.

Την ίδια μέρα με την κίνηση της Αθήνας, η Άγκυρα διοχέτευσε στον τουρκικό Τύπο τη δική της «εκδοχή» πάνω στο ζήτημα. Ο δικός της χάρτης περιλαμβάνει το μισό Αιγαίο, δεν αναγνωρίζει επήρεια των νησιών σε υφαλοκρηπίδα και ΑΟΖ και «διακόπτει τις εφαιπόμενες» ελληνική και κυπριακή, επαναφέροντας το Τουρκολιβικό Μνημόνιο. Μπορεί η Τουρκία να μην είναι μέλος της ΕΕ, αυτό όμως δεν την εμπο-

Ο τουρκικός χάρτης

δίζει να στρογγυλοκάθεται σε διάφορα φόρουμ ως επίσημη προσκεκλημένη από τα όργανα αυτής. Η επιδίωξη των ελληνικών αστικών κυβερνήσεων να «εμπλέξουν» την Ευρωπαϊκή Ένωση στις ελληνοτουρκικές διαφορές δεν φαίνεται να έχει κάποιο από αποτέλεσμα. Αξίζει να ιδωθεί και ο τουρκικός χάρτης, που αποτελεί αποτύπωση των επικαλούμενων από τουρκικής πλευράς «γκρίζων ζωνών» αλλά και της «γαλάζιας πατρίδας».

Να υπενθυμίσουμε στο σημείο αυτό μια ανάλογη κίνηση από ελληνικής πλευράς πριν από ένα χρόνο με τα περιβόητα «Θαλάσσια Πάρκα», δήθεν ντυμένη με «οικολογική ευαισθησία». Και τότε είχε γίνει πολύς θόρυβος, ενώ υπήρξαν αντεγκλήσεις και από τις δύο άρχουσες τάξεις. Το ζήτημα, ωστόσο, έκτοτε παραμένει «εν υπνώσει». Η παγιωμένη άποψη της κυβέρνησης της ΝΔ και όλων των ντόπιων αστικών δυνάμεων, ιδιαίτερα αυτών που ανέλαβαν τη διακυβέρνηση της χώρας, είναι ότι «διατηρούμε το δικαίωμα για τα 12 ναυτικά μίλια, την ενεργοποίηση των Οικονομικών Ζωνών, των Πάρκων κ.λπ.», με τη μόνιμη επωδό περί «κατάλληλου χρόνου άσκησης του». Ποιος είναι, όμως, αυτός; Προφανώς η συμβαδισή με τις επιδιώξεις των αμερικάνων κι ευρωπαίων ιμπεριαλιστών. Ακόμη κι αν αυτές αποκλίνουν σε πολλά ζητήματα. Αυτό είναι και το... δράμα της Αθήνας.

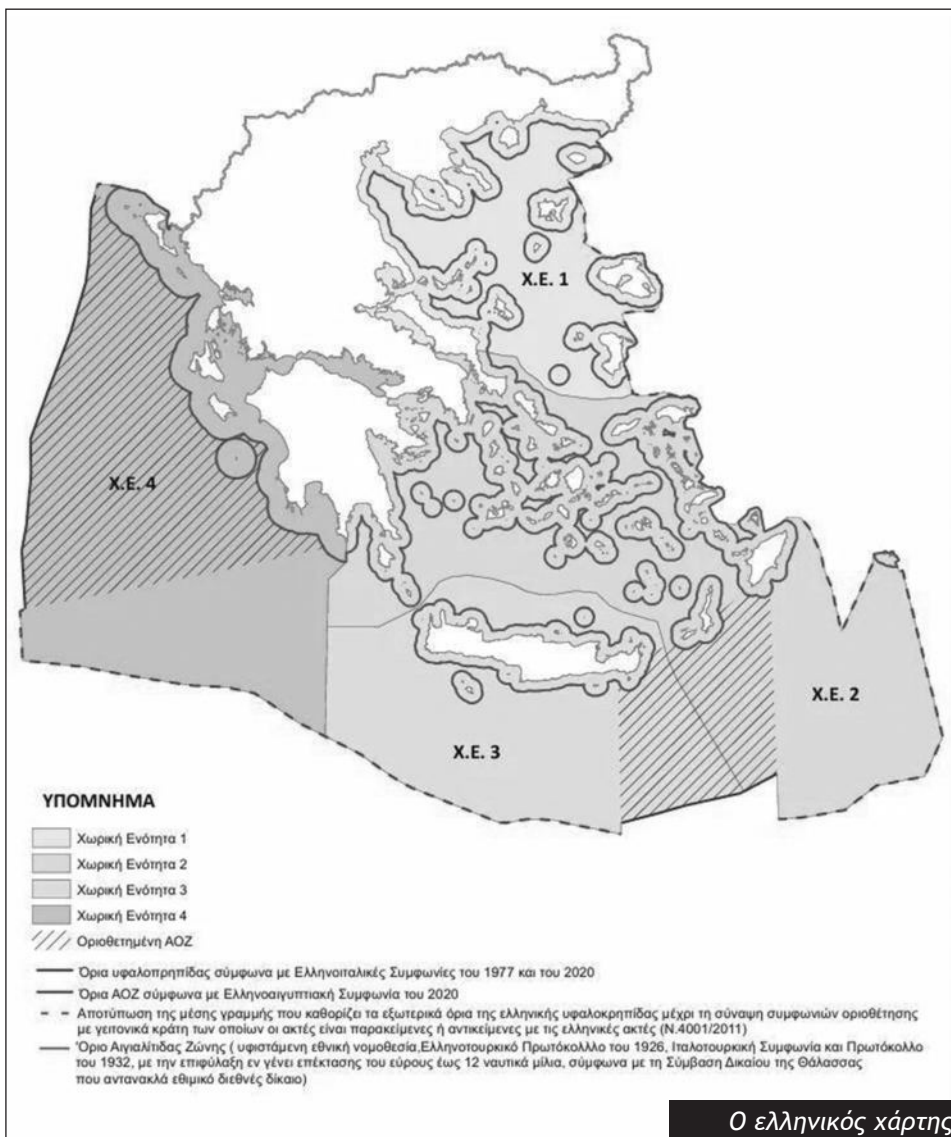
Είναι προφανές ότι και οι δύο αντιδραστικές και τυχοδιωκτικές άρχουσες τάξεις που διαφεντεύουν τις δύο χώρες για λογαριασμό των ιμπεριαλιστών που τις εξαρτούν προσπαθούν να δημιουργήσουν «τετελεσμένα» σύμφωνα με τα συμφέροντά τους. Τα μυαλά τους έχουν πάρει πολύ αέρα από τους γενικότερους ιμπεριαλιστικούς ανέμους που φυσούν και ονειρεύονται «επεκτάσεις» και «μεγεθύνσεις». Μόνο που άλλοι, πολύ μεγαλύτεροι, «παίκτες» έχουν και το μαχαίρι και το πεπόνι, ενώ πολλές φορές το έχουν στρέψει κατά το παρελθόν ενάντια σε εκείνους που θεωρούσαν ότι έχουν την υποστήριξή τους.

Από την άποψη αυτή, όσο κι αν φαντασιώνονται «αναβαθμίσεις και ρόλους» και αύξηση της «μεσιτείας» τους, τα γεγονότα λένε πως τα μεγάλα αφεντικά τους δεν θέλουν την ισχυροποίηση καμιάς από τις δύο σε βαθμό πραγματικής

υπεροχής έναντι της άλλης. Εξ ου και τα ίδια περίπου ισχύος οπτικά συστήματα που τους πουλάνε. Το στοιχείο αυτό, για όσους καταθέτουν άποψη με όρους «πεδίου», είναι αρκετά διαφωτιστικό για την ιμπεριαλιστική πολιτική.

Οι έλληνες υπουργοί Εξωτερικών και Ενέργειας, με δηλώσεις τους, έσπευσαν να αποσυσχετίσουν τη συγκεκριμένη πολιτική κίνηση τόσο από το θέμα της «εκδήλωσης ενδιαφέροντος» ερευνών υδρογονανθράκων (και πιθανής εξόρυξης) της Exxon Mobil και της Chevron γύρω από την Κρήτη όσο και από αυτό της πόντισης του περιβόητου καλωδίου ηλεκτρικής διασύνδεσης Ιταλίας, Ελλάδας, Κύπρου και Ισραήλ. Ποιος τους πιστεύει, όταν μάλιστα μια από τις βασικές λειτουργίες του «Θαλάσσιου Χωροταξικού Σχεδιασμού» είναι η «εκμετάλλευση των πλουτοπαραγωγικών πηγών» κάθε έκτασης που χωροθετήθηκε; Τα υπόλοιπα περί δήθεν προστασίας του περιβάλλοντος ή δυνατότητας αλιείας είναι για... ξεκάρφωμα. Ορισμένοι αστοί δημοσιογράφοι και αναλυτές θεωρούν αυτές τις κινήσεις από ελληνικής πλευράς ως «προπαρασκευαστικές» για μια ενδεχόμενη προσφυγή στο Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης. Μόνο που η τουρκική πλευρά επιδιώκει «ολιστική» αντιμετώπιση των ελληνοτουρκικών διαφορών και αντιθέσεων. Πράγμα που αυτομάτως απομακρύνει τη Χάγη.

Όλοι, επομένως, οι εκπρόσωποι των αστών σε Ελλάδα και Τουρκία «λαμβάνουν θέση» για την επόμενη μέρα. Συσσωρεύουν όρους και προϋποθέσεις σε πολιτικό, οικονομικό και στρατιωτικό επίπεδο. «Μικρή λεπτομέρεια»: όλες οι δηλώσεις ελλήνων και τούρκων αξιωματούχων με αφορμή την ελληνική κίνηση -που, σημειωτέον, προαναγγέλθηκε από την κυβέρνηση του ΓΑΠ το... μακρινό 2011, επί υπουργίας Μανιάτη ο οποίος διεκδικεί την πατρότητα της κίνησης και δηλώνει δικαιωμένος, ενώ ο ΣΥΡΙΖΑ κοκορεύεται ότι ψήφισε και σχετικό νόμο (οποία σύμπτωση!) - έχουν ως απαραίτητο όρο (τι άλλο;) τη στρατιωτική ενίσχυση! Πάρε, λοιπόν, λαέ -για αρχή- 28 δισεκατομμύρια εξοπλιστικά, υποβάθμισε το επίπεδο ζωής σου, δέξου τη λιτότητα, την ακρίβεια και τη φτωχοποίηση, γιατί η «θαλάσσια χωροταξία» -μεταξύ των άλλων- έχει κόστος. Όχι, δεν θα πάρουμε!

Ο ελληνικός χάρτης

Νοσοκομεία

Αντεργατική επίθεση με μπόλικη κυβερνητική προπαγάνδα

Μπορεί η απεργία στις 9 Απρίλη να μην αποτέλεσε συνέχεια, όσον αφορά τη μαζικότητα, των απεργιακών κινητοποιήσεων των Τεμπών, ωστόσο η εκφρασμένη λαϊκή δυσaréσκεια απέναντι στην κυβερνητική πολιτική παραμένει δεδομένο που λαμβάνουν σοβαρά υπόψη τους τα συστημικά κέντρα. Για τους εργαζόμενους και τον λαό, το ζητούμενο βρίσκεται στο να παραμείνουν στον δρόμο του αγώνα. Στο πλαίσιο των μέτρων καταστολής αυτού του ενδεχόμενου, η κυβέρνηση προσπαθεί να απλώσει το αφήγημά της ότι ενδιαφέρεται για τις ανάγκες του λαού, με το ζήτημα της κατοικίας και της περίθαλψης να έχουν την τιμητική τους.

Τον προηγούμενο μήνα ήταν συχνό φαινόμενο να έρχεται μήνυμα στο κινητό ότι δικαιούμαστε δωρεάν εξετάσεις στο πλαίσιο προληπτικού ελέγχου από προγράμματα της κυβέρνησης, ασχέτως βέβαια αν υπήρχε πρόσβαση σ' αυτές τις εξετάσεις ή αν ο μέσος παραλήπτης μπορούσε να κατανοήσει και να κάνει χρήση αυτού του μηνύματος. Επικοινωνιακά η κυβέρνηση προσπαθεί να υπάρχει στην καθημερινή εξέταση η περίθαλψη, διαφημίζοντας ακόμη και με τον ίδιο τον πρωθυπουργό όποιον διάδρομο νοσοκομείου ανακαινίσουνε και όποια ανώφελη για τον λαό «καινοτομία» εισάγουνε. Έτσι ακούμε πολλά σχετικά με το ότι θα υπάρχει ηλεκτρονικό βραχιολάκι στους ασθενείς των επειγόντων για να καταγράφεται ο χρόνος αναμονής τους, ότι θα γίνονται απομακρυσμένες διαγνώσεις απεικονιστικών εξετάσεων από ιδιώτες σαν απάντηση στις ελλείψεις ακτινολόγων, ότι θα συμβάλλουν στη διακίνηση των ασθενών στα ΤΕΠ εθελοντές του

Ερυθρού Σταυρού και ότι οι πολίτες μετά τη νοσηλεία τους θα μπορούν ηλεκτρονικά με ένα μήνυμα να αξιολογούν το νοσοκομείο που νοσηλεύτηκαν. Ακόμη ότι η εμπλοκή των Κέντρων Υγείας στο πρόγραμμα εφημεριών της Αττικής έδωσε λύση και ανακούφισε τα μεγάλα νοσοκομεία.

Τα περισσότερα από αυτά που λέγονται και διαφημίζονται είναι τόσο φαιδρά που δεν χρήζουν πολιτικής αντιπαράθεσης. Άλλωστε, η καθημερινότητα που βιώνουν οι εργαζόμενοι στα νοσοκομεία και ο λαός στην προσπάθειά του να βρει την υγεία του αποκαλύπτει καθημερινά ποια είναι η πραγματικότητα. Ενδεικτικά απ' τα τελευταία «μαργαριτάρια» ξεχώρισε ότι πήρε φωτιά το απαρχαιωμένο και ασυντήρητο ακτινοθεραπευτικό μηχάνημα στο νοσοκομείο «Άγιος Αντρέας» στην Πάτρα, κάνοντας ακόμη πιο δυσχερή την πρόσβαση ογκολογικών ασθενών σε θεραπεία, αλλά και η παραίτηση 45 γιατρών απ' το ΕΣΥ σ' έναν μόνο μήνα. Αποκαλυπτική είναι κι η έκθεση του Ευρωπαϊκού Κέντρου Πρόληψης Ασθενειών που χαρακτηρίζει τη νοσηλεία στα ελληνικά νοσοκομεία «μη ασφαλές μέρος για ασθενείς» λόγω της υψηλής μεταδοτικότητας ανθεκτικών μικροβίων ενδοноσοκομειακών λοιμώξεων!

Το ζήτημα, ωστόσο, δεν είναι πώς απαντιέται η φτηνή προπαγάνδα του συστήματος. Το ζήτημα είναι οι όροι δουλειάς των υγειονομικών εργαζόμενων και οι όροι περίθαλψης του λαού. Γιατί η προπαγάνδα δεν έρχεται να συγκαλύψει απλά τις μέχρι σήμερα αποτυχίες της πολιτικής του συστήματος απέναντι στον λαό, αλλά να υπηρετήσει το περαιτέρω

προχώρημά της στο πεδίο της ταξικής πάλης. Γι' αυτό θα δοθούν 2,2 εκατομμύρια στον Ερυθρό Σταυρό για τους «εθελοντές» αλλά όχι σε προσλήψεις υγειονομικών. Εκεί εντάσσεται και το βραχιολάκι και οι αξιολογήσεις των ασθενών ώστε να ενοχοποιηθούν οι υγειονομικοί και να βρίσκεται κάθε φορά ο «σταθμάρχης» για να συγκαλύπτεται η πολιτική του συστήματος. Γι' αυτό διαφημίζονται οι ανακαινίσεις που ρουφάνε τα κονδύλια απ' το Ταμείο Ανάκαμψης αλλά παραμένουν άδεια κουφάρια αφού δεν στελεχώνονται από υγειονομικούς.

Η εντατικοποίηση και το καθημερινό τρεχαλητό ως αποτέλεσμα της εκτεταμένης υποστελέχωσης και αδιοριστίας, μαζί με το ζήτημα του μισθού και της ακρίβειας, είναι τα βασικά προβλήματα των εργαζόμενων. Αντίστοιχα και στη βάση της ίδιας πολιτικής που τσακίζει δικαιώματα, ο λαός ταλαιπωρείται όλο και περισσότερο για να έχει στοιχειώδη περίθαλψη, η οποία γίνεται όλο και πιο δυσχερής, όλο και πιο υποτυπώδης, όλο και πιο ακριβή, απ' το φάρμακο μέχρι τη νοσηλεία και τη μετακίνηση απ' το νοσοκομείο. Η διαμόρφωση αυτών των όρων βρίσκεται στο πεδίο της ταξικής πάλης και η προοπτική βελτίωσής τους στο δυνάμωμα των εργατολαϊκών αγώνων.

Απ' την πλευρά του συστήματος και της κυβέρνησης, λαμβάνοντας υπόψη το γενικότερο κλίμα και εντείνοντας την προπαγάνδα, προχωράει και η επίθεση. Μετακινήσεις εργαζόμενων μέσω της συγχώνευσης του «Αγία Βαρβάρα» με το «Αττικό», μετακινήσεις εργαζόμενων στην ψυχική υγεία στο πλαίσιο της «Ψυχιατρικής Μεταρρύθμισης», κλείσιμο

κλινικών και συγχωνεύσεις στα νοσοκομεία Πτολεμαΐδας - Κοζάνης στο πλαίσιο των σχεδιασμών του «Νέου Χάρτη Υγείας».

Απ' την πλευρά των εργαζόμενων μέσα απ' τους εργασιακούς συλλόγους πρέπει να δοθούν απαντήσεις. Το κλίμα της δυσaréσκειας να μορφοποιηθεί σε οργανωμένο αγώνα με προσανατολισμό την αντίσταση και την διεκδίκηση των εργατολαϊκών δικαιωμάτων. Να δυναμώσει η πάλη για αυξήσεις στους μισθούς, προσλήψεις μόνιμου προσωπικού, μονιμοποίηση των συμβασιούχων, χαρακτηρισμό του χώρου των νοσοκομείων ως ανθυγεινού με ό,τι αυτό συνεπάγεται. Οι υγειονομικοί μαζί με τον λαό να δυναμώσουν την πάλη να μην κλείσει κανένα νοσοκομείο, να μην προχωρήσει καμία συγχώνευση. Τη διεκδίκηση ίσης, πλήρους και δωρεάν περίθαλψης για όλους.

Οι πολιτικουσυνδικαλιστικοί συσχετισμοί που έχουν επικρατήσει στην ΠΟΕ-ΔΗΝ και μπροστά στο επερχόμενο συνέδριο και τα όποια αποτελέσματά του, δείχνουν ότι θα παραμείνει τροχοπέδη στην ανάπτυξη των αγώνων των υγειονομικών. Με παρόμοιο τρόπο και στην ΟΕΝΓΕ, ασχέτως αν η ρεφορμιστική αριστερά κάνει λόγο για ανατροπή συσχετισμών στην ομοσπονδία που καθόλου βέβαια δεν αποτυπώνεται σε κάποια αλλαγή στο πεδίο των αγώνων και των όρων δουλειάς και ζωής των υγειονομικών. Να δώσουμε την απεργιακή μάχη της Πρωτομαγιάς αναγνωρίζοντας τις πραγματικές ανάγκες που θέτει η ταξική πάλη σε κάθε χώρο δουλειάς.

Θεσσαλονίκη

Αποχαιρετισμός στη συντρόφισσα Κατερίνα Παπαδοπούλου

Με μεγάλο πόνο αποχαιρετήσαμε για τελευταία φορά τη συντρόφισσά μας Κατερίνα, που άφησε την τελευταία της πνοή την Παρασκευή 4 Απριλίου, ύστερα από πολυήμερη νοσηλεία στο νοσοκομείο Παπαγεωργίου στη Θεσσαλονίκη. Στην πολιτική κηδεία της, λίγες μέρες αργότερα, παραβρέθηκαν και την τίμησαν η οικογένειά της, συγγενείς και πλήθος από συντρόφους, συναγωνιστές και φίλους.

Η σεμνή αλλά συνάμα ουσιαστική τελετή προσπάθησε να αποτυπώσει την ουσιαστική προσφορά της συντρόφισσας στο ΚΚΕ(μ-λ) και στο κίνημα για δεκαετίες. Στην επικήδεια ομιλία εκ μέρους της ΚΟΘ ο Π. Σαπουνάς είπε μεταξύ άλλων για την Κατερίνα: «Η Κομματική Οργάνωση Θεσσαλονίκης με βαθιά θλίψη αποχαιρετά τη συντρόφισσα Κατερίνα Παπαδοπούλου που έφυγε από δίπλα μας τόσο πρόωρα. Γεννημένη στα 1956 στα Ρύζια του Έβρου, σε μια φτωχή αγροτική οικογένεια και από μια περιοχή που πρόσφερε πολλά στους λαϊκούς απελευθερωτικούς αγώνες στην περίοδο της Κατοχής και του Εμφυλίου, η Κατερίνα από μικρή μπήκε στη βιοπάλη παράλληλα με τις σπουδές της. Αυτή η λαϊκή καταγωγή της καθόρισε σε σημαντικό βαθμό το ιδεολογικό και πολιτικό στίγμα της καθώς και τη μετέπειτα συνδικαλιστική και πολιτική δράση της.

Από νεαρή ηλικία συνδέθηκε με το κομμουνιστικό μαρξιστικό-λενινιστικό κίνημα. Και στα χρόνια των σπουδών της στις αρχές της δεκαετίας του 1980, στις σχολές Παστέρ στη Θεσσαλονίκη, ανέπτυξε την πρώτη συνδικαλιστική δράση. Από τότε εντάχθηκε στις γραμμές του ΚΚΕ(μ-λ) και συνέχισε να πα-

λεύει μέχρι πριν από λίγους μήνες, όταν κλονίστηκε ανεπανόρθωτα η υγεία της. (...) Ανέπτυξε συνδικαλιστική και πολιτική δράση μέσα και έξω από τα σωματεία, στο νοσοκομείο Χατζηκώστα στα Γιάννενα από το 1985 έως το 1990, στο οποίο εργάστηκε ως παρασκευάστρια. Και μετέπειτα στο ΑΧΕΠΑ, στο οποίο υπήρξε στέλεχος στο τμήμα αιμοδοσίας μέχρι το 2018, όταν και συνταξιοδοτήθηκε.

Ακούραστη και σεμνή, πρωτοστατούσε στη σύγκληση συνελεύσεων στο χώρο του νοσοκομείου, τις οποίες πάσχιζε να μαζικοποιήσει όσο το δυνατόν περισσότερο. Δεν λογάριαζε ούτε τον κόπο ούτε τις πολλές βάρδιες της δουλειάς της. (...) Δεν υπήρξε στάση εργασίας, δεν υπήρξε απεργία στην οποία η συντρόφισσα Κατερίνα δεν πήρε μέρος. Και στις πιο μαζικές και πετυχημένες αλλά και ακόμη και στις λιγότερο μαζικές, πάντα έδινε το «παρών» αλλά και το παράδειγμα. Η μαχητικότητά της, η απλότητα, ο ουσιαστικός λόγος, η επίμονη δράση της και στα εύκολα και στα δύσκολα την ανέδειξαν ως σημείο αναφοράς στο χώρο εργασίας της.

Η συντρόφισσα Κατερίνα όλα αυτά τα χρόνια συμμετείχε σε αμέτρητες πολιτικές δράσεις του ΚΚΕ(μ-λ), σε απερ-

γιακούς αγώνες, εργατικές πρωτοβουλίες και συνοικιακές κινήσεις στην Ανατολική Θεσσαλονίκη. Δήλωνε πάντα παρούσα σε κινητοποιήσεις για την υλική και ηθική υποστήριξη προσφύγων και μεταναστών, σε εκδηλώσεις για τα δικαιώματα των γυναικών και πάσχιζε διαρκώς και έμπρακτα για τη διάδοση της αξίας της εθελοντικής αιμοδοσίας, προβάλλοντας τη σημασία της ανθρωπίνης και κοινωνικής αλληλεγγύης...

(...) Μέχρι και πρόσφατα η Κατερίνα δεν έχανε παρέμβαση, κινητοποίηση και διαδήλωση που να μη συμμετέχει. Αυτή ήταν η Κατερίνα. Η Κατερίνα του αγώνα, η Κατερίνα της προσφοράς, η Κατερίνα της σεμνότητας και του αλτρουισμού. Όλοι και όλες οι σύντροφοι και οι συντρόφισσες της οργάνωσης Θεσσαλονίκης την αποχαιρετούμε με συγκίνηση και σεβασμό (...) Την αποχαιρετούμε ως άνθρωπο, ως αγωνίστρια, ως κομμουνίστρια. Θα μας συνοδεύει με την ανάμνησή της στους αγώνες των επόμενων καιρών! Τα πιο βαθιά και ειλικρινή μας συλλυπητήρια στον σύντροφο της ζωής της και ακούραστο συναγωνιστή μας, Γιώργο, και στην κόρη της, συντρόφισσα Στέλλα, που την υπεραγαπούσαν και τους υπεραγαπούσε».

Συλλογικές Συμβάσεις Εργασίας στο Δημόσιο

Μια συζήτηση αυτή τη στιγμή αποπροσανατολιστική και επικίνδυνη

Οι ΣΣΕ στον ιδιωτικό τομέα ρυθμίζουν την τιμή πώλησης της εργατικής δύναμης, ενοποιούν την εργατική τάξη και ενισχύουν τη δυνατότητά της να διαπραγματεύεται και να διεκδικεί συλλογικά από τον ταξικό αντίπαλο. Η πάλη δε για τη διεκδίκηση-επανακατάκτηση των συλλογικών συμβάσεων είναι μάχη που συνδέεται αναπόφευκτα με την πάλη για την ανατροπή της διαλυτικής κατάστασης που επικρατεί στα σωματεία και το εργατικό κίνημα και είναι σήμερα επιβεβλημένη.

Στο δημόσιο, το ζήτημα των ΣΣΕ τίθεται με διαφορετικό τρόπο. Κατ' αρχάς οι ΣΣΕ και οι συλλογικές διαπραγματεύσεις στο δημόσιο υπήρχαν μέχρι και τις αρχές του 2000. Είχαν καταλήξει, όμως, σε μια διαδικασία στην οποία δεν συμμετείχαν καθόλου οι εργαζόμενοι και περιοριζόταν σε σειρά από εθιμοτυπικές συναντήσεις εκπροσώπων της ΑΔΕΔΥ με κυβερνητικά στελέχη λίγο πριν την κατάθεση του προϋπολογισμού. Η συζήτηση περί συλλογικών διαπραγματεύσεων στο δημόσιο επανήρθε το 2015, με την κατάθεση νομοσχεδίου από την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ, το οποίο όμως έμεινε στο στάδιο της «δημόσιας διαβούλευσης» και δεν ψηφίστηκε ποτέ. Ωστόσο, τα σχετικά άρθρα προέβλεπαν μια διαδικασία άνευ ουσίας, με την ΑΔΕΔΥ να διαπραγματεύεται, δηθεν, σε συνολικό επίπεδο μια «Γενική ΣΣΕ» για τους μισθούς, τις Ομοσπονδίες «Ειδικές ΣΣΕ» για τις ιδιαίτερες συνθήκες εργασίας επιμέρους χώρων και τους εργαζόμενους απόντες να περιμένουν το αποτέλεσμα της συνδιαλλαγής.

Αυτή τη στιγμή, αυτό που ισχύει για την πλειοψηφία των εργαζομένων στο δημόσιο όσον αφορά στους μισθούς τους, είναι η εφαρμογή του εκάστοτε ενιαίου μισθολογίου, που, βέβαια, ούτε «ενιαίο» είναι, καθώς υπάρχει πληθώρα ειδικών μισθολογίων, ούτε «μισθολόγιο», αφού οι μισθοί σε καμία περίπτωση δεν ανταποκρίνονται σε ένα αξιοπρεπές επίπεδο ζωής. Για τις εργασιακές σχέσεις, υπάρχει ο περίφημος δημοσιού-παλληλικός κώδικας, που, σε συνδυασμό με τους αντεργατικούς νόμους Γεωργιάδη και Χατζηδάκη, ρυθμίζουν το εργασιακό πλαίσιο. ΣΣΕ μπορούν να υπογραφούν μόνο σε πρώην ΔΕΚΟ ή ΝΠΙΔ, των οποίων οι εργαζόμενοι συνδικαλιστικά υπάγονται στη ΓΣΕΕ. Είναι όμως υπονομευμένες, κατ' αρχάς απ' το γεγονός ότι δεν αγγίζουν το ζήτημα των μισθών, γιατί οι εργαζόμενοι αυτοί αμείβονται με όρους δημοσίου (ενιαίο μισθολόγιο, κομμένα δώρα κτλ.), αλλά και από το ίδιο το υπουργείο Εθνικής Οικονομίας και Οικονομικών, που έχει τον τελευταίο λόγο και μπορεί να τις απορρίψει, ακόμα κι αν πληρούν όλες τις τυπικές προϋποθέσεις.

Στο εργασιακό τοπίο του δημοσίου, λοιπόν, όπου -αυτή τη στιγμή- οι εργαζόμενοι φαίνεται να έχουν σχετικά ενιαίες μισθολογικές και εργασιακές συνθήκες και δεν υπάρχει ατομική διαπραγμάτευση, οι ΣΣΕ δεν μπορούν να ρυθμίσουν κανενός είδους τιμή πώλησης της εργατικής δύναμης, ούτε είναι αναγκαίες για να επιβάλουν ένα πλαίσιο συλλογικής διεκδίκησης, γιατί πολύ απλά αυτό στοιχειωδώς υπάρχει. Ο βασικός διαχωρισμός στο δημόσιο είναι μεταξύ των μόνιμων υπαλλήλων και όσων απασχολούνται με τις δεκάδες διαφορετικές μορφές ελαστικών σχέσεων εργα-

σίας: συμβασιούχοι, αμειβόμενοι μέσω προγραμμάτων ΕΣΠΑ και εργολαβικοί στους δήμους, αναπληρωτές και ωρομίσθιοι στην εκπαίδευση, επικουρικοί, παρατασιούχοι, ειδικευόμενοι, εργολαβικοί στα νοσοκομεία. Έναν διαχωρισμό που καμία ΣΣΕ δεν μπορεί να λύσει παρά μόνο η πάλη για μονιμοποίηση όλων και μόνιμη και σταθερή δουλειά.

Επομένως, η συζήτηση περί ΣΣΕ στο δημόσιο είναι κατ' αρχάς αποπροσανατολιστική. Αντί να συζητάνε οι εργαζόμενοι πώς θα αναπτυχθεί ο αγώνας κόντρα στην εξελισσόμενη επίθεση, οι συνδικαλιστικές ηγεσίες σκηνοθετούν μια κάλπικη συζήτηση με προτάσεις επίδοξου διαχειριστή της αστικής εξουσίας.

Στην πραγματικότητα, μέσω της συζήτησης περί ΣΣΕ, δηλώνουν ότι δεν έχουν κανέναν σκοπό να οργανώσουν τον πραγματικά αναγκαίο αγώνα για αυξήσεις στους μισθούς και μόνιμη και σταθερή δουλειά για όλους, το κύριο στοιχείο ενοποίησης και συγκρότησης για τους εργαζόμενους στο δημόσιο.

Επίσης η συγκεκριμένη συζήτηση είναι και επικίνδυνη, αν αναλογιστεί κανείς ποια θα είναι η αφετηριακή βάση μιας τέτοιας ΣΣΕ. Γιατί, με δεδομένο τον δυσμενή συσχετισμό, όποια ΣΣΕ κι αν υπογραφεί, δεν θα λαμβάνει υπόψη τις ανάγκες των εργαζομένων αλλά ίσα ίσα θα θεσμοθετεί και θα καταγράφει ακόμα παραπέρα τις αντιλαϊκές επιλογές της

κυβέρνησης, ειδικά αν σκεφτούμε ότι αυτός που θα κάνει την «διαπραγμάτευση» θα είναι οι συνδικαλιστικές ηγεσίες της ΑΔΕΔΥ και των Ομοσπονδιών, που μας έχουν δώσει δείγματα του πώς αντιλαμβάνονται τον ρόλο τους.

Δεν είναι, εξάλλου, τυχαίο ότι το ζήτημα δεν τίθεται από τους εργαζόμενους και τα όργανά τους.

Το θέτει η συνδικαλιστική ηγεσία που το σίγουρο είναι ότι δεν το κάνει απ' τη σκοπιά των συμφερόντων των δημοσίων υπαλλήλων, αλλά αναζητώντας ένα ακόμα πεδίο συνδιαλλαγής για την ίδια και αναγνώρισης του ρόλου της. Και, μάλιστα, αμέσως μετά τις μεγαλειώδεις κινητοποιήσεις της 28 Φεβρουαρίου, σε μια περίοδο που το σύστημα αντιλαμβάνεται πως οι εργαζόμενοι βράζουν κάτω απ' την πίεση της ακρίβειας με μισθούς πείνας, αναζητά τρόπους εκτόνωσης. Δεν διστάζουν δε να παρουσιάζουν και αγώνες που έχουν γίνει στον ιδιωτικό τομέα για ΣΣΕ για να δώσουν άλλοθι στον αποπροσανατολισμό τους. Και βέβαια όλες οι παρατάξεις της ΑΔΕΔΥ ομονοούν. Για μεν την κυβερνητική ΔΑΚΕ αποτελεί ευκαιρία θεσμοθέτησης της αντιδραστικής επίθεσης και δε τους υπόλοιπους αποτελεί πρώτης τάξης διαφυγή απ' το πραγματικό επίδικο, που είναι η οργάνωση πραγματικών αγώνων.

Αυτό που λείπει λοιπόν από τους εργαζόμενους στο δημόσιο δεν είναι οι ΣΣΕ. Είναι οι πραγματικοί αγώνες για τα πραγματικά τους προβλήματα. Για πραγματικές αυξήσεις στους μισθούς που να καλύπτουν το κόστος ζωής, για 13ο-14ο μισθό, για μόνιμη και σταθερή δουλειά για όλους, για να παρθούν πίσω οι διώξεις και η αργία-απόλυση της εκπαιδευτικού Χρύσας Χοτζόγλου, για ελεύθερο συνδικαλισμό.

Ρεκόρ 25ετίας στα εργατικά «ατυχήματα»

Η λαϊκή πάλη φραγμός στη

Δεν πρόλαβε καλά-καλά να ξεκινήσει η τουριστική σεζόν και μετράει ήδη δύο νεκρούς εργαζόμενους. 59χρονη καμαριέρα στη Σαντορίνη έχασε τη ζωή της όταν ανακλινόμενο κρεβάτι αποκολλήθηκε από τον τοίχο και της έσπασε τον αυχένα. 65χρονος εργαζόμενος συνεθλίβη σε πρέσα πλυντηρίου ξενοδοχείου της Ρόδου.

Τα περιστατικά αυτά δεν είναι μεμονωμένα. Μόνο το πρώτο τρίμηνο του 2025, οι εργαζόμενοι που σκοτώθηκαν ξεπέρασαν τους 51. Το 2024 καταγράφηκαν 150 θάνατοι σε εργασιακούς χώρους. Τα εργατικά «ατυχήματα» στη χώρα μας τα τελευταία χρόνια σπάνε το ένα ρεκόρ μετά το άλλο, ενώ το 2024 ξεπέρασαν τα 14.000 καταγεγραμμένα περιστατικά. Σε αυτά δεν περιλαμβάνονται φυσικά όσα περιστατικά κατάφεραν να αποσιωπηθούν από τους εργοδότες και τελικά δεν δηλώθηκαν, αλλά και όσα αφορούν ανασφάλιστους εργαζόμενους, εργαζόμενους στον αγροτικό κλάδο, στα λατομεία, αυτοαπασχο-

λούμενων με μπλοκάκι, κατηγορίες που αποκλείονται από τις επίσημες στατιστικές. Ανάλογη είναι και η τύχη των θανάτων από παθολογικά αίτια στους χώρους δουλειάς, αλλά και των επαγγελματιών ασθενειών. Το πρόσφατο περιστατικό με τον τραυματιο-

φορέα που έχασε τη ζωή του από ανακοπή σε ώρα εργασίας στα ΤΕΠ του Γενικού Κρατικού Νίκαιας δεν λογίζεται εργατικό «ατύχημα» και δεν προσμετράται σε αυτά.

Τα ολόένα και αυξανόμενα περιστατικά δεν είναι τυχαία. Είναι συνέ-

Συλλογική Σύμβαση Οικοδόμων

Πραγματικές αυξήσεις και διεύρυνση δικαιωμάτων ή εξυπηρέτηση της συνδικαλιστικής ηγεσίας του κλάδου;

Υπογράφηκε στις 26/2 η νέα κλαδική συλλογική σύμβαση μεταξύ της Ομοσπονδίας Οικοδόμων και τις εργοδοτικές ενώσεις των μεγάλων κατασκευαστικών εταιριών στη χώρα. Όπως και στην προηγούμενη του 2022 (που έληξε το περασμένο φθινόπωρο), η ΣΣΕ ήρθε μετά από πρόταση των εργοδοτών έπειτα από δυο απεργίες (μια 24ώρη και μια 48ώρη) και τις αντίστοιχες, σχετικά μικρής μαζικότητας, κινητοποιήσεις. Η νέα σύμβαση προβλέπει αυξήσεις σε σχέση με την προηγούμενη για τα ημερομίσθια στις τρεις κατηγορίες του κλάδου, δηλαδή (όσον αφορά τα εισαγωγικά ημερομίσθια) του ανειδίκευτου από 35 σε 42 ευρώ μικτά, του βοηθού από 38 σε 46 ευρώ μικτά και του τεχνίτη από 41 σε 50 ευρώ μικτά. Περιλαμβάνει επίσης επίδομα γάμου και παιδιών. Μπορεί ως ποσοστά οι αυξήσεις να εμφανίζονται «μεγάλες» (20-22%), αυτό όμως οφείλεται στο ότι τα μεροκάματα της προηγούμενης σύμβασης ήταν στα όρια της πείνας, ενώ ούτε τα νέα μεροκάματα δεν μπορούν να καλύψουν τις ανάγκες. Χαρακτηριστικά, για τον ανειδίκευτο εργάτη η προηγούμενη σύμβαση προέβλεπε 30 ευρώ καθαρά και η νέα 37 ευρώ καθαρά, που είναι 3 ευρώ πάνω απ' το σημερινό κατώτατο ημερομίσθιο (39,30 ευρώ μικτά). Η προηγούμενη δηλαδή σύμβαση, για την οποία και τότε η συνδικαλιστική ηγεσία του κλάδου εμφάνιζε «μεγάλα» ποσοστά συγκρίνοντας με το κατώτατο ημερομίσθιο, ήταν χαμηλότερα απ' το σημερινό κατώτατο και σύντομα αποδείχτηκε ανεπαρκής, με το ζήτημα των αυξήσεων να τίθεται λίγους μόλις μήνες μετά την υπογραφή της. Το ίδιο ζήτημα υπάρχει και τώρα.

Επειδή το ζήτημα των ΣΣΕ είναι ση-

μαντικό, πρέπει να αναφερθούν και κάποιες ακόμα πλευρές και δεδομένα, τόσο για τον κλάδο όσο και τη σύμβαση που υπογράφηκε.

Διαχρονικό δεδομένο της οικοδομής λόγω της χρόνιας υποχώρησης του κινήματος των οικοδόμων είναι οι αμοιβές να αυξομειώνονται έντονα ανάλογα με την οικοδομική δραστηριότητα. Καθώς τα τελευταία χρόνια αυτή βρίσκεται σε κατακόρυφη αύξηση και οι τιμές των ακινήτων έχουν εκτοξευθεί, όχι μόνο στην Αθήνα αλλά και σε όλα τα μεγάλα αστικά κέντρα, τις τουριστικές περιοχές και μια σειρά μεγάλα έργα, τα μεροκάματα έχουν ανέβει πολύ σε σύγκριση με την προ 15ετίας κατάσταση, που είχε οδηγήσει πολλούς οικοδόμους εκτός χώρας ή εκτός κλάδου. Μπροστά στη μεγάλη ζή-

τηση εργατικών χεριών αλλά και την έλλειψη εξειδικευμένων τεχνιτών, τα πραγματικά μεροκάματα σήμερα είναι στις περισσότερες περιπτώσεις πάνω απ' αυτά που υπέγραψε η Ομοσπονδία Οικοδόμων και πολύ πιο πάνω σε ορισμένες ειδικότητες. Τα μεροκάματα που «παίζουν» στην οικοδομή σήμερα ξεκινάν από πενήντα ευρώ καθαρά για κάποιον ανειδίκευτο και σε πολλές περιπτώσεις ξεπερνούν τα ογδόντα, ανάλογα με τον βαθμό εξειδίκευσης, το είδος της εργασίας, το έργο που αναλαμβάνεται κτλ. Η ΣΣΕ που υπογράφηκε λοιπόν βρίσκεται κάτω απ' τις αμοιβές που κυκλοφορούν στην πραγματικότητα.

Ένα ακόμα δεδομένο είναι η επικράτηση της μαύρης και αδήλωτης εργασίας. Η σύμβαση εργασίας αποτελεί «είδος

προς εξαφάνιση». Στα περισσότερα εργοτάξια, ειδικά στα μικρότερα έργα, η πλειοψηφία των εργατών είναι μετανάστες, με πολλούς να έχουν έρθει στη χώρα τα τελευταία χρόνια και να δουλεύουν με τους χειρότερους όρους υπό τον διαρκή εκβιασμό της απέλασης. Μέσα απ' την εκμετάλλευσή τους το κεφάλαιο θησαυρίζει, ενώ βρίσκονται απομονωμένοι και αδύναμοι, «αόρατοι» τόσο απ' τα σωματεία όσο κι απ' την επιθεώρηση εργασίας. Ακόμα όμως και στους εργάτες που είναι δηλωμένοι, λίγοι είναι ως οικοδόμοι. Σε κάθε περίπτωση, η κλαδική ΣΣΕ δεσμεύει μόνο τους εργοδότες που συμμετέχουν σε κάποια απ' τις εργοδοτικές ενώσεις που την υπέγραψαν, με βάση την (αντ)εργατική νομοθεσία. Είναι λοιπόν ερωτηματικό κατά πόσο θα γίνει σεβαστή απ' τους εργολάβους που δεν είναι μέλη των εργοδοτικών ενώσεων (ακόμα κι αν αναλαμβάνουν υπεργολαβίες για λογαριασμό μεγάλων κατασκευαστικών), με δεδομένο ότι ούτε η προηγούμενη ΣΣΕ κηρύχτηκε ποτέ γενικά υποχρεωτική στον κλάδο.

Με αυτά ως δεδομένα στη συγκεκριμένη συνθήκη, το κεφάλαιο, δίνοντας ως αντάλλαγμα λίγα ευρώ παραπάνω, θ' απαιτήσει ν' αντλήσει ακόμα περισσότερη υπεραξία απ' τους εργάτες μεγεθύνοντας τα κέρδη του. Συνεπώς, όταν στην πραγματικότητα συνεχίζουν να επικρατούν ματωμένα μεροκάματα που δεν καλύπτουν το κόστος ζωής, εξαντλητικοί ρυθμοί δουλειάς, εργοδοτικά εγκλήματα και μαύρη εργασία, δεν μπορούμε δούμε την ΣΣΕ των οικοδόμων σαν κάτι που αλλάζει τους όρους δουλειάς προς το καλύτερο, μιας που είναι αμφίβολα και το περιεχόμενο και το ποιους και πόσους καλύπτει. Ακόμα περισσότερο όταν οι ίδιοι οι εργαζόμενοι του κλάδου δεν συμμετείχαν, με μαζικούς και ουσιαστικούς όρους, στη διεκδίκησή της και δεν δημιουργήθηκε σχετικό κλίμα στα εργοτάξια και τα γιαπιά, ασκώντας πίεση στην εργοδοσία. Στην πραγματικότητα, κινείται στα γνωστά πλαίσια που έχουν εμφανιστεί και σε άλλες ομοσπονδίες και κλαδικές ΣΣΕ, τα οποία μπορεί να εξυπηρετούν την ανάγκη των συνδικαλιστικών ηγεσιών (του ΠΑΜΕ στην περίπτωση των οικοδόμων) να παρουσιάζουν «έργο» κύρια με σκοπό το πολιτικό όφελος. Οι όροι που (δεν) συγκροτήθηκαν μπροστά στην υπογραφή της συλλογικής σύμβασης, η κίνηση με βάση τα συγκυριακά δεδομένα του κλάδου σε λογική «ευκαιρίας», η παρουσίαση του αποτελέσματος σαν «νίκη», ουσιαστικά λειτουργούν αποσυγκροτητικά για την εργατική τάξη και υπονομεύουν την πάλη που πρέπει ν' αναπτύξει απέναντι στο σύστημα και την πολιτική του προκειμένου να κατακτήσει πραγματικές νίκες βελτιώνοντας τη θέση και τη ζωή της.

Σε μια περίοδο υποχώρησης του εργατικού κινήματος και διάλυσης των εργασιακών σχέσεων, η πάλη για συλλογικές συμβάσεις έχει επιτακτικό χαρακτήρα. Για αυξήσεις στους μισθούς και εργασιακά δικαιώματα αλλά και για τη δημιουργία όρων συγκρότησης των εργαζομένων με βάση τα ταξικά τους συμφέροντα. Δεν μπορεί να βασίζεται στη λογική συνεννόησης με την εργοδοσία και τις ανάγκες της, αλλά στα συμφέροντα, τα δικαιώματα και τις ανάγκες των εργαζομένων.

Βαρβαρότητα του κεφαλαίου

πεια των εξαντλητικών ωραρίων, της εντατικοποίησης, της παντελούς έλλειψης μέτρων προστασίας. Συνέπεια της έκθεσης σε ακραίες καιρικές συνθήκες, είτε αυτές είναι η βροχή και η παγωνιά είτε οι συνθήκες καύσωνα. Συνέπεια του εξαναγκασμού των εργαζομένων να κάνουν δυο δουλειές για να βγει ο μήνας, να δουλεύουν μέχρι τα βαθιά γεράματα μέχρι να βγουν στη σύνταξη, να δουλεύουν ακόμα και μετά τη συνταξιοδότηση γιατί δεν μπορούν να τα βγάλουν πέρα με τις πενιχρές συντάξεις.

Δεν πρόκειται για ατυχήματα Είναι εργοδοτικά εγκλήματα

Η Ένωση Ξενοδόχων Σαντορίνης με ανακοίνωσή της έσπευσε να δηλώσει τα «ειλικρινή» της συλλυπητήρια για τον θάνατο της καθαρίστρας στην Οία μόνο και μόνο για να συνεχίσει διευκρινίζοντας ότι το δυστύχημα δεν σημειώθηκε σε ξενοδοχειακή μονάδα αλλά σε κατοικία και συνεπώς «δεν φέρει καμία ευθύνη». Αν

βέβαια αναζητήσει κανείς τα μέτρα ασφάλειας που λαμβάνονται στις ξενοδοχειακές μονάδες του νησιού θα επιβεβαιώσει αυτό που όλοι γνωρίζουμε. Ότι αυτά είναι ελάχιστα έως ανύπαρκτα, σε αντίθεση με τα κέρδη του κεφαλαίου, που αυξάνονται, ιδιαίτερα στον τουρισμό κάθε μορφής.

Η αλματώδης αύξηση των εργοδοτικών εγκλημάτων τα τελευταία χρόνια έχει τις ρίζες της στην ολομέτωπη και εντεινόμενη επίθεση στα δικαιώματα και τις κατακτήσεις των εργαζομένων. Συμβαδίζει με μια σειρά αντεργατικών-αντιλαϊκών νόμων που ψηφίζονται απ' την εκάστοτε κυβέρνηση και έρχονται να εξυπηρετήσουν το μεγάλο κεφάλαιο και την κερδοφορία του, διαμορφώνοντας ένα περιβάλλον εργασιακού μεσαίωνα για τον εργαζόμενο λαό.

Σε συνδυασμό με την αποσυγκρότηση της εργατικής τάξης και συνολικά του εργαζόμενου λαού, διαμορφώνεται τέτοιος αρνητικός συσχετισμός που επιτρέπει στο κεφάλαιο να συνεχίζει ακάθεκτο το χτύπημα κάθε εργασιακού δικαιώματος.

Οι εργαζόμενοι δεν έχουν τίποτα να περιμένουν από τις ξεπουλημένες συνδικαλιστικές ηγεσίες όπως αυτή της ΓΣΕΕ, που βλέπει τη λύση του προβλήματος στον «κοινωνικό διάλογο» για τις συνθήκες υγιεινής και ασφάλειας, ούτε από τις δυνάμεις της υποταγής και του ρεφορμισμού, που περιορίζονται σε καταγγελίες για ελλείψεις στην επιθεώρηση εργασίας παραγνωρίζοντας τον πραγματικό ρόλο του ΣΕΠΕ και συσκοτίζοντας τις πραγματικές ευθύνες της πολιτικής αυτού του συστήματος.

Η υπεράσπιση του δικαιώματος στη δουλειά και στην ίδια τη ζωή είναι υπόθεση που πρέπει να πάρουν οι ίδιοι οι εργαζόμενοι στα χέρια τους. Η αντίσταση στη βαρβαρότητα του κεφαλαίου, η διεκδίκηση καλύτερων συνθηκών δουλειάς με μέτρα ουσιαστικής ασφάλειας για όλους, με αυξήσεις στους μισθούς και τις συντάξεις ώστε να καλύπτουν το κόστος της ζωής, περνάει μέσα από τη συλλογική πάλη των εργαζομένων.

Κόκκινη Πρωτομαγιά των εργατών και των καταπιεσμένων

Οι μεγάλοι αγώνες των εργατών ενάντια στο κεφάλαιο έχουν στοιχίσει ως σήμερα ανυπολόγιστες θυσίες. Η ανθρωπότητα οφείλει την κοινωνική πρόοδο, τα δικαιώματα και τις ελευθερίες που έχουν κατακτηθεί, στην εργατική τάξη και τους αγώνες της. Εκατομμύρια εργάτες θυσιάστηκαν και θυσιάζονται στην πάλη για τα δικαιώματά τους, για μια καλύτερη ζωή, για μια κοινωνία χωρίς εκμετάλλευση. Αμέτρητες είναι οι διώξεις των πιο πρωτοπόρων εργατών που υπερασπίζονται τα δικαιώματα των εργαζομένων και τις εργατικές διεκδικήσεις. Αυτή η πάλη, αυτή η διαρκής ταξική διεκκυστινίδα, δεν θα σταματήσει. Δεν μπορεί να σταματήσει γιατί από τη μια το κεφάλαιο και ο ιμπεριαλισμός βρίσκονται σε φάση ανελέητης επίθεσης και προσπαθούν να ξεθεμελιώσουν ό,τι δικαίωμα κατοχύρωσε η εργατική τάξη με τους αγώνες της και από την άλλη οι εργάτες δεν μπορούν να σταματήσουν να... υπάρχουν. Θα συνεχίσει να υπάρχει και να μαίνεται ώσπου η εργατική τάξη να ολοκληρώσει το ιστορικό της καθήκον. Να απελευθερώσει την ανθρωπότητα από την αδικία και την κυριαρχία του κεφαλαίου.

Σικάγο-Θεσσαλονίκη-Καισαριανή

Η οικονομική ύφεση του 1873 αλλά και η επιθετικότητα των αμερικάνικου κεφαλαίου, το οποίο έβγαине από τον εμφύλιο με μια νέα αστική τάξη του Βορρά που προσπάθησε να φορτώσει τα οπισμένα στον αμερικάνικο λαό, δημιουργώντας το έδαφος για μαζικές κινητοποιήσεις εργαζομένων. Παράλληλα, η συσσωρευμένη εργατική τάξη στα αστικά κέντρα των ΗΠΑ, που απαρτιζόταν από μετανάστες, έρχεται σε επαφή με τις ιδέες της οργάνωσης και του σοσιαλισμού και της αναρχίας της εποχής. Έτσι ιδρύονται μαζικές εργατικές οργανώσεις όπως η Αμερικανική Ομοσπονδία Εργασίας, AFL και ο Σύνδεσμος για την Καθιέρωση του Οκτώωρου.

Το συνέδριο της AFL όρισε την 1η Μάη του 1886 ημέρα που θα ξεκινήσει ο αγώνας για την καθιέρωση του 8ώρου με απεργίες και συγκεντρώσεις. Η συσπείρωση της εργατικής τάξης ήταν πρωτοφανής. Σε όλη τη χώρα, εκατοντάδες χιλιάδες συμμετέχουν σε συγκεντρώσεις και απεργίες. Στο Σικάγο, 90.000 συμμετέχουν στην απεργία. Τις επόμενες μέρες οι απεργίες συνεχίζονται. Η αστυνομία και οι εργοδότες απαντούν με ξύλο, απεργοσπάστες και τραμπουκισμούς. Στις 3 του Μάη, οι εργάτες που διαδηλώνουν έξω από το εργοστάσιο μηχανών Μακρόμικ ενάντια σε απεργοσπάστες, δέχονται επίθεση με πυροβολισμούς από την αστυνομία με αποτέλεσμα τη δολοφονία 4 διαδηλωτών. Την επομένη, στις 4 του μήνα, πραγματοποιείται η ιστορική συγκέντρωση στην πλατεία Χέιμαρκετ στο Σικάγο. Η μεγάλη συγκέντρωση καταλήγει σε όργιο καταστολής έπειτα από πρόσβολα. Κάποιοι από το πλήθος πέταει βόμβα προς την αστυνομία με αποτέλεσμα να τραυματιστούν αστυνομικοί και κάποιοι να πεθαίνουν. Από τα πυρά της αστυνομίας πεθαίνουν 4 και τραυματίζονται εκατοντάδες. Τα ηγετικά στελέχη στη συνέχεια συλλαμβάνονται και 8 από αυτούς καταδικάζονται σε θάνατο. Οι εργάτες κέρδισαν το 8ωρο και την Κυριακή αργία. Η 2η Διεθνής, λίγα χρό-

νια μετά, το 1889, καθιερώνει την 1η Μάη ως μέρα της εργατικής τάξης. Στην Ελλάδα, η Πρωτομαγιά αρχίζει να τιμάται από το 1891. Οι σοσιαλιστές της εποχής, οι οποίοι συσπειρώνονται γύρω από ομίλους με πιο επιφανής του Σταύρου Καλλέργη και του Πλάτωνα Δρακούλη, και αρκετοί αναρχικοί, πρωτοστατούν στη διεκδίκηση του 8ώρου, την κατάργηση της παιδικής εργασίας, της θανατικής ποινής κ.ά. Το 1936, στις 29 Απρίλη ξεκινά η απεργία των καπνεργατών στη Θεσσαλονίκη, η οποία στις 8 του Μάη μετατρέπεται σε πανεργατική απεργία. Η απεργία καταστείλνεται με 30 νεκρούς και τραυματίες. Την επόμενη μέρα, η κηδεία των νεκρών μετατρέπεται σε παλλακική εξέγερση. Η αστυνομία επιτίθεται ξανά και δολοφονεί άλλους 10, αλλά δεν μπορεί να καταστείλει τον οργανισμό λαό της πόλης και υποχωρεί. Η Θεσσαλονίκη περνάει στα χέρια των εργατών για τις επόμενες 2 μέρες. Οι εργοδότες αναγκάζονται να δεχτούν τα αιτήματα των εργατών και ο στρατός που στέλνεται για να καταστείλει τους εργάτες ενώνεται μαζί τους. Η εξέγερση θα κατασταλεί από τον Μεταξά, ο οποίος σε

λίγους μήνες θα επιβάλει τη δικτατορία της 4ης Αυγούστου.

Το εργατικό κίνημα και οι ανεκρίνευτοι αγώνες του τροφοδότησαν τον αγώνα για ανεξαρτησία ενάντια στους κατακτητές και τους ντόπιους υποτακτικούς τους. Οι εργατικές μάχες όχι μόνο δεν σταμάτησαν να υπάρχουν στην κατοχή και τον εμφύλιο, αλλά κατάφεραν να συσπειρώνουν τον λαό και να του δίνουν διέξοδο. Η απεργία στις 5 του Μάρτη του '43 που κάλεσε το ΕΑΜ και άλλες οργανώσεις της αντίστασης, κατάφερε να μπλοκάρει την επιστράτευση εργατών στη Γερμανία και δημιουργήσει σοβαρά πρόβλημα στις κατοκικές δυνάμεις. Όμως η πρωτομαγιά του '44 θα μείνει χαραγμένη στην ιστορία για τη θυσία των 200 κομμουνιστών που εκτελέστηκαν από τους ναζί στην Καισαριανή σαν αντίποινα για την εκτέλεση του Γερμανού Στρατιωτικού διοικητή Πελοποννήσου από τις δυνάμεις του ΕΛΑΣ σε ενέδρα στους Μολάους Λακωνίας. Οι Γερμανοί και οι δωσίλογοι διαλέγουν 200 από τις φυλακές του Χαϊδαρίου. Από αυτούς, οι 170 ήταν πρώην κρατούμενοι από τις φυλακές της Ακροναυπλίας και οι 30 εξόριστοι από την Ανάφη. Όλοι τους είχαν συλληφθεί για

«κομμουνιστική δράση» πριν την κατοχή και παραδόθηκαν από τη δικτατορία του Μεταξά στους Γερμανούς.

Το μέλλον ανήκει στους εργάτες και τους λαούς

Η πάλη για το 8ωρο δεν είναι ένα οικονομικό μόνο αίτημα ούτε είναι απλά επίκαιρη σήμερα. Το 8ωρο αποτελούσε και αποτελεί βάση των συλλογικών διαπραγματεύσεων. Βάση πάνω στην οποία υπολογίζεται ο εργάσιμος χρόνος και η αμοιβή. Βάση πάνω στην οποία καθορίζεται η υπεργασία και η υπερωρία, αλλά και βάση στην οποία οι εργαζόμενοι καθορίζουν και τον υπόλοπο χρόνο ζωής τους. Αυτή η βάση χρειάζεται να καθιερωθεί ξανά και συνολικά από τους εργαζόμενους. Αυτή η βάση προσπερνάει από τον ρεφορμισμό και τους οπορτουνιστές σαν «παρωχημένη», «λίγη» κλπ. και υπονομεύεται από αιτήματα όπως «λιγότερη δουλειά-δουλειά για όλους» (ουσιαστικά σαν πρόταση «καλύτερης διαχείρισης») και «7ωρο, 5ήμερο, 35ωρο» γενικά και συνολικά, προσπερνώντας ότι το 8ωρο βρίσκεται διαρκώς στο στόχαστρο του συ-

στήματος και οι εργαζόμενοι σήμερα αδυνατούν να το υπερασπιστούν με επιτυχία. Ο λεγόμενος ταξικός συνδικαλισμός που θέλει σήμερα να κρατικοποιήσει τις συγκοινωνίες και να φτιάξει ενιαίο φορέα, να στηρίξει τις κοινοβουλευτικές προτάσεις μομφής, να ρίξει την κυβέρνηση και να κάνει εργατικό έλεγχο, τι έχει καταλάβει από την πάλη των εργατών του Σικάγο, των καπνεργατών του '36 και των πιο πρόσφατων εργατικών

αγώνων που γίνονται σε συνθήκες βαθιάς κυριαρχίας του κεφαλαίου; Πόσο ταξικά άραγε είναι αυτά τα αιτήματα και η λογική τους στο κίνημα όταν δεν μπορούν και δεν θέλουν να κατοχυρώσουν ένα εργατικό δικαίωμα ή μια νίκη απέναντι στον ταξικό αντίπαλο; Πόσο ταξικός είναι αυτός ο συνδικαλισμός που έχει αφήσει το κεφάλαιο και το κράτος να επιτίθενται και να διώκουν συνδικαλιστές και αυτός αρκείται στο να

καταγράφει εκλογικά αποτελέσματα σε σωματεία και συνδικάτα που οι εργαζόμενοι στην πλειοψηφία είναι απ' έξω;

Οι εργατικοί αγώνες μπορούν σήμερα να κατοχυρώσουν νίκες. Αυτή είναι η βασική και αδιαμφισβήτητη ιστορική αλήθεια και γι' αυτό τιμάμε ακόμα και σήμερα την Πρωτομαγιά. Παράλληλα, οι αγώνες για τα δικαιώματα της εργατικής τάξης ήταν και είναι αγώνες οι οποίοι τροφοδότησαν

προς τα μπρος τον ρου της ιστορίας. Στην ανεκρίνευτη ταξική πάλη που διεξάγεται «[...]δύο κόσμοι στέκουν αντιμέτωποι: ο κόσμος του κεφαλαίου και ο κόσμος της εργασίας, ο κόσμος της εκμετάλλευσης και της σκλαβιάς και ο κόσμος της αδελφοσύνης και της λευτεριάς».

*Λένιν, Σχέδιο Πρωτομαγιάτικης προκήρυξης (1904)

Η Εργατική Πρωτομαγιά υπενθυμίζει ότι «η εργατική τάξη έχει ιστορική αποστολή»

Και μόνο του το γεγονός ότι η **Εργατική Πρωτομαγιά έχει αφήσει το ανεξίτηλο, μοναδικό σημάδι της στο ημερολόγιο κάθε χώρας του πλανήτη** θ' αρκούσε για ν' αναδείξει τη σημασία που της αποδίδουν όλοι οι λαοί. Και όχι άδικα. Αυτή η κοινή, παγκόσμια γιορτή της εργατικής τάξης και των εργαζομένων αποτυπώνει μια αλήθεια γενική και παρούσα σ' ολόκληρη την ιστορική περίοδο της κυριαρχίας του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής: τον ρόλο της εργατικής τάξης στην κοινωνία, την κοινότητα των συμφερόντων της και την ιστορική αποστολή της. Ανεξάρτητα απ' τον βαθμό πλατιάς συνείδησης αυτής της αλήθειας και όσων συνεπάγεται, ο γιορτασμός της Εργατικής Πρωτομαγιάς διεθνώς ακόμα και σήμερα, 135 χρόνια μετά την πρώτη φορά, αναδεικνύει ότι η ιστορία που έχει γράψει το εργατικό κίνημα, και ειδικότερα το κομμουνιστικό κίνημα, ούτε ξεγράφεται ούτε ανήκει στο παρελθόν. Αντίθετα, συνεχίζει να γράφεται στην αδιάκοπη ταξική πάλη και αποτελεί τη μόνη βιώσιμη προοπτική για τους λαούς όλου του κόσμου.

Η εργατική τάξη και συνολικά οι εργαζόμενοι, σε κάθε χώρα και στη χώρα μας, εξακολουθούν να βρίσκονται αντιμέτωποι με τα ίδια βασικά προβλήματα. Μισθός, ωράριο, συνθήκες δουλειάς ορίζουν τα καθημερινά βήματα αυτών που παράγουν ολόκληρο τον πλούτο της κοινωνίας, αλλά μέσα σε καθεστώς εκμετάλλευσης της εργατικής τους δύναμης και ιδιοποίησης του αποτελέσματος της δουλειάς τους απ' το κεφάλαιο. Από «δίπλα», οι ευρύτερες συνθήκες ζωής, μέσα στην ανασφάλεια, την καταστροφή του περιβάλλοντος, την

καταπίεση και, ολοένα και περισσότερο, τον θάνατο που παράγει η κρίση του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος συνολικά, ο οδυνόμενος ενδοϊμπεριαλιστικός ανταγωνισμός και η προετοιμασία για ένα νέο παγκόσμιο μακελειό. Κατάσταση που υπογραμμίζει ότι όλες οι δεκατίες «ανάπτυξης» αυτού του συστήματος **που δρόμαζε στην εκμετάλλευση, όχι μόνο δεν έλυσαν τα ζητήματα της ανθρωπότητας αλλά οδήγησαν στην παραγωγή των όρων ακόμα και για την πλήρη καταστροφή της.**

Απέναντι στο σύστημα και την καταστροφική πολιτική του συγκροτήθηκε το εργατικό επαναστατικό κομμουνιστικό κίνημα. Με όπλο την κομμουνιστική κοσμοαντίληψη, η εργατική τάξη όχι μόνο δυνάμωσε την πάλη της κερδίζοντας μια σειρά από κατακτήσεις που άρchiσαν να βελτιώνουν τους όρους δουλειάς και ζωής της κάτω απ' την κυριαρχία του κεφαλαίου, αλλά την ανύψωσε στο βαθμό της αμφισβήτησης και, για ένα μεγάλο κομμάτι του πλανήτη, της ανατροπής αυτής της κυριαρχίας και της οικοδόμησης της σοσιαλιστικής κοινωνίας. Τα δε **άλλα στις εργατικές και ευρύτερα λαϊκές κατακτήσεις που επιτεύχθηκαν στις χώρες αυτές επέδρασαν καταλυτικά στο εργατικό κίνημα όλων των χωρών, οδηγώντας σε νίκες και κατακτήσεις ανήκουστες ως τότε σε όλες τις καπιταλιστικές χώρες, ιμπεριαλιστικές κι εξαρτημένες, έστω με τις αναπόφευκτες διαφορετικές ταχύτητες.**

Η Εργατική Πρωτομαγιά, με την καθιέρωσή της απ' τη Β' Διεθνή το 1889, λειτουργεί και ως σύμβολο της εκκίνησης αυτής της **πορείας προς τα μπρος.** Της

διαδικασίας αρχικά αναγνώρισης της εργατικής τάξης ως τάξης καθαυτής, δηλαδή την αναγνώριση του ταξικού χαρακτήρα της καπιταλιστικής κοινωνίας, της αεφύρωτης αντίθεσης μεταξύ της μεγάλης πλειοψηφίας, που διαθέτει μόνο την εργατική της δύναμη αλλά καθόλου μέσα παραγωγής και είναι αναγκασμένη να τη νοικιάζει έναντι μισθού στη μικρή μειοψηφία, που διαθέτει τα μέσα παραγωγής και καρπώνεται το αποτέλεσμα. Της αναγνώρισης των κοινών ταξικών της συμφερόντων και μάλιστα σε διεθνές επίπεδο. Αλλά και της συνείδησης, σε μια πορεία, ότι η εργατική τάξη αποτελεί την κοινωνική εκείνη δύναμη που έχει τη δυνατότητα ν' ανατρέψει το σύστημα της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης. Της συγκρότησής της δηλαδή **σε τάξη για τον εαυτό της**, που έχει τη δυνατότητα της επαναστατικής απελευθέρωσης ολόκληρης της κοινωνίας και της οικοδόμησης μιας νέας.

Αυτή η πορεία δεν υπήρξε ευθύγραμμη, χαρακτηριστικό μάλλον μόνο στον ρου της ιστορίας και της εξέλιξης της ταξικής πάλης. Οι ανατροπές, πρώτα απ' όλα στο εσωτερικό του κομμουνιστικού κινήματος, οδήγησαν στην παλινόρθωση, την ήττα και τη συνολική υποχώρηση ολόκληρου του εργατικού κινήματος. Κεντρικό χαρακτηριστήριό της **αποσυγκρότηση της εργατικής τάξης, που έδωσε στο καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα τη δυνατότητα της επίθεσης και, σε μια πορεία, του γκρεμίσματος κατακτήσεων που είχαν κερδηθεί με σκληρούς, πολυχρόνους αγώνες.** Μια διαδικασία που έχει οδηγήσει, εδώ και δεκατίες, σε διαρκή χειροτέρευση

της θέσης και της ζωής όχι μόνο της εργατικής τάξης, αλλά και όλων των λαϊκών στρωμάτων και ένα συνολικό πτωχό γύρισμα των κοινωνιών σε κάθε επίπεδο.

Γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο, η **ανασυγκρότηση της εργατικής τάξης σε τάξη για τον εαυτό της αποτελεί το κύριο ζητούμενο της εποχής.** Μια διαδικασία πάλης σε όλα τα επίπεδα, τόσο ενάντια στο σύστημα και την πολιτική του όσο και ενάντια στις αντιλήψεις και πρακτικές που κυριαρχούν στο εργατικό και λαϊκό κίνημα κάτω απ' τα δεδομένα ακριβώς της αποσυγκρότησης της εργατικής τάξης. Μια διαδικασία δεμένη με την ανάπτυξη των μετώπων πάλης του λαού και των εργαζομένων, με την εργατική τάξη στον πυρήνα τους, αλλά και τη συνειδητή παρέμβαση της κομμουνιστικής αντίληψης και προοπτικής.

Οι συνέπειες αυτής της έλλειψης, των καθυστερήσεων, των εμποδίων που συναντά αυτή η διαδικασία γίνονται όλο και πιο φανερές, και πιο κρίσιμες, καθώς το σύστημα οξύνει την επίθεσή του, σε κάθε χώρα και σε κάθε επίπεδο. Τις συναντά και η ίδια η εργατική τάξη και συνολικά οι λαοί στην καθημερινή χειροτέρευση όλων των όρων δουλειάς και ζωής τους, στην εφιαλτική προοπτική που «προσφέρει» το σύστημα, αλλά και στον αγώνα τους ενάντια στην επίθεση και για την αναζήτηση της δικής τους προοπτικής. Η διαρκής συνείδηση της Εργατικής Πρωτομαγιάς με όλα τα προβλήματα που φέρνει για τους λαούς η λειτουργία του συστήματος επιβεβαιώνει ότι τα χαρακτηριστικά του παραμένουν στη βάση τους αναλλοίωτα. Όπως παραμένει κι ο ανταγωνιστικός χαρακτήρας των ταξικών αντιθέσεων και, οπωσ-

δήποτε, παραμένει ο ιστορικός ρόλος της εργατικής τάξης, με τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της και παρά τις θεωρίες περί «εξαφάνισης» ή «ξεχειλώματός» της.

Τη σημασία της οργανωτικής, ιδεολογικής, πολιτικής αποσυγκρότησης της εργατικής τάξης αναγνωρίζουν και οι παράγοντες του συστήματος και αφιερώνουν σημαντικές δυνάμεις με σκοπό να τη διατηρήσουν ή/και να τη βαθύνουν. Η πολιτική τους δεν περιορίζεται στα οικονομικά μόνο ζητήματα. Ποτέ δεν υποτιμά ούτε την ιδεολογική πλευρά της επίθεσης, ούτε την παρεμπόδιση, την καταστολή, το χτύπημα της οργάνωσης και της συλλογικής πάλης της εργατικής τάξης και του λαού.

Απ' την πλευρά των εργατών, η **πάλη για το οκτώωρο**, συνυφασμένη με την Πρωτομαγιά, ήταν κάτι πολύ περισσότερο απ' την πάλη για μείωση της εργάσιμης μέρας, που προϋπήρχε και συνεχίζει να υπάρχει όσο υπάρχει το σύστημα που βασίζεται στη μισθωτή σκλαβιά. Αποτελούσε **ένα συνολικό πρόταγμα για την οργάνωση της ζωής τους σύμφωνα με τις δικές τους ανάγκες**, γι' αυτό και πήρε τη μορφή «8 ώρες δουλειά, 8 ώρες ξεκούραση, 8 ώρες ελεύθερος χρόνος». Δεν έθετε δηλαδή αποκλειστικά το ζήτημα του βαθμού της εκμετάλλευσης μέσα στη διαδικασία της παραγωγής, αλλά συνολικά την κατεύθυνση της απελευθέρωσης της ζωής των εργατών απ' τον καπιταλιστικό ζυγό και γι' αυτό αποτέλεσε σταθμό για τη συγκρότηση της εργατικής τάξης και μάλιστα σε παγκόσμιο επίπεδο. Με τον ίδιο τρόπο απ' την αναπόδει, οι αδιάκοπες προσπάθειες χτυπήματος του οκταώρου δεν περιορίζονται στο άμεσο

οικονομικό αποτέλεσμα. Προωθούν την κατεύθυνση της πλήρους υπαγωγής της ζωής των εργατών στον έλεγχο και τις ανάγκες του κεφαλαίου. Για την αστική τάξη, άλλωστε, η εργατική τάξη αντιμετωπίζεται σαν εργαλείο-είτε για την παραγωγή υπεραξίας, είτε για την επικράτηση έναντι των αντιπάλων της.

Σε φάση προετοιμασίας των **όρων για τον τρίτο παγκόσμιο πόλεμο, η επικήρεια απόλυτης υποταγής της εργατικής τάξης αποκτά αναβαθμισμένη σημασία** -τόσο για τους ιμπεριαλιστές και τις εξαρτημένες αστικές τάξεις όσο και για τους εργαζόμενους και τους λαούς. Αν στο σήμερα οι εργάτες καλούνται να ιδρώσουν και να ματώνουν υπό συνθήκες εργασιακού μεσαίωνα για να «κάνουν την Αμερική μεγάλη ξανά», για να «επανεξοπλιστεί η Ευρώπη», για να «αναδειχτεί ένας πολυπολικός κόσμος», για να δυναμώσει η «στρατηγική ήπιας ισχύος» κ.ο.κ., η συνέχεια σημαίνει πλήρη υποταγή του κόσμου της δουλειάς. Και, παράλληλα με τη «δικαιολόγηση» της διάλυσης των κοινωνικών κατακτήσεων σε ασφάλιση, περίθαλψη, εκπαίδευση κτλ. επιδιώκει και το τσάκισμα της εργατικής συνείδησης: όλες αυτές οι κατακτήσεις δεν βασίζονται σε δικαιώματα που έχει η εργατική τάξη συλλογικά εξαιτίας της θέσης της στην παραγωγή και του ρόλου της στην κοινωνία, αλλά σε «παραχωρήσεις» του κεφαλαίου, το οποίο έχει και την αρμοδιότητα να τις αναρρίσει όταν οι προτεραιότητές του αλλάζουν. Η προσπάθεια του συστήματος δεν είναι μόνο να στοιχίσει την εργατική τάξη πίσω απ' τις επιδιώξεις του. Είναι και να την **εμποδίσουν να κάνει πραγματικότητα τη**

δυνατότητα που της δίνει ο -απ' τη φύση της- διεθνιστικός χαρακτήρας της, να παλέψει ενάντια στον ιμπεριαλισμό συνολικά, ενάντια στον πόλεμο, για την αλληλεγγύη και τη φιλία των λαών.

Η Εργατική Πρωτομαγιά είναι η μέρα της εργατικής τάξης σ' ολόκληρο τον κόσμο. Όσο κι αν το σύστημα έχει προσπαθήσει να την ενσωματώσει, με τη μορφή της επίσημης αργίας, με τη γιορτή του καθολικού «Αγίου Ιωσήφ του εργάτη», με οποιονδήποτε τρόπο έχει σκαρφιστεί μέσα στα χρόνια, οι εργαζόμενοι εξακολουθούν να τη γιορτάζουν ως δική τους. Μέρα γιορτής για την προσφορά της εργατικής τάξης στην κοινωνία, σε καθημερινή και σε ιστορική βάση. Μέρα απεργίας για τα εργασιακά, κοινωνικά, δημοκρατικά δικαιώματα, για το δικαίωμα σε μια αξιοπρεπή ζωή. Μέρα πάλης ενάντια στην αντεργατική και αντιλαϊκή πολιτική, ενάντια στον ιμπεριαλισμό, ενάντια στην εξάρτηση. Μέρα τιμής για τον αγώνα και τις θυσίες του εργατικού κινήματος. **Μέρα σύμβολο της δυνατότητας της εργατικής τάξης, με ενότητα και συλλογική πάλη, να διεκδικήσει τα δικαιώματά της, να πετύχει νίκες, να μπλοκάρει τη δολοφονική πολιτική του συστήματος, να συγκροτήσει σε τάξη για τον εαυτό της, να καταργήσει τη μισθωτή σκλαβιά και ν' ανοίξει τον δρόμο για την κοινωνική απελευθέρωση ολόκληρης της ανθρωπότητας.**

Σημείωση: ο τίτλος αναφέρεται στο ομώνυμο βιβλίο του Γρηγόρη Κωνσταντόπουλου («Η εργατική τάξη έχει ιστορική αποστολή», 2018, εκδόσεις «Εκτός των Τειχών»)

Γάζα

Συνέχεια της σφαγής και των εφιαλτικών σεναρίων για εκτοπισμό

Χάρτης απαγορευμένων ζωνών και σχέδια εποικισμού

Το Γραφείο του ΟΗΕ για τον Συντονισμό Ανθρωπιστικών Υποθέσεων (OCHA) δημοσίευσε πρόσφατα έναν χάρτη της Λωρίδας της Γάζας με τις περιοχές που οι σιωνιστές έχουν χαρακτηρίσει «απαγορευμένες» ή ζώνες «εκτοπισμού». Αποτελεί το 65% των 365 τ. χιλ. της Λωρίδας της Γάζας, δηλαδή 237,25 τ. χιλ. Λαμβάνοντας υπόψη τα σχέδια περί «Ριβιέρας», θεωρούμε πολύ πιθανό πως οι ζώνες αυτές θα επεκταθούν. Πέντε ισραηλινοί στρατιώτες επιβεβαίωσαν σε συνεντεύξεις τους στο Associated Press πως ο IDF ερμηνεύει συστηματικά την περιοχή. Από τον Οκτώβριο του 2023 αλλά και πιο πριν. Με «θωρακισμένες μπουλντόζες άνοιξε μια ζώνη θανάτου», όμοια με τη Χιροσίμα. «Ξυρίζει» χωράφια και δρόμους, ανατινάζει κτίρια και κάθε είδους υποδομές, καταστρέφει δίκτυα, επικοινωνίες. «Τυφλά», χωρίς όρια.

Δεν υφίσταται διαχωρισμός ανάμεσα σε ενόπλους «της Χαμάς» ή σε αμάχους, όποιος πλησιάζει σε απόσταση 500 μέτρων δέχεται πυρά. Αυτή την τακτική επιβεβαιώνει και έκθεση της ισραηλινής ΜΚΟ «Breaking the Silence» με τίτλο «Η Περίμετρος» αλλά και ρεπορτάζ του «Guardian». Ο υπουργός Άμυνας Κατς δηλώνει ανενδοίαστα πως, εκτός από τον διάδρομο Νετζαρίμ, θα δημιουργήσει τον «Διάδρομο Μοράγκ» βάθους 5 χιλιομέτρων μεταξύ των πόλεων Χαν Γιουνίς και Ράφα. Σε αυτές τις ζώνες ασφαλείας ο κατοχικός στρατός θα παραμείνει «όπως συμβαίνει σε Λίβανο και Συρία».

Πόλεμος χωρίς όρια

Αιματηρές και απάνθρωπες ήταν οι επιθέσεις των τελευταίων εβδομάδων, 224 σύμφωνα με τον ΟΗΕ. 1.163 θύματα, μόνο τα επιβεβαιωμένα, μόνο αυτό το διάστημα. Αποτροπιαστικές οι εικόνες των ανθρώπων που ανατινάζονταν και καίγονταν σαν τις λαμπάδες στις επιθέσεις σε σκηνές εκτοπισμένων στην Χαν Γιουνίς, την Μπέιτ Λάχια και την Τζαμπάλια. Στις 13/4 το βράδυ βομβαρδίστηκε για άλλη μια φορά το νοσοκομείο Αλ Άχλι Άραμπ, επονομαζόμενο «Βαπτιστών». Ο γιατρός επειγόντων περιστατικών Γκίλμπερτ, ο οποίος είχε εργαστεί στο παρελθόν στη Γάζα, είναι κατηγορηματικός: η επίθεση αυτή είναι «θανατική ποινή για όποιον έχει υποστεί σοβαρό τραυματισμό ή έχει υποβληθεί σε χειρουργική επέμβαση». Επίθεση δέχτηκε τις επόμενες ημέρες και το κουβεϊτιανό υπαίθριο νοσοκομείο στον «ασφαλή» καταυλισμό Αλ Μουάσι, με θύματα έναν γιατρό και εννιά νοσηλευτές.

Διπλωματικά παζάρια

Παράλληλα, το παζάρι τελειωμό δεν έχει. Ο Νετανιάχου συναντήθηκε ξανά με τον Τραμπ, επιβεβαιώνοντας την αгаστή συνεργασία τους, με «ενδιάμεσο» τετραήμερο σταθμό την Ουγγαρία και ύστερα από μακρύ ταξίδι στην προσπάθειά του να αποφύγει τις χώρες μέλη του Διεθνούς Ποινικού Δικαστηρίου που επιμένουν στην εκτέλεση του διεθνούς εντάλματος σύλληψής του. Κροατία, Ιταλία και Γαλλία τον διαβεβαίωσαν ότι δεν θα τον πειράξουν. Φαίνεται πως οι διαφωνίες, ειδικά της τελευταίας, είναι επιλεκτικές.

Ο Μακρόν σε μια κίνηση ηγεμονι-

σμού, δεδομένου του προγράμματος της ΕΕ για τη μεταπολεμική Παλαιστίνη, επισκέφτηκε την Αίγυπτο, όπου έκλεισε επικερδείς συμφωνίες για τα γαλλικά μονοπώλια. Υποστήριξε το μεταπολεμικό σχέδιο «ανοικοδόμησης» της Παλαιστίνης, έχοντας, βέβαια, ως προτεραιότητα τα πολιτικά και οικονομικά κέρδη για τον γαλλικό ιμπεριαλισμό. Σε τηλεφωνική συνομιλία με τον Αμπάς τόνισε την ανάγκη τερματισμού του πολέμου και την αποστολή ανθρωπιστικής βοήθειας στη Γάζα. Δήλωσε πως στη Διάσκεψη του ΟΗΕ τον Ιούνιο, όπου θα συμποεδρεύσει με τη Σαουδική Αραβία, θα μπορούσε να αναγνωριστεί το παλαιστινιακό κράτος, κυρίως από τη Γαλλία. Αυτή τη δήλωση έσπευσε να απορρίψει ο Νετανιάχου, αδιαφορώντας για το δεύτερο σκέλος της πρότασης του Μακρόν (να αναγνωριστεί το Ισραήλ από αραβικές χώρες). Μάλιστα συμπλήρωσε πως κάτι τέτοιο θα σήμαινε επιβράβευση της τρομοκρατίας καθώς ένα τέτοιο κράτος θα γινόταν προπύργιο της ιρανικής τρομοκρατίας.

Αντίσταση

Ποιος μπορεί να σταματήσει μια τέτοια πολεμική μηχανή σαν το Ισραήλ; Υπάρχει φως σ' αυτό το σκοτάδι; Εμείς λέμε ότι υπάρχει. Όχι αυθαίρετα, απλώς χρειάζεται «ψάξιμο», γιατί σκόπιμα παραμένουν στην αφάνεια ειδήσεις ικανές να αναπτέρωσουν τους λαούς. Δεν θα κουραστούμε να τονίζουμε πως, όσο κι αν διαφωνεί κάποιος με τη Χαμάς, δεν μπορεί να αγνοήσει τη μεγάλη υπηρεσία των μαχητών της στην παλαιστινιακή αντίσταση. «Τα όπλα της αντίστασης ανήκουν στο λαό μας και δεν είναι θέμα διαπραγμάτευσης. Δεν υπάρχει καμία λογική οργάνωση, εντός ή εκτός αντίστασης, που θα αποδεχθεί την παράδοση των όπλων, αφήνοντας το λαό μας ανυπεράσπιστο». Αυτή είναι η απάντηση του Λαϊκού Μετώπου Απελευθέρωσης της Παλαιστίνης (PFLP) στις απαιτήσεις του Ισραήλ για αφοπλισμό των παλαιστινιακών οργανώσεων αντίστασης. Μια απάντηση που υποστήριξαν οι Παλαιστίνιοι που διαδήλωσαν υπέρ των οργανώ-

σεών του και κατά του αφοπλισμού του, κάτι που φυσικά δεν προβλήθηκε σε κανένα μέσο ενημέρωσης.

Αντίλογος

Στη σκιά της ενημέρωσης παραμένουν και οι αντιδράσεις του ισραηλινού λαού. Χιλιάδες Ισραηλινοί ανταποκρίθηκαν σε κάλεσμα του Φόρουμ των Οικογενειών Ομήρων και διαδήλωσαν με αντιπολεμικά πλακάτ και συνθήματα στο Τελ Αβίβ την Κυριακή 13/4. Οι καταγγελίες για πρόωρη αποστολή στρατιωτών στο πεδίο των μαχών πριν τελειώσουν την εκπαίδευσή τους στριμώχνουν τον ίδιο τον Νετανιάχου, ο οποίος καταφεύγει σε απειλές για αποτάξεις των εν ενεργεία στρατιωτικών, τους οποίους χαρακτήρισε «εξτρεμιστές» που στοχεύουν στην «ανατροπή» της κυβέρνησης. Ο αριθμός των νεκρών στρατιωτών αυξάνεται και έφεδροι αρνούνται να επιστρέψουν σε θέσεις μάχης. 1.000 έφεδροι πιλότοι και αξιωματικοί της Πολεμικής Αεροπορίας με ανοιχτή επιστολή τους απαιτούν από την κυβέρνηση να προσέλθει σε ειλικρινείς διαπραγματεύσεις για εκκενρία και να βάλει ως προτεραιότητα την επιστροφή των ομήρων.

Αυτή την επιστολή έχουν προσυπογράψει υπηρετούντες στην αστυνομία και τουλάχιστον 250 πρώην πράκτορες της Μοσάντ, ακόμη και ο πρώην επικεφαλής της, Ντάνι Γιάτομ. Αντίστοιχες επιστολές υπογράφουν ακαδημαϊκοί, συγγραφείς και λογοτέχνες και εκδότες. Οι αντιδράσεις στο εσωτερικό εντείνονται και αναγκάζουν τον Νετανιάχου να τις λάβει υπόψη του στην εφαρμογή των σχεδίων για εκτοπισμό και εξολόθρευση του παλαιστινιακού λαού.

Ο Χοσάμ Σαμπάτ, ο 210ος δημοσιογράφος που σκοτώθηκε, αναφέρει στο τελευταίο, μετά θάνατον ρεπορτάζ: «Πιστεύω ότι αυτή η γη είναι δική μας, και ήταν η μεγαλύτερη τιμή της ζωής μου να πεθάνω υπερασπιζόμενος την και υπηρετώντας τον λαό της». Ποιος δεν (πρέπει να) φοβάται τέτοιο λαό;

Δυτική Ευρώπη

Κλιμακώνεται το κυνηγητό του

Τη σκυτάλη από τον Τραμπ παίρνουν οι Ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές και οι κυβερνήσεις τους, καθώς κλιμακώνουν τις διώξεις και απελάσεις αγωνιστών που συμμετέχουν σε διαμαρτυρίες για τη γενοκτονία στην Παλαιστίνη. Να θυμίσουμε ότι στις ΗΠΑ ήδη έχουν ξεκινήσει συλλήψεις και διώξεις φοιτητών που πέρυσι είχαν συμμετάσχει στις διαδηλώσεις, σε δεκάδες αμερικάνικα πανεπιστήμια, καταγγέλλοντας τη σφαγή του παλαιστινιακού λαού στη Γάζα.

Στη Γερμανία, 4 ακτιβιστές -τρεις πολίτες της ΕΕ και ένας Αμερικανός πολίτης των ΗΠΑ- αντιμετωπίζουν ποινή απέλασης, με εντολή να φύγουν από τη χώρα μέχρι τις 21 Απριλίου 2025! Παρά το γεγονός πως κανείς από τους 4 δεν έχει ποινικό μητρώο! Οι 4 ακτιβιστές κατηγορούνται για «αντισιωνισμό», καθώς καταγγέλ-

λουν τη Γερμανία για την εμπλοκή της στη γενοκτονία των Παλαιστινίων μέσω της υποστήριξης του σιωνιστικού κράτους. Συνδέονται μεταξύ τους λόγω της φερόμενης συμμετοχής τους σε διαμαρτυρία στο Πανεπιστήμιο Freie (FU).

Χαρακτηριστικό της μεθόδευσης από το γερμανικό κράτος είναι το γεγονός ότι ενώ αρχικά το Κρατικό Γραφείο Μετανάστευσης (Landesamt für Einwanderung) (LEA) αρνήθηκε τη διαταγή για απέλαση -αναγνωρίζοντας την έλλειψη νομικής βάσης- στη συνέχεια μετά από πιέσεις του Γερουσιαστικού Υπουργείου Εσωτερικών και Αθλητισμού (SenInnSport) του Βερολίνου, άλλαξε την αρχική του απόφαση και διέταξε την απέλαση!

Στις 16/4 έγινε κατάληψη του Πανεπιστημίου Humboldt στο Βερολίνο. Οι ακτιβιστές είχαν ως κεντρικά συν-

θήματα την καταγγελία της γενοκτονίας που συνεχίζεται στην Παλαιστίνη, ενώ παράλληλα κατήγγειλαν την πολιτική των απελάσεων ενάντια σε όσους αναπτύσσουν φιλοπαλαιστινιακή δράση! Η διοίκηση του πανεπιστημίου, δείχνοντας μηδενική ανοχή, κάλεσε την αστυνομία, η οποία προχώρησε βίαια στην εκκένωση της κατάληψης, ενώ έγιναν δεκάδες συλλήψεις!

Από τον Οκτώβριο του 2023, το Γερμανικό Ομοσπονδιακό Γραφείο Μετανάστευσης και Προσφύγων έχει παγώσει παράνομα την επεξεργασία όλων των αιτούντων άσυλο από τη Γάζα, ισχυριζόμενο ότι «τα τρέχοντα γεγονότα (στη Γάζα) είναι σταθερά ασαφή και δύσκολο να εκτιμηθούν», σε ευθεία αντίθεση με τα γερμανικά δικαστήρια, που έχουν δηλώσει ρητά: «...υπάρχει άμεση απειλή για τη ζωή

Ιράν – ΗΠΑ ξεκίνησαν συζητήσεις

Τι σχεδιάζει ο Τραμπ;

Από τα μέσα Μαρτίου (σύμφωνα με δημοσίευμα των New York Times), ο πρόεδρος των ΗΠΑ, Τραμπ, αποφάσισε να απορρίψει σχέδιο για αεροπορικούς βομβαρδισμούς του Ισραήλ εναντίον πυρηνικών εγκαταστάσεων του Ιράν και πρόκρινε την έναρξη διαπραγματεύσεων. Πάντα κατά τους New York Times, θα χρειαζόταν η συνδρομή των ΗΠΑ όχι μόνο για την υπεράσπιση του Ισραήλ από τα ιρανικά αντίποινα αλλά και για την εγγύηση του εγχειρήματος.

Οι προηγούμενες απευθείας συνομιλίες μεταξύ των δύο κυβερνήσεων (οι ΗΠΑ έχουν διακόψει τις διπλωματικές σχέσεις με το Ιράν από το 1980) αφορούν αυτές επί προεδρίας Ομπάμα, που κατέληξαν στη «Διεθνή Πυρηνική Συμφωνία» του 2015, από την οποία στη συνέχεια αποσύρθηκε ο Τραμπ. Η συμφωνία εκείνη είχε στόχο να καταστήσει αδύνατο να αναπτύξει το Ιράν πυρηνικά όπλα, επιτρέποντάς του ωστόσο να συνεχίσει το μη στρατιωτικό πυρηνικό πρόγραμμα, στο οποίο η Τεχεράνη επιμένει πως περιορίζεται ακόμη.

Ο Τραμπ λοιπόν αποκάλυψε, στις 7 Μαρτίου, ότι είχε στείλει επιστολή στο Ιράν, μέσω του διπλωματικού συμβούλου του προέδρου των Ηνωμένων Αραβικών Εμιράτων, που την παρέδωσε στο Ιράν στις 12 Μαρτίου. Λέγεται επίσης πως το Κρεμλίνο αρνήθηκε τη διαμεσολάβηση που του προτάθηκε από πλευράς ΗΠΑ. Έτσι, στις 12/4 ξεκίνησαν οι (έμμεσες για το Ιράν, άμεσες για τις ΗΠΑ) συνομιλίες στην πρωτεύουσα του Ομάν, Μουσκάτ, και στις 19/4 είχαμε μια δεύτερη Ρώμη. Όπως ανέφερε ο ΥΠΕΞ του Ιράν, Αραγτσί, θα υπάρξει τρίτος γύρος, στις 26/4, πάλι στο Ομάν. Στο ενδιάμεσο διάστημα, θα υπάρξει συνάντηση εμπειρογνομόνων μεταξύ των δύο πλευρών, για να συζητήσουν τις τεχνικές λεπτομέρειες μιας πιθανής συμφωνίας.

Και οι δύο πλευρές χαρακτήρισαν το κλίμα θετικό, αν και θεωρούν ότι δεν πρόκειται για διαπραγματεύσεις, αλλά

για προσπάθεια που πιθανά να καταλήξει σε διαπραγματεύσεις. Πάντως ο Τραμπ όταν ρωτήθηκε δεν απέκλεισε στρατιωτικό πλήγμα στις πυρηνικές εγκαταστάσεις της Τεχεράνης, αλλά «δεν βιάζεται» να χρησιμοποιήσει τη στρατιωτική επιλογή, λέγοντας: «*Νομίζω πως το Ιράν θέλει να συζητήσουμε*».

Η Τεχεράνη μπαίνει σε αυτή τη διαδικασία εμφανώς αποδυναμωμένη και με δυσμενέστερους όρους σε σχέση με το 2013. Ωστόσο διαθέτει τις «πλάτες» Ρωσίας και Κίνας. Η Ρωσία, επί μακρόν σύμμαχος της Τεχεράνης (που πρόσφατα ενισχύθηκε με την «20ετή συνθήκη στρατηγικής εταιρικής σχέσης»), δραματίζει σημαντικό ρόλο στις διαπραγματεύσεις του Ιράν με τη Δύση. Ο Ιρανός ΥΠΕΞ, Αραγτσί, πηγαίνει στη Μόσχα ενημερώνοντας τη ρώσικη κυβέρνηση σχετικά με τις διμερείς συνομιλίες πριν από κάθε νέο κύκλο.

Η Κίνα έχει πλέον βαρύνοντα λόγο

στη Μ. Ανατολή και ιδιαίτερη σχέση με το Ιράν. Στις 14 Μαρτίου, αναπληρωτές υπουργοί Εξωτερικών Ρωσίας και Ιράν συναντήθηκαν με τον κινέζο ομόλόγο τους στο Πεκίνο, ο οποίος τόνισε: «*Τα ενδιαφερόμενα μέρη θα πρέπει να δεσμευτούν στην αντιμετώπιση των βαθύτερων αιτιών της τρέχουσας κατάστασης και να εγκαταλείψουν τις κυρώσεις, την πίεση ή τις απειλές βίας*». Είναι προφανές πως η προσθήκη τέτοιων θεμάτων περιπλέκει τη διαδικασία.

Μετά την ανατροπή του Άσαντ, η μεγάλη εικόνα της Μ. Ανατολής δείχνει αλλαγή ισορροπιών. Όσο και αν οι σχέσεις ΗΠΑ-Ισραήλ είναι μία «σταθερά», δεν σημαίνει ότι δεν δοκιμάζονται από την πίεση ανατροπών. Αν και το ζήτημα περικυβερτείται στα πυρηνικά του Ιράν, το πρόβλημα για το Ισραήλ είναι η συνολική παρουσία της Τεχεράνης στη Μ. Ανατολή. Το ελάχιστο αποδεκτό για τον ισραηλινό πρωθυπουργό, κατά παλαιότε-

ρη δήλωσή του, θα ήταν η κατάρρευση του καθεστώτος του Ιράν και μια «λύση» τύπου Λιβύης!

Ωστόσο, έχουμε πλέον και την εμφάνιση της Τουρκίας. Για την οποία η όλη εξέλιξη συνέβαλε στην ανατροφοδότηση των επιδιώξεων της για ενίσχυση του περιφερειακού της ρόλου, πράγμα που θίγει άμεσα την περιφερειακή υπεροχή του Ισραήλ. Η θετικότητα της σχέσης Ερντογάν-Τραμπ (χωρίς να σημαίνει ότι οι ΗΠΑ αποδέχονται συνολικά την ατζέντα της Τουρκίας) αποτελεί ένα επιπλέον δεδομένο που προφανώς συνδέεται με γενικότερες στοχεύσεις των ΗΠΑ.

Υπάρχουν δύο αλληλοεξαρτώμενα ερωτήματα σε σχέση με τα πυρηνικά όπλα του Ιράν: πόσο κοντά βρίσκεται το Ιράν σε αυτή τη δυνατότητα, και αν ναι, διαθέτει την πολιτική βούληση για το επόμενο βήμα; Η απάντηση ουσιαστικά βρίσκεται σίγουρα έξω από το Ιράν! Πάντως, από διασταυρώσεις δυτικών πηγών, σήμερα το Ιράν δεν έχει στρατιωτικό πυρηνικό πρόγραμμα, ενώ το Ισραήλ έχει ήδη πολυάριθμες πυρηνικές βόμβες! Κατά συνέπεια, η δημιουργία ζώνης χωρίς πυρηνικά όπλα στη Μ. Ανατολή, πρόταση που υπέβαλε το Ιράν το 2010 στον ΟΗΕ, συμπεριλαμβανομένης της πλήρους αποπυρηνικοποίησης του Ισραήλ, έχει σύμφωνα τους μεγάλους συμμάχους του, Κίνα και Ρωσία.

Όλα τα παραπάνω οδηγούν σε μια βασική παρατήρηση και αυτή αφορά τη διαφοροποίηση των ΗΠΑ από το Ισραήλ σε σχέση με την αντιμετώπιση της Τουρκίας και του Ιράν. Η οποία διαφοροποίηση κατά κάποιον τρόπο συνδυάζεται και με τη γνώμη του γνωστού απόστρατου ισραηλινού στρατηγού Ζβι Μπαρ, που αναφέρει: «*ο Τραμπ βρίσκεται σήμερα αντιμέτωπος με ένα δίλημμα: να επιλέξει ανάμεσα στον Νετανιάχου και το Ισραήλ, δύο αντίθετες και εχθρικές οντότητες*».

Στη Μ. Ανατολή οι ιμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί εξυφαίνουν ποικίλα σχέδια. Το ζήτημα είναι αν συμβαδίζουν με τη δυναμική που διαμορφώνει η πραγματικότητα έτσι όπως εξελίσσεται αυτή σήμερα στο έδαφος της Μ. Ανατολής από όλους τους παράγοντες. Η μεγάλη αβεβαιότητα ωστόσο αναδεικνύει ένα πράγμα: Υπάρχουν τεράστια διακυβεύματα σε κάθε κίνησή τους!

XB

κινήματος αλληλεγγύης στους Παλαιστίνιους!

οποιοδήποτε στη Γάζα»!

Η ίδια πολιτική αντιμετώπιση (μετά τον Οκτώβριο του 2023), απέναντι σε κινητοποιήσεις αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη, ακολουθείται σε όλες σχεδόν τις χώρες της κεντρικής και δυτικής Ευρώπης. Σε Γαλλία, Ιταλία, Βρετανία και Αυστρία (κ.α.) την προηγούμενη χρονιά, υπήρξαν μαζικές κινητοποιήσεις και καταλήψεις πανεπιστημιακών ιδρυμάτων, που αντιμετωπίστηκαν με ιδιαίτερης σκληρότητας αστυνομική βία. Η απαγόρευση των διαδηλώσεων και των συγκεντρώσεων ήταν σε ημερήσια διάταξη. Οι αυθαίρετες συλλήψεις που πραγματοποιούνται σε διαδηλώσεις, σε συνδυασμό με ψευδείς κατηγορίες, χρησιμοποιούνται ως πρόσχημα για να δικαιολογήσουν εξωδικαστικά μέτρα απέλασης, παρακάμπτοντας κάθε έννοια ανεξάρτητης δικαστικής διαδικασίας

και κράτους δικαίου. Πλέον η χρήση των (αντι)μεταναστευτικών νόμων είναι σε πρώτη ζήτηση από τις δυτικές κυβερνήσεις, για να φιμώσουν τις φιλοπαλαιστινιακές φωνές.

Στην ίδια γραμμή βρίσκεται και η κυβέρνηση της ΝΔ στη χώρα μας. Εκτός από την πρόσφατη νέα συνάντηση του Μητσοτάκη με τον σφαγέα Νετανιάχου, ο οποίος έχει καταδικαστεί από το ΔΠΔ (Διεθνές Ποινικό Δικαστήριο) και ενώ συνεχίζεται η εθνοκάθαρση και οι βομβαρδισμοί αμάχων στην πολύπαθη Γάζα, η κυβέρνηση και οι αστυνομικές αρχές προχώρησαν σε νέες διώξεις. Όπως ανακοινώθηκε από την αστυνομία, εκκρεμεί η απέλαση των 9 αλλοδαπών (ευρωπαϊκής καταγωγής), που ήταν ανάμεσα στους 27 συλληφθέντες, κατά την εκκένωση της κατάληψης της Νομικής Σχολής του ΕΚΠΑ για την Παλαιστίνη,

την Τρίτη 14/5 τα χαράματα! Παρόλο που η δίκη των συλληφθέντων αναβλήθηκε μέχρι τις 28/5 και οι κατηγορούμενοι αφέθηκαν ελεύθεροι, η αστυνομία απομόνωσε τους 9 αλλοδαπούς από τους υπόλοιπους και ανακοίνωσε πως εκκρεμεί η διοικητική τους απέλαση, καθώς κρίθηκαν «επικίνδυνοι για τη δημόσια τάξη»!

Παρά τις επιμέρους διαφωνίες των δυτικοευρωπαίων ιμπεριαλιστών με τη νέα κυβέρνηση Τραμπ, στο παλαιστινιακό ζήτημα υπάρχει μια βασική συμφωνία. Έτσι μπορεί ο Μακρόν να δηλώνει πως «*εξετάζει την αναγνώριση του παλαιστινιακού κράτους*», αλλά όλοι μαζί στηρίζουν πολύπλευρα το Ισραήλ και διώκουν όσους εκφράζουν αλληλεγγύη στον λαό της Παλαιστίνης!

Σπέρνοντας δασμούς κι ανέμους

του Βασίλη Σαμαρά

Μια από τις σημαντικότερες εξελίξεις του τελευταίου διαστήματος υπήρξε η απόφαση των ΗΠΑ να επιβάλουν δασμούς στο σύνολο σχεδόν των χωρών με τις οποίες συναλλάσσονται. Απ' ό,τι μάλιστα γράφεται, πρόκειται για τους υψηλότερους των τελευταίων 100 χρόνων. Εύλογη, συνεπώς, η αναστάτωση που προκλήθηκε και άλλο τόσο οι αντιδράσεις των χωρών που πλήττονται, με πολλές από αυτές να ανακοινώνουν αντίμετρα. Αντίστοιχα, οι αναλύσεις, εκτιμήσεις για τις συνέπειες αυτής της εξέλιξης στις διεθνείς συναλλαγές, στην οικονομία, αλλά και γενικότερα στην πορεία των πραγμάτων στον κόσμο.

Το μέρος και το όλον

Όσο με αφορά, θεωρώ ότι δεν μπορούμε να κατανοήσουμε τη «λογική» αυτής της κίνησης των ΗΠΑ παρά μόνο με τη σύνδεσή της με το σύνολο των εξελίξεων στον κόσμο. Θεωρώ ότι αυτή η κίνηση της προεδρίας Τραμπ αποτελεί το άλλο σκέλος που «συμπληρώνει» τις κινήσεις της στο πολιτικό, στρατηγικό πεδίο. Βασικά τις κινήσεις της στο κρισιμότερο των μετώπων, της σύγκρουσης στο πεδίο της Ουκρανίας. Της σύγκρουσης που η έκβασή της θα έχει την πιο καθοριστική επίδραση στη διαμόρφωση των παγκόσμιων συσχετισμών.

Για το πώς φτάσαμε μέχρι εδώ έχω αναφερθεί επανειλημμένα και αναλυτικά και δεν κρίνω σκόπιμο να τα επαναλάβω. Θα υπενθυμίσω μόνο ορισμένα βασικά στοιχεία του όλου ζητήματος.

Πρώτον, ότι αυτή η σύγκρουση έχει αναδείξει στην ημερήσια διάταξη και σε πρώτο πλάνο το μεγάλο διακύβευμα. Το αν δηλαδή ΗΠΑ-Δύση θα συνεχίσουν να έχουν τη δεσπόζουσα θέση και ρόλο στα διεθνή δρώμενα ή θα περάσουμε σε μια νέα διάταξη και «ιεραρχία» των δυνάμεων στον κόσμο. Μια εξέλιξη που εξηγεί τόσο την εμπλοκή και άλλων δυνάμεων (και βασικά των ευρωπαϊών ιμπεριαλιστών) όσο και τη συνεχή κλιμάκωση αυτής της σύγκρουσης. Δεύτερο, ότι αυτή η σύγκρουση οδηγείται σε αδιέξοδο. Παρά τη σχετική υπεροχή που εμφανίζεται να έχει «επί του πεδίου» η ρωσική πλευρά, δεν διαφαίνεται η προοπτική μιας ολοκληρωτικής νίκης για καμιά από τις δύο πλευρές.

Δύσβατες ατραπού

Αυτή την κατάσταση βρήκε ο Τραμπ και αυτήν καλείται να αντιμετωπίσει. Σε σχέση με αυτό, επίσης να υπενθυμίσω τα εξής. Πρώτον, πως ό,τι κι αν λέει, ό,τι κι αν σκέφτεται, ό,τι κι αν επιχειρεί ο Τραμπ, ένα δεν μπορεί να κάνει. Να παρακάμψει το ζήτημα που έχει τεθεί, να «προσπεράσει» τη σημασία του διακυβεύματος που έχει αναδειχθεί και το οποίο θα «απαιτεί» την αντιμετώπισή του όποιες κι αν είναι οι εξελίξεις. Δεύτερο, πως η προώθηση της όποιας ιδιαίτερης δικής του ατζέντας έχει κατά νου προϋποθέτει την απαγκίστρωσή του από την ουκρανική εμπλοκή, και με όρους που δεν θα σηματοδοτούν μια υποχώρηση των ΗΠΑ αλλά το αντίθετο. Προφανείς εδώ οι δυσκολίες και οι αντιφάσεις

όσον αφορά τη δυνατότητα υλοποίησης ενός τέτοιου εγχειρήματος.

Οι αντιθέσεις που επιμένουν

Όπως και να 'χει, ο Τραμπ επιχειρεί τις δικές του κινήσεις. Σε πρώτο πλάνο προχώρησε στο άνοιγμα ενός ιδιότυπου «διαλόγου» με τη ρωσική πλευρά. Σε σχέση μ' αυτό, χρήσιμο είναι καταρχάς να αφήσουμε στην άκρη τις ανοησίες που γράφονται για απόπειρα προσηλυτισμού της Ρωσίας ενάντια στην Κίνα. Ούτε το επιτελείο Τραμπ τρέφει τέτοιες αυταπάτες ούτε η Ρωσία και η Κίνα διατίθενται να του προσφέρουν τέτοια δώρα. Το περισσότερο στο οποίο μπορεί να ελπίζει είναι αυτός ο «διάλογος» με τη Ρωσία να μη βαρύνεται από μια ενεργό παρουσία της Κίνας.

Απ' εκεί και πέρα, αυτή η προσέγγιση με τη ρωσική πλευρά έχει σαν στόχο μια διευθέτηση που να δίνει τη δυνατότητα στον Τραμπ να απαγκιστρωθεί - προσωρινά έστω - από το ουκρανικό πρόβλημα. Μια διευθέτηση που να ήταν δυνατόν να εμφανιστεί σαν επιτυχία ενός «ειρηνοποιού» Τραμπ, προσφέροντας ταυτόχρονα κάποια από τα αναγκαία προσχήματα και στη ρωσική πλευρά. Μόνο που κάτι τέτοιο ούτε εύκολο είναι ούτε απλό. Στο ουκρανικό ζήτημα εμφανίζονται συμπεκνωμένα μια σειρά δεδομένων και σε σύμπλεξη μεταξύ τους, που είναι ουσιαστικά αδύνατη η ρύθμιση μιας επιμέρους πλευράς χωρίς αυτή να «σύρει» και να φέρει σε πρώτο πλάνο το συνολικό ζήτημα. Εκείνο δηλαδή που βρίσκεται τόσο στην αφετηρία αυτής της κρίσης όσο στην παρόξυνσή της και αφορά τις διαμετρικά αντίθετες επιδιώξεις της κάθε πλευράς.

Στην πραγματικότητα, ΗΠΑ-Δύση δεν διατίθενται να παραιτηθούν από τις στρατηγικές τους επιδιώξεις, περίσφιξης και εξουθένωσης του ρωσικού παράγοντα. Ένα στοιχείο, μάλιστα, που σε σημαντικό βαθμό χαρακτήριζε και τις προτάσεις που επίσημα ή ανεπίσημα είδαν το φως της δημοσιότητας.

Από την άλλη μεριά, ούτε ο ρωσικός ιμπεριαλισμός είναι διατεθειμένος να παραιτηθεί από τις στρατηγικές του επιδιώξεις και πολύ περισσότερο να αποδεχτεί ρυθμίσεις που δεν θα τον διασφαλίζουν με τον πιο χειροπιαστό τρόπο απέναντι σε μια τέτοια απειλή. Γι' αυτό, άλλωστε, και απέρριψε στην ουσία αυτές τις προτάσεις τόσο σε επίπεδο δηλώσεων όσο και κυρίως συνεχίζοντας τις πολεμικές του επιχειρήσεις.

Ποιος εκμεταλλεύεται ποιον

Το αδιέξοδο, συνεπώς, παραμένει ως έχει και δεν αποτελούν απάντηση οι απειλές Τραμπ πως θα επιβάλει νέες και «τρομερές» κυρώσεις στη Ρωσία αν δεν «συμμορφωθεί». Απέναντι σ' αυτό, το επιτελείο Τραμπ, χωρίς να εγκαταλείπει το ουκρανικό μέτωπο (πράγμα που ούτε το θέλει ούτε και το μπορεί), επιχειρεί να μετατοπίσει το κέντρο βάρους των εξελίξεων στον άλλον άξονα των επιδιώξεών του. Τον οικονομικό, που στην ουσία του είναι πολιτικοοικονομικός, καθώς συνδέεται άμεσα με τις

συνολικές πολιτικές γεωστρατηγικές επιδιώξεις των ΗΠΑ.

Έτσι, περνώντας στην επίθεση σ' αυτό το πεδίο, ο Τραμπ ανακοίνωσε με λειτουργικό τρόπο την επιβολή δασμών στα εισαγόμενα στις ΗΠΑ προϊόντα από όλες σχεδόν τις χώρες του κόσμου. Μια κίνηση, μάλιστα, που, όπως τη χαρακτήρισε, σηματοδότησε τη μέρα «απελευθέρωσης» των ΗΠΑ από τα δεσμά που τους είχαν επιβληθεί και απαλλαγής τους από την εκμετάλλευση που υφίσταντο από όλες αυτές τις χώρες.

Θα ήθελα να σταθώ λίγο σ' αυτό το τελευταίο. Θα ήταν απλώς κακόγουστο αστείο αν στην πραγματικότητα δεν επρόκειτο για ακόμη μια έκφραση της θρασυτητας που χαρακτηρίζει τους δυνάστες των λαών. Η πραγματικότητα βρίσκεται στο ότι αιώνες κυριαρχίας των αποικιοκρατικών, ιμπεριαλιστικών δυνάμεων της Δύσης έχουν δημιουργήσει ένα πλέγμα σχέσεων σε όλα τα πεδία που διασφαλίζει τη διαρκή ροή πραγματικών αξιών από την «περιφέρεια» του πλανήτη στις καπιταλιστικές, ιμπεριαλιστικές μητροπόλεις και κατά κύριο λόγο στη Μητρόπολη των Μητροπόλεων, τις ΗΠΑ. Αυτή η σχέση πραγμάτων συνεχίζει να είναι παρούσα και ενεργή ακόμη και σήμερα. Μόνο που εδώ και μερικά χρόνια διαμορφώνονται τάσεις και δυναμικές στην κατεύθυνση διαφοροποίησης των συνολικότερων συσχετισμών στον κόσμο. Έκφρασή τους η διαδικασία αναδιάταξης δυνάμεων που εξελίσσεται σε πλήρη σύμπλεξη με καθοριστικού χαρακτήρα μεταβολές στο οικονομικό πεδίο. Τέτοιες που να θέτουν υπό αμφισβήτηση τη θέση και το ρόλο των ΗΠΑ (και συνολικά της Δύσης) σαν τη δύναμη που υπό τους δικούς της όρους και για τα δικά της συμφέροντα κινείται οικονομικά (και όχι μόνο) ο κόσμος.

Αναζητώντας διεξόδους

Απέναντι σε μια τέτοια προοπτική και μπροστά στο αδιέξοδο που έχουν οδηγηθεί οι επιλογές των ΗΠΑ στο άλλο πεδίο, εκστρατεύει με τη σειρά του και ο Τραμπ με βάση τις δικές του επιλογές και ιεραρχήσεις. Αυτές που αφορούν τις επιδιώξεις των ΗΠΑ στο οικονομικό πεδίο.

Με τα κίνητρα για «επαναπατρισμό» των αμερικανικών επιχειρήσεων που δρουν στο εξωτερικό.

Με τις πιέσεις για εγκατάσταση στις ΗΠΑ επιχειρήσεων άλλων χωρών (κυρίως ανταγωνιστικών).

Με κινήσεις που στοχεύουν στην προσέλκυση κεφαλαίων στις ΗΠΑ.

Με την αξιοποίηση των δυνατοτήτων των ΗΠΑ στον ενεργειακό τομέα.

Με τον προγραμματισμό μεγάλων επενδύσεων στο πεδίο των πιο προωθημένων τεχνολογιών και με στόχο την ανάκτηση της πρωτοκαθεδρίας των ΗΠΑ σ' αυτόν τον τομέα.

Με πιέσεις και απειλές σε χώρες που εκδήλωσαν προθέσεις συμμετοχής στους BRICS και σε μια προσπάθεια διατήρησης του δολαρίου σαν παγκόσμιου αποθεματικού και κύριου μέσου των διεθνών συναλλαγών.

Με τις πιέσεις για αύξηση στο 5% των στρατιωτικών δαπανών των χωρών μελών του NATO που πέρα από τη στρατιωτική, στρατηγική πλευρά του έχει και

μια οικονομική. Την προσδοκία ότι αυτά τα κεφάλαια θα διατεθούν κατά κύριο λόγο για την αγορά οπλικών συστημάτων από τις ΗΠΑ.

Με εκβιασμούς πολιτικού-στρατιωτικού χαρακτήρα, όπως λ.χ. στην περίπτωση της Διόρυγας του Παναμά όπου πέτυχε την εκτόπιση των κινεζικών επιχειρήσεων.

Και, εν τέλει, με την επιβολή δασμών γιγαντιαίας κλίμακας που ήδη προκάλεσαν μεγάλη αναστάτωση στην παγκόσμια οικονομία και όχι μόνο.

Οι άμεσες συνέπειες

Σε σχέση με όλα αυτά αναδεικνούνται σειρά ερωτημάτων. Πρώτο, ποιες οι συνέπειες αυτών των μέτρων στην οικονομία της κάθε χώρας και συνολικά στον κόσμο; Δεύτερο, τι επιδιώκουν μέσω αυτών οι ΗΠΑ; Τρίτο, τελικά ποια η προοπτική όλων αυτών των κινήσεων;

Όσον αφορά τις συνέπειες, η πλειοψηφία των απόψεων και εκτιμήσεων που δημοσιοποιούνται συγκλίνουν στην πρόβλεψη ότι θα είναι αρνητικές. Επισημαίνουν την πτώση των δεικτών στα χρηματιστήρια και με δραματικούς τόνους αναφέρονται στην «εξαέρωση» κεφαλαίων σε επίπεδα τρισεκατομμυρίων δολαρίων. Άλλωστε, και ο ίδιος ο Τραμπ παραδέχτηκε ότι θα υπάρξουν και κάποιες άμεσα αρνητικές συνέπειες. Έσπυσε, ωστόσο, να διακηρύξει ότι προοπτικά το μέλλον θα είναι λαμπρό. Τώρα κατά πόσο αυτό μπορεί να παρηγορήσει τους έως χθες υποστηρικτές και «φίλους» του δισεκατομμυριούχους που ήδη διαμαρτύρονται για τις απώλειές τους, μένει να το δούμε.

Το κύριο βρίσκεται στις επιπτώσεις στην πραγματική οικονομία. Το βέβαιο είναι ότι τα μέτρα αυτά (και τα αναπόφευκτα αντίμετρα) θα οδηγήσουν σε περιορισμούς στο πεδίο των διεθνών συναλλαγών. Θα πλήξουν τις ροές των διεθνών εφοδιαστικών αλυσίδων. Θα βαρύνουν συνολικά το κλίμα στα της οικονομίας. Θα επιδράσουν στην αποθάρρυνση των επενδύσεων. Με τη σειρά τους, όλα αυτά θα επιδράσουν στην κατεύθυνση καθυστερήσεων στα παραγωγικά πεδία και επιβράδυνσης της ανάπτυξης, ακόμη και σε μειώσεις του ΑΕΠ. Πολύ περισσότερο καθώς όλες οι χώρες και στο πλαίσιο ενός προστατευτισμού που δείχνει να επανακάμπτει θα προχωρήσουν σε αναπροσαρμογές των παραγωγικών, οικονομικών τους δομών. Μια εξέλιξη που και κόστη θα έχει και τον αναγκαίο χρόνο χρειάζεται μέχρι να αρχίσει να αποδίδει.

Από κοντά και οι τάσεις ανόδου της ανεργίας, οι κίνδυνοι πληθωριστικών πιέσεων, οι αυξήσεις στις τιμές των προϊόντων, η άνοδος του κόστους διαβίωσης των λαϊκών μαζών. Συνέπειες που θα γίνονται τόσο μεγαλύτερες όσο περισσότερο διαρκέσει αυτή η αναστάτωση και μέχρις ότου διαμορφωθούν οι συνθήκες μιας νέας ισορροπίας.

Σ' αυτήν άλλωστε προσβλέπει ο Τραμπ, ευελπιστώντας μάλιστα ότι αυτή θα διαμορφωθεί κάτω από τις υπαγορεύσεις των ΗΠΑ και στη βάση των δικών τους όρων και συμφερόντων. Μόνο που έχουμε ακόμη πολύ δρόμο μέχρι εκεί και το κύριο βρίσκεται στο ότι το

► Ζήτημα δεν θα κριθεί με βάση και μόνο τις οικονομικές του παραμέτρους, ούτε μόνο από τις επιθυμίες και σχεδιασμούς των ΗΠΑ. Πέρα που επικρέμαται το μεγάλο ερώτημα για το αν θα πρόκειται για μια νέα ισορροπία ή για μια ακόμη αναστάτωση ευρύτερων και πιο επικίνδυνων διαστάσεων.

Στόχοι και επιδιώξεις

Τις συνέπειες αυτών των μέτρων είναι μάλλον βέβαιο ότι τις αντιλαμβάνεται το επιτελείο Τραμπ. Έχει, ωστόσο, τις επιδιώξεις και τα σχέδιά του. Σε πρώτο πλάνο, ο εξαναγκασμός σειράς χωρών να επαναδιαπραγματευτούν το δασμολογικό τους καθεστώς με τις ΗΠΑ. Άμεσος στόχος, η εξοικονόμηση πόρων που θα δώσουν ανάσες στην αμερικανική οικονομία και θα διευκολύνουν την εξυπηρέτηση του δημόσιου χρέους των ΗΠΑ. Το αν και κατά πόσο θα αποδώσουν παραμένει ερώτημα.

Όσον αφορά την αντιμετώπιση των συμμάχων τους (ΕΕ, Ιαπωνία κ.ά.): Τα μέτρα αυτά έρχονται να πλαισιώσουν, ενισχύσουν τις πιέσεις των ΗΠΑ στο πολιτικό-στρατιωτικό πεδίο. Συνολικός στόχος, η αναπροσαρμογή της θέσης και του ρόλου τους (οικονομικά, πολιτικά, στρατιωτικά, στρατηγικά) στο πλαίσιο της συμμαχίας και στη βάση των γενικών στρατηγικών επιδιώξεων των ΗΠΑ. Και, βεβαίως, συνδέονται με μια γενικότερη πολιτική φρεναρίσματος της Κίνας, που απειλεί την πρωτοκαθεδρία των ΗΠΑ καταρχάς στο οικονομικό πεδίο και αντιμετωπίζεται σαν ο κύριος προοπτικά στρατηγικός αντίπαλος των ΗΠΑ. Ταυτόχρονα, συνδέονται με μια γενικότερη προσπάθεια των ΗΠΑ να αξιοποιήσουν τη συνολική τους υπεροχή (που ακόμη διαθέτουν) στο οικονομικό, πολιτικό, στρατιωτικό, στρατηγικό πεδίο για να αναπροσαρμόσουν συνολικά το πλέγμα των διεθνών οικονομικών σχέσεων και συναλλαγών στη βάση των αμερικανικών όρων, συμφερόντων και επιδιώξεων.

«Μεγάλες προσδοκίες»

Και όλα αυτά στην υπηρεσία μιας ευρύτερης και ακόμη πιο φιλόδοξης επιδίωξης. Τη διαμόρφωση εκείνων των όρων που θα συμβάλουν, θα ωθήσουν σε μια οικονομική εκτίναξη των ΗΠΑ και σε κλίμακα που να διασφαλίζει τη συνολικότερη ηγετική τους θέση για την επόμενη ιστορική περίοδο.

Σε μια τέτοια προοπτική εντάσσονται και τα κίνητρα για επαναπατρισμό των αμερικανικών επιχειρήσεων. Για την προσέλκυση ξένων επιχειρήσεων να εγκατασταθούν στο έδαφος των ΗΠΑ, προσέλκυση επενδύσεων κεφαλαίων κ.ά. Με αυτόν το στόχο (αλλά όχι μόνο) συνδέονται και οι βλέςεις για Καναδά, Γροιλανδία κ.λπ. Έτσι ώστε όλες οι χώρες να προμηθεύονται τα αναγκαία γι' αυτές προϊόντα και βασικά εκείνα με υψηλή προστιθέμενη αξία κατά κύριο λόγο από τις ΗΠΑ. Ένα όραμα που κατά το μάλλον εμπνέεται από την κατάσταση που είχε διαμορφωθεί μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, όπου στις ΗΠΑ πραγματοποιούνταν το 60% της παγκόσμιας βιομηχανικής παραγωγής και χωρίς να υπολείπονται οι άλλοι τομείς της οικονομίας της. Κάπως έτσι θα «ξανακάνει την Αμερική μεγάλη», όπως επανειλημμένα διακηρύσσει ο Τραμπ.

Μόνο που εκείνη η κατάσταση δεν διαμορφώθηκε μόνο με βάση τις δυνατότητες των ΗΠΑ αλλά και στη βάση των συνθηκών που είχε κληροδοτήσει ο πόλεμος σε σειρά χωρών. Συνθήκες που σήμερα είναι εντελώς διαφορετι-

κές. Και εδώ αναδείχνονται ορισμένα ερωτήματα.

Όταν, λ.χ., παροτρύνει ο Τραμπ τις αμερικανικές επιχειρήσεις να επαναπατριθούν, πώς ακριβώς το αντιλαμβάνεται; Ότι αυτές οι επιχειρήσεις πήγαν σε άλλες χώρες για τουρισμό; Αντίθετα. Πήγαν επειδή στο πλαίσιο του συνολικού ιμπεριαλιστικού πλέγματος και της ισχυρής θέσης των ΗΠΑ μπορούσαν έτσι να αποκομίζουν τεράστια κέρδη και τα οποία για δεκαετίες συνέρρεαν στις ΗΠΑ.

Όταν πιέζει για εγκατάσταση στις ΗΠΑ επιχειρήσεις άλλων χωρών -και δεν εννοεί βέβαια την ελληνική φέτα, αλλά επιχειρήσεις ανταγωνιστικών ιμπεριαλιστικών χωρών- τι ακριβώς πιστεύει; Ότι θα συμμορφωθούν πειθήνια στις εντολές του; Ότι δεν θα αντιδράσουν, ότι δεν θα υπερασπίσουν τη δική τους παραγωγή, τα δικά τους οικονομικά συμφέροντα, την ίδια τη δική τους υπόσταση;

Με όλα αυτά δεν μπορώ να αποφύγω τον πειρασμό να δω το ζήτημα και από μια άλλη, πιο ανάλαφρη σκοπιά. Ας κάνουμε, λοιπόν, την υπόθεση εργασίας ότι όλα βαίνουν σύμφωνα με τις επιθυμίες του Τραμπ και ότι ο μεγάλος όγκος των επιχειρήσεων, και μάλιστα των πιο προωθημένων, εγκαθίσταται στις ΗΠΑ. Αλήθεια, πώς θα λειτουργήσουν; Με ποιο προσωπικό; Θα γκρεμίσει το τείχος που ο ίδιος έχτισε στα σύνορα με το Μεξικό; Θα καλέσει να ξαναγυρίσουν οι μετανάστες και μάλιστα πολλαπλάσιοι σε σχέση με αυτούς που τόσο βάρβαρα απέλασε;

Οι αναπόφευκτες αντιδράσεις

Αλλά ας επιστρέψουμε στα σοβαρά του πράγματος. Στις αντιδράσεις που εκδηλώνονται και ποιες προοπτικές συνεπάγονται αυτές.

Το ότι κάποιες χώρες και βασικά από τις πιο αδύναμες έσπευσαν να διαπραγματευτούν και στη βάση των όρων των ΗΠΑ δεν λέει και πολλά πράγματα. Ούτε βέβαια πως αυτό δίνει καμιά απάντηση στα προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι ΗΠΑ. Εκείνο που κύρια έχει σημασία είναι οι αντιδράσεις χωρών που έχουν ένα κάποιο ειδικό βάρος. Όπως, λ.χ., οι ευ-

ρωπαϊκές ιμπεριαλιστικές χώρες. Ήδη εκδήλωσαν τις αντιδράσεις τους, εξαγγέλλοντας τα δικά τους αντίμετρα. Η πιο χαρακτηριστική ίσως, η απόφαση που αποκλείει τις ΗΠΑ από το εξοπλιστικό πρόγραμμα των 800 δισ. ευρώ που εξήγγειλαν.

Η αντίδρασή τους συνδέεται τόσο με τα οικονομικά όσο και τα πολιτικά τους συμφέροντα. Οικονομικά ο όγκος συναλλαγών τους με τις ΗΠΑ είναι σε τέτοια ύψη που η τέτοια ή αλλιώς ρύθμιση των σχέσεών τους αφορά ζωτικά οικονομικά τους συμφέροντα. Πολιτικά, αντιλαμβάνονται ότι οι ρυθμίσεις στο οικονομικό πεδίο θα έχουν καθοριστική επίδραση στη διαμόρφωση της θέσης και του ρόλου τους στο πλαίσιο της δυτικής συμμαχίας αλλά και γενικότερα στα διεθνή τεκταινόμενα.

Όλα αυτά δεν σημαίνουν, βέβαια, ότι οι σχέσεις τους οδηγούνται απαραίτητα σε μια συνολική ρήξη. Παίρνοντας υπόψη τις συνολικές σχέσεις με τις ΗΠΑ και οι οποίες έχουν διαμορφωθεί από μια κοινή πορεία δεκαετιών, αποτελεί μια εξέλιξη που καμιά πλευρά δεν θα την ήθελε. Σ' αυτή τη βάση, το πιο πιθανό είναι να προχωρήσουν και σε κάποιες διαπραγματεύσεις. Μόνο που σ' αυτές οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές δεν προτίθενται να προσέλθουν «αφοπλισμένοι», αλλά ως παράγοντες που, αναγνωρίζοντας πάντα τον ηγετικό ρόλο των ΗΠΑ, διεκδικούν τη δική τους θέση και ρόλο.

Όσον αφορά την Κίνα. Χωρίς περιστροφές η Κίνα άμεσα «σήκωσε το γάντι». Καθόλου, βέβαια, τυχαία. Αντιλαμβάνεται πολύ καλά ότι αυτή αποτελεί τον κύριο στόχο στο οικονομικό πεδίο και πως αυτή η αντιπαράθεση δεν περιορίζεται σε αυτό. Ταυτόχρονα, δηλώνει ανοιχτή στο διάλογο αλλά δεν έχει αυταπάτες. Γι' αυτό άλλωστε και κραδαίνει τα δικά της όπλα. Γι' αυτό, άλλωστε, και ανακοινώνει αντίμετρα και σε πλήρη αντιστοιχία με τα μέτρα που προωθούν οι ΗΠΑ.

Σε πρώτο πλάνο, αυτό που ξανοίγεται είναι ένας «πόλεμος δασμών». Ένας «πόλεμος» ευρύτερων οικονομικών διαστάσεων που εκ των πραγμάτων δεν θα περιοριστεί στο πλαίσιο μιας αναμέτρησης ΗΠΑ-Κίνας. Με βάση την ολό-

πλευρη διασύνδεση αυτών των οικονομικών με το παγκόσμιο πλέγμα οικονομικών σχέσεων είναι βέβαιο ότι θα συμ-παρασύρει στη δίνη του και τις οικονομίες πολλών άλλων χωρών, με ό,τι αυτό συνεπάγεται τόσο στο οικονομικό όσο και στο πολιτικό πεδίο.

Σε σχέση με όλα αυτά, θα ήθελα να προσθέσω ακόμη δύο παρατηρήσεις. Πρώτον, ότι το πόσο σοβαρή είναι η κατάσταση που διαμορφώνεται και οι συνέπειές της το υπογραμμίζουν οι τελευταίες (πριν από τις επόμενες... τελευταίες) ανακοινώσεις Τραμπ για το προσωρινό πάγωμα των δασμών εκτός από εκείνους που αφορούν την Κίνα. Μια κίνηση στην οποία πρέπει να μέτρησαν -και ίσως καθοριστικά- οι συνέπειες στη διαχείριση των κρατικών ομολόγων των ΗΠΑ.

Η δεύτερη παρατήρηση αφορά την περίπτωση της Ρωσίας. Στη Ρωσία έχουν επιβληθεί τόσες κυρώσεις οικονομικού χαρακτήρα που οι όποιοι επιπλέον δασμοί δεν θα 'χαν πλέον και τόσο νόημα. Μόνο που η περίπτωση της κατέδειξε ένα πράγμα. Το ότι είναι πολύ δύσκολο να εξουθενωθεί μια ιμπεριαλιστική δύναμη με μέτρα οικονομικού και μόνο χαρακτήρα.

Συνοψίζοντας. Όπως και να 'χει, το εγχείρημα του Τραμπ, και πέρα από τα ζητήματα που θέτει ως αυτό καθεαυτό, δεν μπορούμε να το δούμε παρά μόνο σε σύμπλεξη με το σύνολο των ζητημάτων που έχουν τεθεί. Οικονομικών, πολιτικών, στρατιωτικών, στρατηγικών. Όπως ήδη ανέφερα στην αρχή αυτού του κειμένου, δεν αποτελεί παρά το άλλο σκέλος της συνολικής πολιτικής στρατηγικής των ΗΠΑ. Ότι αποτελεί και αυτό βασικό συστατικό της μεγάλης αναμέτρησης που εξελίσσεται στους καιρούς μας. Μιας αναμέτρησης που ήδη έχει περάσει στο στάδιο των πολεμικών συγκρούσεων και με ανοιχτές τις πιο επικίνδυνες των προοπτικών. Ένα ζήτημα που δεν μπορεί να απαντηθεί και δεν θα απαντηθεί στο οικονομικό και μόνο πεδίο, αλλά στη βάση του συνόλου των δεδομένων και συσχετισμών. Ως προς αυτό δεν έχω να προσθέσω κάτι ιδιαίτερο σε σχέση με όσα επανειλημμένα και αναλυτικά έχω εκθέσει στις ώς τα τώρα παρεμβάσεις μου.

Ουκρανία Από τους εξοπλισμούς στα «ειρηνευτικά σχέδια», με τον πόλεμο να συνεχίζεται

Επιταχύνονται ξανά οι διπλωματικές εξελίξεις γύρω από τον πόλεμο στην Ουκρανία. Την περασμένη Τρίτη 22 Απριλίου η διοίκηση Τραμπ διέρρευσε μέσω της ιστοσελίδας Αχίος την «τελική προσφορά»(!), όπως την ονομάζει, για «τον τερματισμό του πολέμου στην Ουκρανία». Είχε προηγηθεί επίσκεψη του Ειδικού Απεσταλμένου του Λευκού Οίκου στη Μόσχα καθώς και συναντήσεις του ίδιου και του αμερικανού ΥΠΕΞ με ευρωπαίους αξιωματούχους στο Παρίσι. Επίσης τις προηγούμενες εβδομάδες είχαν πυκνώσει οι επαφές των ευρωπαίων ιμπεριαλιστών μέσα από διάφορα -έως και ανταγωνιστικά- σχήματα για να συνεχιστεί η απρόσκοπτη στρατιωτική στήριξη του καθεστώτος του Κιέβου, ενώ στο τραπέζι έμπαινε και ξανά έμπαινε η αποστολή στρατιωτικών δυνάμεων στην Ουκρανία. Παράλληλα στο πεδίο των μαχών, οι ρωσικές δυνάμεις έχουν ανακαταλάβει σχεδόν όλη την περιοχή του Κουρσκ, προχωρούν αργά αλλά σταθερά σε σημαντικά σημεία του μετώπου, ενώ συνεχίζονται οι διαρροές για επικείμενη μεγάλη αντεπίθεση του ρωσικού στρατού τον Μάιο - Ιούνιο.

Οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές «επ' ώμου»: φιλοδοξίες, αντιφάσεις και όρια

Την Πέμπτη 10 Απριλίου, συγκεντρώθηκαν στις Βρυξέλλες περισσότερες από 30 χώρες του λεγόμενου «Συνασπισμού των προθύμων». Στη συγκέντρωση, στην οποία προέδρευσαν οι υπουργοί Άμυνας της Βρετανίας και της Γαλλίας, συζητήθηκαν μέτρα για την ενίσχυση της στρατιωτικοποίησης της Ουκρανίας καθώς και για τη «δύναμη διασφάλισης» που πρέπει να σταλεί στην Ουκρανία ώστε να... διασφαλίζει «ότι μια συμφωνία εκχειρίας θα οδηγήσει σε μια μόνιμη ειρήνη», όπως ανέφερε ο βρετανός εκπρόσωπος. Φυσικά, πέρα από το γεγονός ότι η μεγάλη πλειοψηφία των χωρών της συνόδου είναι... απρόθυμοι να συμβάλουν στη δημιουργία μιας τέτοιας δύναμης, η επικεφαλής Εξωτερικής Πολιτικής της ΕΕ, Κ. Κάλας, εξέφρασε τα ερωτηματικά για τον ακριβή ρόλο μιας τέτοιας δύναμης, ερωτηματικά που αυξήθηκαν με τη μετονομασία της από «ειρηνευτική αποστολή», όπως χαρακτηριζόταν αρχικά, σε «δύναμη διασφάλισης».

Μάλλον η Κάλας εξέφραζε και τη δυσaréσκεια αξιωματούχων της ΕΕ για το ρόλο που παίζει η Βρετανία στην όλη υπόθεση, δεδομένου και του ανταγωνιστικού, προς το σχέδιο της Κομισιόν («ReArm Europe»), σχεδίου που προωθεί η Βρετανία, πλεονάζοντας Πολωνία, Ολλανδία και σκανδιναβικές χώρες. Άλλωστε ο ίδιος ο Βρετανός ΥΠΑΜ, απαντώντας στην Κάλας, υπογράμμισε προκλητικά τα εξής: «Ο σχεδιασμός μας για τον Συνασπισμό των Προθύμων είναι πραγματικός, ουσιαστικός, αναπτύσσεται καλά. Η ΕΕ δεν είναι μέρος αυτού του σχεδιασμού»!

Την επομένη, στις 11 Απριλίου, έπαιξε στις Βρυξέλλες, έγινε η Σύνοδος της «Ομάδας Επαφής για την Άμυνα της Ουκρανίας» που έχει συσταθεί στο πλαίσιο του ΝΑΤΟ, με προεδρεύουσες χώρες τη Γερμανία και τη Βρετανία, ενώ ο ΥΠΑΜ των ΗΠΑ συμμετείχε σ' αυτή μέσω τηλεδιάσκεψης! Σ' αυτήν αποφασίστηκε να δοθεί στο καθεστώς του Κιέβου στρατιωτική βοήθεια στο δυσθεώρητο ύψος

των 21 δισ. ευρώ τα επόμενα χρόνια. Φανερά η Γερμανία συνεχίζει να «παίζει» μέσα στο ατλαντικό πλαίσιο, προωθώντας ταυτόχρονα τις δικές της φιλοδοξίες. Έτσι αναπτύσσει για πρώτη φορά μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο μόνιμη στρατιωτική δύναμη εκτός συνόρων, με την αποστολή τεθωρακισμένης ταξιαρχίας 5.000 ανδρών στη Λιθουανία, «για να ενισχύσει την ανατολική πτέρυγα του ΝΑΤΟ».

Οι βλέψεις του Παρισιού για διεκδίκηση της ηγεμονίας στην ΕΕ σε βάρος του Βερολίνου, τα στριμώγματα αλλά και οι φιλοδοξίες του Βερολίνου για μια -έστω σταδιακή- αντιμετώπιση του στρατηγικού του νανισμού, οι σφήνες του Λονδίνου στο γεμάτο πληγές και εγγενείς αντιφάσεις εγχείρημα της ΕΕ οδηγούν σε έναν αγώνα που σπρώχνει στη στρατιωτικοποίηση των χωρών, εντάσσονται στη γενική πολεμική προπαγανδία που επικρατεί σε όλες τις ιμπεριαλιστικές χώρες. Ταυτόχρονα, όμως, ακριβώς λόγω των ανταγωνιστικών επιδιώξεων που αντανακλούν, αδυνατίζουν παραπέρα ως σύνολο την έτσι κι αλλιώς μικρότερη δυνατότητα των ευρωπαίων ιμπεριαλιστών σε σχέση πάντα με τις ΗΠΑ, τη Ρωσία και την Κίνα. Ούτε λόγος βέβαια μπορεί να γίνει στα σοβαρά, ακόμα και αν είχαμε το συνδυασμό των βρετανικών και γαλλικών πυρηνικών όπλων, για δυνατότητα αυτοδύναμης ευρωπαϊκής πυρηνικής αποτροπής έναντι του ρωσικού οπλοστασίου χωρίς τη στρατηγική πυρηνική ομπρέλα των ΗΠΑ.

Έντονες διεργασίες ΗΠΑ-Ρωσίας για έναν εύθραυστο και πρόσκαιρο συμβιβασμό

Μετά την επίσκεψη Γουίτκοφ στη Μόσχα στις 11 Απριλίου, την ίδια μέρα δηλαδή που η νατοϊκή «Ομάδα Επαφής για την Άμυνα της Ουκρανίας» συναντιόταν στις Βρυξέλλες, ακολούθησε η επίσκεψη του ίδιου και του αμερικανού ΥΠΕΞ Μ. Ρούμπιο στο Παρίσι στις 17/4. Στη συνάντηση αυτή, όπως γράφεται στα δυτικά ΜΜΕ, έγινε μια εκτεταμένη πρώτη ανταλλαγή απόψεων μεταξύ ΗΠΑ, Ευρωπαίων και Κιέβου για τα ζητήματα που σχετίζονται με την προτεινόμενη εκχειρία από πλευράς ΗΠΑ. Εκεί ο αμερικανός ΥΠΕΞ, σε μια προσπάθεια να εκβιάσει προς την επίτευξη των αποφάσεων το καθεστώς του Κιέβου και τον ρωσικό ιμπεριαλισμό αλλά και να στριμώξει παραπέρα τους ευρωπαίους «εταίρους», απείλησε με έξοδο των ΗΠΑ από τις διαπραγματεύσεις αν η Ουάσιγκτον διαπίστωνε ότι «η ειρήνη δεν είναι εφικτή μεταξύ των εμπόλεμων». Οι ΗΠΑ, το έχουμε ξαναγράψει, επείγονται να τροποποιήσουν τους όρους του πολέμου, θεωρώντας ότι ο χρόνος κυλάει στο πεδίο των μαχών υπέρ της Ρωσίας, αλλά και να ευθυγραμμίσουν παραπέρα και στη βάση των συνολικών τους επιδιώξεων τους ευρωπαίους ιμπεριαλιστές!

Λίγες μέρες αργότερα, στις 22/4, όπως γράψαμε πιο πάνω, διέρρευσε η «νέα» πρόταση Τραμπ «για να λήξει ο πόλεμος στην Ουκρανία», με τον αμερικανό αντιπρόεδρο Τζεϊ Ντι Βανς να επαναλαμβάνει τις απειλές του Ρούμπιο σε ακόμα πιο έντονο ύφος προς Ρωσία και Ουκρανία: «ήρθε η ώρα είτε να πουν ναι είτε οι Ηνωμένες Πολιτείες να αποχωρήσουν από αυτή τη διαδικασία».

Διαδικτυακά, επειδή η νέα πρόταση

Τραμπ όντως έχει στοιχεία των συζητήσεων Γουίτκοφ - Πούτιν στη Μόσχα, διακινείται ότι αυτό το σχέδιο έχει την έγκριση της ρωσικής πλευράς, κάτι που η ίδια δεν επιβεβαιώνει. Μάλιστα την ημέρα (22/4) που ήδη οργιάζαν οι δηλώσεις για τις προτάσεις Πούτιν σε Γουίτκοφ καθώς και για τη νέα πρόταση Τραμπ που ετοιμαζόταν να διαρρεύσει, ο Πεσκόφ δήλωνε στους Financial Times: «έντονη διεργασία βρίσκεται σε εξέλιξη. Μιλάμε με τους Αμερικανούς. Η δουλειά αυτή είναι πολύ δύσκολη και απαιτεί πολύ χρόνο, επομένως είναι δύσκολο να περιμένουμε άμεσα αποτελέσματα.»

Ίσως τα μόνα ουσιαστικά νέα στοιχεία που περιλαμβάνει αυτή η πρόταση είναι αυτά που είχαν ήδη διαρρεύσει ως στοιχεία των συζητήσεων Γουίτκοφ-Πούτιν και είναι τα εξής: α) «προσφέρει» στη Ρωσία την de jure αναγνώριση του ρωσικού ελέγχου στην Κριμαία από τις ΗΠΑ, ενώ η Ρωσία θα αρκεστεί στην de facto αναγνώριση των τμημάτων των περιφερειών που ήδη κατέχει, παραιτούμενη από τη διεκδίκηση ολόκληρων των περιφερειών (όπως επιτάσσει το σύνταγμα της), και β) την άρση των κυρώσεων επίσης από πλευράς ΗΠΑ.

Στη «νέα» όπως και στην παλιότερη πρόταση υπάρχει η δέσμευση για μη ένταξη της Ουκρανίας στο ΝΑΤΟ καθώς και «μια ισχυρή εγγύηση ασφαλείας» προς το Κίεβο με την ανάπτυξη ειρηνευτικής δύναμης από ομάδα ευρωπαϊκών και μη ευρωπαϊκών χωρών, χωρίς να δίνονται για τη δύναμη αυτή, όπως άλλωστε και για όλα τα υπόλοιπα σημεία, περισσότερες λεπτομέρειες.

Το περίγραμμα σχεδίου που παρουσιάστηκε εξακολουθεί να εμπεριέχει εκείνα τα σημεία που είναι πολύ δύσκολο έως αδύνατο να δεχθούν τόσο η Ρωσία όσο και το καθεστώς του Κιέβου. Άραγε μπορεί να κάνει η Ρωσία αποδεκτή μια ειρηνευτική δύναμη και υπό ποιες προϋποθέσεις (ποιες χώρες θα συμμετέχουν, ποιος θα είναι ο αριθμός της, θα φέρουν και τι οπλισμό κ.λπ.) όταν η ίδια η ρωσική ηγεσία έχει καταστήσει σε όλους τους τόνους σαφές πως δεν θα δεχτεί νατοϊκά στρατεύματα στο έδαφος της Ουκρανίας με οποιαδήποτε σημαία ή πρόσχημα; Πώς θα εγγυηθούν οι ΗΠΑ τη μη ένταξη της Ουκρανίας στο ΝΑΤΟ; Ή,

από την άλλη πλευρά, θα γίνει αποδεκτή από το Κίεβο η de jure αναγνώριση της ρωσικής προσάρτησης της Κριμαίας από τις ΗΠΑ ή η de facto αναγνώριση των κατεκτημένων εδαφών στις περιφέρειες Ντονέτσκ, Λουγκάνσκ, Ζαποριζιέ και Χερσώνα;

Ήδη η γαλλική προεδρία, απηχώντας τις ανησυχίες και τις δυσaréσκειες των ευρωπαίων ιμπεριαλιστών, αλλά και κάνοντας πλάτες στον Ζελένσκι και στην ουκρανική ηγεσία, που οι πρώτες της αντιδράσεις είναι μεγάλες («να στη διαπραγμάτευση, όχι στην παράδοση»), δήλωσε πως ο σεβασμός της «εδαφικής ακεραιότητας της Ουκρανίας και ο ευρωπαϊκός της προσανατολισμός είναι πολύ ισχυρά αιτήματα των Ευρωπαίων».

Με βάση και την «τελική πρόταση» Τραμπ που ήρθε στο φως της δημοσιότητας, οι ΗΠΑ είχαν έναν επιπλέον λόγο να υποβαθμίσουν την προγραμματισμένη συνάντηση κορυφής στις 23/4 στο Λονδίνο με τη Βρετανία, Γαλλία και Γερμανία, σε μια συνάντηση τεχνικού χαρακτήρα. Έτσι, ήθελαν να στείλουν για μια ακόμη φορά το μήνυμα πως είναι οι ΗΠΑ που διαπραγματεύονται με τη Ρωσία και στους «ευρωπαίους συμμάχους» ανήκει ο ρόλος του παρακολουθητή.

Η ρωσική ηγεσία, θέλοντας να εκμεταλλευτεί τις ενδοδυτικές αντιθέσεις, δήλωσε διά στόματος Πεσκόφ για την αναβολή της συνάντησης στο Λονδίνο πως η Ρωσία είναι έτοιμη να έρθει σε «επαφή με Ευρωπαίους και Ουκρανούς προς επίτευξη μιας συμφωνίας», επισημαίνοντας δηλαδή ότι σε κάθε περίπτωση «οι χώρες που συμμετέχουν στις ειρηνευτικές συνομιλίες πρέπει να περιορίσουν τις διαφορές τους». Μάλιστα, επειδή πρόκειται για ένα περίγραμμα σχεδίου, η ρωσική ηγεσία θεωρεί πως έχει τη δυνατότητα να μπει σε μια συζήτηση επ' αυτού, εντείνοντας τις αντιθέσεις στην άλλη πλευρά. Άλλωστε, όπως σημείωσε, υπάρχουν «πολλές μικρές διαφορές» επί του σχεδίου που χρήζουν επεξεργασίας προτού επιτευχθεί οποιαδήποτε συμφωνία.

Οι επόμενες μέρες θα δείξουν αν μπορεί να ανοίξει ο δρόμος για έναν πρόσκαιρο και εύθραυστο συμβιβασμό ή αν θα έχουμε μπλοκάρισμα των συνομιλιών και -γιατί όχι- έως και απότομη στροφή προς την κλιμάκωση του πολέμου!

Αθέατος Κόσμος

γράφει ο Δημήτρης Παυλίδης

Υψώματα Ζέελοερ, ανατολική Γερμανία

Κόκκινος στρατός!

Ελευθερωτής της Ευρώπης από τον ναζισμό

Ο Βαλέρι Φαμίνσκι υπήρξε φωτογράφος του ιατρικού σώματος του Σοβιετικού Στρατού. Μια συλλογή σκηνών που απθανάτισε ανάμεσα στον Μάρτιο και τον Μάιο του 1945 κατά τη διάρκεια της τελικής επίθεσης για την κατάληψη του Βερολίνου βρέθηκε στο οικογενειακό αρχείο του και δημοσιεύτηκε σε λεύκωμα το 2020. Ο Ουκρανός φωτογράφος Άρτουρ Μπόνταρ, που βρήκε το αρχείο με τα αρνητικά, εντυπωσιάστηκε από την ιδιαίτερη ματιά του. Αντίθετα με τις γνωστές φωτογραφίες που απεικονίζουν ηρωικές και πολεμικές στιγμές, η μηχανή του Φαμίνσκι αποτυπώνει τη σκληρή πλευρά του πολέμου, τον ανθρώπινο πόνο και στις δύο πλευρές. Τους νεκρούς και τους τραυματίες σοβιετικούς στρατιώτες, την αναμέτρηση με τον θάνατο του ιατρικού προσωπικού στα χειρουργεία εκστρατείας, την επιστροφή στο μέτωπο ύστερα από την επίδεση των τραυμάτων, τις καταστροφές, την απόγνωση των Γερμανών πολιτών και τις πρώτες προσπάθειες για επιβίωση και οργάνωση της ζωής στους δρόμους του απελευθερωμένου Βερολίνου. «Δεν είχα σχεδόν κανέναν περιορισμό στη δουλειά μου!», έγραψε δεκαετίες αργότερα σε βιογραφικό του σημείωμα, αποδεικνύοντας τον εντελώς διαφορετικό τρόπο με τον οποίο αντιμετώπιζε τον πόλεμο και τις συνέπειές του η σοβιετική στρατιωτική ηγεσία. Σε πείσμα της δυτικής αντικομμουνιστικής προπαγάνδας, η οποία συνεχίζει απτόητη τη διαστρέβλωση της ιστορίας,

Ένα μέρος της συλλογής του Φαμίνσκι περιέχει εικόνες που τραβήχτηκαν κατά τη διάρκεια και μετά το τέλος της επίθεσης του Κόκκινου Στρατού στα υψώματα Ζέελοερ. Εκεί, κοντά στη μικρή ομώνυμη πόλη του Βρανδεμβούργου, δυτικά του ποταμού Όντερ, 90 χιλιόμετρα απόσταση από το Βερολίνο, έγινε η πιο σκληρή και αιματηρή μάχη με άρματα σε γερμανικό έδαφος στη διάρκεια του Β' Παγκόσμιου Πολέμου. Η μάχη στα υψώματα Ζέελοερ υπήρξε μέρος της επιθετικής επιχείρησης στη γραμμή Όντερ-Νάισσε. Επί τρεις ημέρες, μια στρατιωτική δύναμη περίπου 100 χιλιάδων Γερμανών, καλά οχυρωμένη, αφού πρώτα πλημμύρισε την πεδιάδα, ανέταξε λυσσασμένη αντίσταση απέναντι στις υπέρτερες δυνάμεις των σοβιετικών μονάδων, του Πρώτου Λευκορωσικού Μετώπου και της Πρώτης Πολωνικής Στρατιάς, οι οποίες αποτελούσαν το κέντρο του μεγάλου μετώπου της αντεπίθεσης. Ήταν η τελευταία και πιο αιματηρή επιχείρηση των Σοβιετικών, με σκοπό να ανοίξουν, όπως και έγινε, τις πύλες του Βερολίνου και να ολοκληρώσουν την πολιορκία και στη συνέχεια την απελευθέρωσή του. Από το ξημέρωμα της 16ης Απριλίου 1945, που ξεκίνησε η μάχη με έναν τρομακτικό καταιγισμό του σοβιετικού πυροβολικού μέχρι την 19η Απριλίου, ημέρα που έσπασαν οι γερμανικές αμυντικές θέσεις, περισσότεροι από 30 χιλιάδες σοβιετικοί στρατιώτες, 2 χιλιάδες Πολωνοί και 12 χιλιάδες Γερμανοί σκοτώθηκαν. Η μάχη στα υψώματα Ζέελοερ από ορισμένους χαρακτηρίστηκε αποστολή αυτοκτονίας, εξαιτίας της βιασύνης να καταληφθούν σύντομα, για να ανοίξει ο δρόμος για το Βερολίνο. Ήταν μια ανάγκη που υπαγόρευαν οι δικαιολογημένοι φόβοι της σοβιετικής ηγεσίας για τη στάση των Δυτικών «συμμάχων». Όπως και στην πολιορκία της Πράγας, στην τελική αναμέτρηση στο Βερολίνο και σε πολλές άλλες μάχες κατά τη σοβιετική αντεπίθεση, ο Κόκκινος Στρατός πλήρωσε ανυπολόγιστο φόρο αίματος, στην κυριολεξία για κάθε τετραγωνικό χιλιόμετρο που ελευθέρωνε από τη ναζιστική μπότα. Ήταν ένα κόστος εντελώς δυσανάλογο με όσα αντιμετώπιζαν οι λεγόμενοι σύμμαχοι στην άλλη πλευρά. Αυτό δεν ήταν καθόλου τυχαίο. Η γερμανική ηγεσία μέχρι τις τελευταίες ημέρες είχε την ελπίδα πως θα καταφέρει να διασπάσει την αντιχιτλερική συμμαχία, αντιστρέφοντας την εξέλιξη του πολέμου. Ο θάνατος του Ρούσβελτ είχε αναπτερώσει τις προσδοκίες ορισμένων από τον κύκλο του Χίτλερ για το ενδεχόμενο μιας χωριστής συμφωνίας τερματισμού του πολέμου. Δεν ήταν εντελώς αβάσιμες αυτές οι προσδοκίες και η σοβιετική ηγεσία γνώριζε γι' αυτά από καιρό. Οι δυτικές δυνάμεις είχαν καθυστερήσει το άνοιγμα του δεύτερου μετώπου όσο το δυνατόν περισσότερο. Στις 16 Απριλίου 1945, η Βέρμαχτ σταμάτησε σε μεγάλο βαθμό να πολεμά στο Δυτικό Μέτωπο, επιτρέποντας στους δυτικούς να προχωρήσουν στα βάθη της χώρας όσο το δυνατόν γρηγορότερα. Οι μυστικές συνομιλίες στη Βέρνη της Ελβετίας

Πηγές και προτάσεις

ΔΕΙΤΕ τη συλλογή από 94 φωτογραφίες του Βαλέρι Φαμίνσκι, ww2abc.com/collections/battle-for-berlin-april-may-1945

Στο atheatoskosmosps.blogspot.com τα κείμενα συνήθως είναι εκτενέστερα εκείνων της έντυπης έκδοσης

ανάμεσα στους Γερμανούς και τους Αγγλοαμερικάνους για χωριστή παράδοση των πρώτων επί Ιταλικού εδάφους συνεχίζονταν και είχαν αποκαλυφθεί, προξενώντας την οργή της σοβιετικής ηγεσίας. Οι περισσότερες από τις γερμανικές δυνάμεις που είχαν απομείνει και υποτίθεται είχαν οργανωθεί για το Δυτικό Μέτωπο μετακινήθηκαν και ρίχτηκαν στο Ανατολικό. Ο Τσόρτσιλ πίεζε να προλάβουν οι δυτικοί σύμμαχοι να μπουν πρώτοι στο Βερολίνο και βυσοδομούσε ενάντια στον αυξανόμενο σοβιετικό κίνδυνο! «Θα παραδεχθίτε ότι η συμπεριφορά αυτή των Γερμανών είναι κάτι περισσότερο από περίεργος και ακατανόητος», έγραφε με νόημα ο Στάλιν στον Ρούσβελτ στις 7 Απριλίου, αναφερόμενος στην επιλογή της γερμανικής ηγεσίας να αντιστέκεται σθεναρά στο ανατολικό μέτωπο, υπερασπιζόμενη μέχρι και έναν ασημάντο σιδηροδρομικό σταθμό -όπως υπογράμμιζε-, την ίδια ώρα που παρέδιδε αμαχητί σημαντικές πόλεις στο κέντρο της Γερμανίας στους Δυτικούς. Με αυτά τα δεδομένα δεν είναι υπερβολή να πούμε πως οι χιλιάδες επιπλέον θάνατοι στο Ζέελοερ οφείλονται στις παρελκυστικές πολιτικές των ΗΠΑ και της Μεγάλης Βρετανίας, που δημιούργησαν τη χρονική πίεση, σε συνδυασμό με τις απέλπιδες προσπάθειες των Γερμανών να σταματήσουν τον κύριο αντίπαλο και μισητό εχθρό τους: τη Σοβιετική Ένωση και τους κομμουνιστές, γιατί ήξεραν πως με αυτούς δεν έχουν καμιά ελπίδα διαπραγμάτευσης και επιβίωσης!

Βέβαια, οι αριθμοί των νεκρών Σοβιετικών (και Πολωνών) στα υψώματα Ζέελοερ είναι ένα ελάχιστο κλάσμα των ανθρωπίνων θυσιών που υπέστη η Σοβιετική Ένωση κατά τη διάρκεια του Β' Παγκόσμιου Πολέμου. Οι συγκρίσεις γι' αυτές είναι συντριπτικές. Η Σοβιετική Ένωση έχασε περίπου 25 εκατομμύρια ανθρώπους, δηλαδή το 14% του πληθυσμού της, έχοντας τις περισσότερες απώλειες με τεράστια διαφορά από κάθε άλλη χώρα. Από αυτούς τα 10 έως 11 εκατομμύρια ήταν στρατιώτες από όλες τις εθνικότητες της σοσιαλιστικής πατρίδας. Από την αντίπαλη πλευρά, από την αρχή του πολέμου ως τις 31 Δεκεμβρίου του 1944, η Γερμανία έχασε στα πεδία των μαχών 3,7 εκατομμύρια. Από αυτούς τα 2,7 εκατομμύρια (ποσοστό 73% περίπου) στο Ανατολικό Μέτωπο. Οι αριθμοί μιλάνε από μόνοι τους! Τον ναζισμό τον νίκησε σε καθοριστικό βαθμό η Σοβιετική Ένωση, με το βαρύ τίμημα που πλήρωσαν οι στρατιώτες και οι λαοί της. Τη νίκη ενάντια στον ναζισμό την οφείλουμε σε αυτή τη μεγάλη εποποιία, η οποία συνδυάστηκε με την αντιφασιστική και αντικατοχική πάλη των ευρωπαϊκών λαών, σχεδόν παντού με επικε-

φαλής τους κομμουνιστές. Δεν είναι υπερβολή να πούμε πως την ελευθερία της από τον ναζισμό η Ευρώπη την οφείλει στους σοβιετικούς στρατιώτες και πολίτες και στους κομμουνιστές που εμπνέονταν από την αντίσταση και τις νίκες του Μεγάλου Πατριωτικού Πολέμου.

Αμέσως μετά τη ματωμένη νίκη στα υψώματα Ζέελοερ, ο επικεφαλής του σοβιετικού επιτελείου στρατήρχης Ζούκωφ ζήτησε την ανέγερση μνημείου προς τιμήν των σκοτωμένων Σοβιετικών και Πολωνών στρατιωτών. Μια σύνθεση που περιλαμβάνει μια πέτρινη βάση που καταλήγει σε ένα κατεστραμμένο ταγκ, πάνω στην οποία στέκεται ο μπρούτζινος ανδριάντας ενός Σοβιετικού στρατιώτη. Αργότερα, το 1972, από τις αρχές της ΛΔΓ, δίπλα στο στρατιωτικό νεκροταφείο φτιάχτηκε μουσείο, που λειτουργεί ως σήμερα. Κάθε χρόνο, στις 16 Απριλίου, εκπρόσωποι συλλόγων βετεράνων και διπλωματικών αποστολών από τη Ρωσία και αλλού, μαζί με τις τοπικές αρχές, οργανώνουν εκδήλωση μνήμης και γεμίζουν τη βάση του μνημείου με λουλουδία. Η φετινή εκδήλωση, όμως, προκάλεσε μεγάλες αντιδράσεις, με αφορμή την παρουσία σε αυτήν του Ρώσου πρέσβη, όπως γίνεται άλλωστε κάθε χρόνο. Είχε προηγηθεί παρέμβαση του αγγλικού υπουργείου Εξωτερικών ενόψει των εορτασμών και ακολούθησε οδηγία από το γερμανικό ΥΠΕΞ προς τις τοπικές αρχές σε όλη τη χώρα, με την οποία ζητείται ο αποκλεισμός εκπροσώπων από τη Ρωσία και τη Λευκορωσία. Ευθυγραμμιζόμενη με το γενικό κλίμα, η πρόεδρος της γερμανικής Βουλής απέκλεισε τους πρεσβευτές των δυο κρατών από την κεντρική εκδήλωση μνήμης στις 8 Μαΐου. Ενόψει των εορτασμών για τα 80 χρόνια από την αντιφασιστική νίκη, έχει ξεκινήσει μια μεγάλη εκστρατεία, η οποία με πρόσχημα την εισβολή της Ρωσίας στην Ουκρανία, επιδιώκει να διαγράψει στην κυριολεξία τη συμβολή της Σοβιετικής Ένωσης στη νίκη. Να παραχαράξει πλήρως την πραγματική ιστορία, με στόχο όχι βέβαια τον Πούτιν, αλλά τους κομμουνιστές, Ρώσους, Λευκορώσους, Ουκρανούς, Πολωνούς, αλλά και από άλλες δεκάδες εθνότητες που έπεσαν στα πεδία μαχών για να συντριβεί το ναζιστικό τέρας. Πρόκειται για μια παλιά επιδίωξη του γερμανικού ιμπεριαλισμού και των μεταπολεμικών συμμάχων του, ιδίως Αμερικανών και Εγγλέζων, η οποία αποκτά σήμερα νέα δυναμική, μπροστά στις πολεμικές προετοιμασίες τους για γενικευμένη αναμέτρηση. Ακριβώς γι' αυτό, αποτελεί ύψιστο καθήκον η υπεράσπιση της ιστορικής νίκης της Σοβιετικής Ένωσης και της μνήμης αυτών που θυσιάστηκαν για την ελευθερία και την ειρήνη στην Ευρώπη!

MAGA, the Florida Edition

Έξω οι ξένοι! Καλώς ήρθες παιδική εργασία!

Κάθε επίκληση της αστικής τάξης σε «εθνικό όραμα», «εθνικό καθήκον», «εθνική ανάγκη» έρχεται για να αποτελέσει το «αντικειμενικό» πλαίσιο της όξυνσης της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης του λαού και των εργαζομένων, οργανικό κομμάτι των οποίων είναι οι πρόσφυγες και οι μετανάστες. Όμως, το MAGA απαιτεί «εθνική συνοχή», κι έτσι πραγματοποιούνται απελάσεις χιλιάδων προσφύγων και μεταναστών με παράλληλη αυστηροποίηση των πολιτικών μετανάστευσης. Κι αφού η κυβέρνηση Τραμπ «διώχνει τους κακούς -αλλοδαπούς εχθρούς- από τη χώρα», ποιος θα λύσει το πρόβλημα για το αμερικάνικο κεφάλαιο με τα κενά που δημιουργήθηκαν στις κακοπληρωμένες και με άθλιες συνθήκες δουλειές; Μα τα φτωχά και εξαθλιωμένα λαϊκά στρώματα φυσικά, και μάλιστα τα παιδιά τους!

Ο κυβερνήτης της Φλόριντα, Ρον Ντε Σάντις, φέρνει το νομοσχέδιο SB918, που χαλαρώνει κι άλλο τη νομοθεσία για την προστασία της παιδικής εργασίας. Μέχρι σήμερα, η νομοθεσία απαγορεύει σε παιδιά 14-15 χρονών να εργάζονται σε νυχτερινή βάρδια, σε εργαζόμενους μέχρι 17 χρονών να εργάζονται πάνω από 30 ώρες εβδομαδιαία, τη δουλειά νωρίτερα απ' τις 6:30πμ και αργότερα απ' τις 11μμ σε ημέρες σχολείου, και τη δουλειά κατά τη διάρκεια σχολικών ωρών. Οι έφηβοι εργαζόμενοι, σε περίπτωση 8ωρης ή παραπάνω εργασίας, ανά 4 ώρες έπρεπε να κάνουν 30 λεπτά διάλειμμα.

Με το νομοσχέδιο, απελευθερώνονται οι περιορισμοί στο ωράριο εργασίας για τα παιδιά 14-15 ετών, αν έχουν τελειώσει το γυμνάσιο, αν παρακολουθούν κατ' οίκον ή διαδικτυακά τα σχολικά μαθήματα, αν υπάρχει οικογενειακή οικονομική ανάγκη, αν έχουν την άδεια του σχολείου ή του κηδεμόνα τους. Τα παιδιά 16-17 χρονών θα επιτρέπεται να δουλεύουν περισσότερες από 40 ώρες τη βδομάδα, χωρίς διάλειμμα, ενώ προτείνεται να πληρώνονται μισθό κατώτερο του ισχύοντος κατώτατου. Ήδη πάνω από 80.000 ανήλικοι 16-17 ετών εργάζονται στη Φλόριντα, τη σχολική χρονιά 2023-2024 ένας στους πέντε μαθητές απουσίαζε χρόνια απ' την τάξη, το 2023 καταγγέλλθηκαν 209 παραβάσεις σχετικά με την παιδική εργασία και καταγράφονται διπλάσιες πιθανότητες εργατικού ατυχήματος στους ανήλικους εργαζόμενους.

Για άλλη μια φορά, όμως, η άρνηση της παιδικής ηλικίας, η εργασιακή εξόντωση πριν καν βαδίσουν στην ενήλικη ζωή, ο επί της ουσίας αποκλεισμός τους απ' την εκπαίδευση, η εμπέδωση των ταξικών φραγμών, της εκμετάλλευσης και της θέσης του αναλώσιμου εργαλείου παρουσιάζονται απ' τον Ντε Σάντις σαν «ευκαιρία» οι μαθητές «να αναπτύξουν δεξιότητες» και να μπουν στην αγορά εργασίας «με περισσότερα προνόγια». Ο γεροϋσιαστής Τζ. Κόλλινς, παρουσιάζοντας το νομοσχέδιο, μετέτρεψε την επίθεση σε «δικαίωμα», δηλώνοντας ότι η παιδική εργασία δεν θα έπρεπε να ορίζεται απ' το κράτος αλλά αποτελεί «γονεϊκό δικαίωμα» η απόφαση των όρων και των ωρών εργασίας των παιδιών. Το νομοσχέδιο πέρασε ήδη με 5-4 ψήφους απ' την Επιτροπή Εμπορίου και Τουρισμού και θα πρέπει να περάσει από άλλες δύο πριν κριθεί απ' τη Γερουσία.

Όλα αυτά στις ΗΠΑ, που η νεανική εργασία στις ηλικίες 16-24 φτάνει στο 54%, τους καλοκαιρινούς μήνες το ποσοστό των εργαζόμενων εφήβων ηλικίας 16-17 αγγίζει το 60% και τα παιδιά που κάνουν αγροτικές εργασίες (πάνω

από 500.000) εξαιρούνται απ' τους νόμους για την προστασία της παιδικής εργασίας ενώ εκτίθενται καθημερινά σε πολλαπλούς κινδύνους. Όλα αυτά στις ΗΠΑ, που, μπροστά στο αδιέξοδο του πολέμου στην Ουκρανία, στην ανάδυση ισχυρών ανταγωνιστών και σε οικονομικό επίπεδο, στην αναδιάταξη δυνάμεων διεθνώς με φόντο την προετοιμασία όρων για τον τρίτο παγκόσμιο πόλεμο, επιβάλλουν δασμούς και υπόσχονται την επιστροφή των εργοστασίων και των μεγάλων επενδύσεων. Όλα αυτά στην καρδιά του καπιταλισμού, που το κεφάλαιο δεν σταμάτα να ωθεί στην ακραία εκμετάλλευση και εξαθλίωση τον εργαζόμενο λαό, να διαλύει δικαιώματα, να προσπαθεί να δέσει χειροπόδα και συντρίψει τον ταξικό του αντίπαλο, στη βάση της αποσυνγκρότησης του εργατικού κινήματος.

Σ' αυτές τις ΗΠΑ, δεν ενοχλούν στο MAGA σχέδιο οι ασυνόδετοι ανήλικοι πρόσφυγες και μετανάστες. Τα τελευταία 2 χρόνια, πάνω από 250.000 παιδιά πέρασαν ασυνόδευτα τα σύνορα. Η σχετική διαδικασία τα στέλνει απ' τα κέντρα κράτησης σε ανάδοχες οικογένειες και, το ένα τρίτο από αυτά, σε «χορηγούς», οι οποίοι δεν χρειάζεται να πληρούν καμία προδιαγραφή και πολύ συχνά στην ουσία τα εμπορεύονται ή τα εξαναγκάζουν σε απάνθρωπες κι εξοντωτικές συνθήκες δουλειάς, με μισθούς πείνας, σε μεγάλες επιχειρήσεις και εργοστάσια. Σε πολύ υψηλά ποσοστά δουλεύουν χωρίς κανένα μέτρο προστασίας και τα εργοδοτικά εγκλήματα, θάνατοι και μόνιμοι τραυματισμοί, είναι τόσα πολλά που πλέον δεν δημοσιεύονται. Τα περισσότερα δεν πηγαίνουν σχολείο, κακοποιούνται, υποσιτίζονται και αντι-

μετωπίζουν σοβαρά προβλήματα υγείας λόγω της δουλειάς.

Καμία άλλη υποδοχή δεν θα μπορούσε να επιφυλάσσει το ιμπεριαλιστικό καπιταλιστικό σύστημα για τα παιδιά του λαού. Τα γαλουχεί στην υποταγή, στην εκμετάλλευση και το αδιέξοδό του. Σβήνει κάθε έννοια δικαιώματος στη δουλειά και στη ζωή απ' τη συνείδησή τους, καλλιεργώντας αυτήν του εργαζόμενου σκλάβου και προετοιμάζοντάς τα να γίνουν κρέας στα κανόνια των δυναστών τους, όταν η «εθνική ανάγκη» το επιβάλλει. Η συγκρότηση του εργατικού και λαϊκού κινήματος, η δημιουργία όρων μαζικής πάλης και αντιπαράθεσης ενάντια στη βία και την εγκληματική φύση αυτού του συστήματος είναι ο μόνος δρόμος που μπορεί να γεννήσει την ελπίδα για ένα αύριο που θα «χωράει» μια αξιοπρεπή ζωή για όλα τα παιδιά.

«Λαϊκός Δρόμος»

Μια «απάντηση» που μεγαλώνει τις αντιφάσεις που υπερασπίζεται

Με άρθρο του «Λαϊκού Δρόμου» (*«Γιατί επείγονται οι ΗΠΑ να κλείσουν το μέτωπο στην Ουκρανία. Απάντηση σε άρθρο της Προλεταριακής Σημαίας»*), που προδημοσιεύτηκε στον eprologos.gr, το Μ-Λ ΚΚΕ θεωρεί ότι απαντά στο άρθρο της Π.Σ. της 22/3/25 με τίτλο *«Ουκρανία: Μια εκεχειρία που αποκαλύπτει και μεγαλώνει το φορτίο του πολέμου»*. Παρόλο που το άρθρο του «Λ.Δ.» είναι εκτενές, θα αρκεστούμε σε μερικές σύντομες επισημάνσεις.

1. Δεν χρειάζομασταν το άρθρο του «Λ.Δ.» για να εκτιμήσουμε πως η Κίνα, που βρίσκεται σε ραγδαία άνοδο, αποτελεί στρατηγικό ανταγωνιστή των ΗΠΑ. Το άρθρο της Π.Σ. της 22/3, στο οποίο υποτίθεται ότι απαντά ο «Λ.Δ.» κάθε άλλο παρά αμφισβητεί τη θέση μας αυτή, που αποτελεί θέση της 10ης Συνδιάσκεψης (Ιούλιος 2025), αλλά και της 9ης Συνδιάσκεψης (Μάρτιος 2019). Παρόλα αυτά, το μεγαλύτερο μέρος του άρθρου του «Λ.Δ.» αναλώνεται στο να επικριματολογήσει (σωστά ή λαθεμένα, «προσπερνώντας» τη μεγάλη ακόμα απόσταση που έχει στρατιωτικά και στρατηγικά η Κίνα έναντι των ΗΠΑ, αγνοώντας για παράδειγμα το δίκτυο των 850 βάσεων που έχουν οι ΗΠΑ και δεν έχει η Κίνα...) στο ζήτημα αυτό.

2. Το βασικό ζήτημα που έθετε το άρθρο της Π.Σ. της 22/3 ήταν και είναι η στρατηγική βαρύτητα και τα παγκόσμια διακυβεύματα που έχει ο πόλεμος στην Ουκρανία. Η εκτίμηση πως η όποια εξέλιξή του θα έχει καθοριστικό ρόλο στο ταμπλό των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών. Αυτό προφανώς αφορά άμεσα τις ΗΠΑ, που «οικοδόμησαν» αυτόν τον πόλεμο από το 2004 με την επέκταση του ΝΑΤΟ προς Ανατολάς και την περιφίξη-περικύκλωση της Ρωσίας, που

αποτελεί επίσης στρατηγικό τους αντίπαλο. Σε αυτή τη βάση εκτιμήσαμε και εκτιμούμε πως η τάχα «ειρηνευτική» πρόταση Τραμπ μόνο «ειρηνευτική» δεν είναι! Στοχεύει να αλλάξει τους όρους του πολέμου σύμφωνα με τις επιδιώξεις των ΗΠΑ και κάθε άλλο παρά *«προσφέρει προκαταβολικά στον Πούτιν όλα όσα έχει ζητήσει για τον τερματισμό του πολέμου»*, όπως ισχυρίζεται η εκτίμηση του Μ-Λ ΚΚΕ στην ανακοίνωση της 26/2/25, στην οποία αναφερόταν το άρθρο της Π.Σ.! Στην ίδια βάση εκτιμήσαμε στο άρθρο της Π.Σ. (και συνεχίζουμε να εκτιμούμε) πως *«ο πόλεμος στην Ουκρανία ούτε τελειώνει ούτε μεταφέρεται μακριά από εμάς»!* Αυτή η εκτίμηση θεωρούμε ότι επιβεβαιώνεται με όσα εξελίχθηκαν από την αρχική δημοσιοποίηση της πρότασης Τραμπ, όταν δηλαδή το Μ-Λ ΚΚΕ έσπευδε με την ανακοίνωσή του της 26/2/25 να υιοθετήσει ουσιαστικά τις εκτιμήσεις που επικρατούσαν στη διεθνή και ελληνική ειδησεογραφία περί του «τέλους» του πολέμου στην Ουκρανία. Έτσι, η ανακοίνωσή του αυτή παρουσίαζε μια «νικήτρια» Ρωσία, που θα «καθόταν στη γωνία της», αφήνοντας ελεύθερο το πεδίο στις «ηττημένες» ΗΠΑ να εξορμήσουν ενάντια στην Κίνα! Επιπλέον, η απάντηση του «Λ.Δ.» διαμαρτύρεται γιατί δεν αναφερθήκαμε σε ολόκληρο το σχετικό απόσπασμα της ανακοίνωσης του Μ-Λ ΚΚΕ της 26/2/25. Πράγματι, δεν το παραθέσαμε ολόκληρο, αλλά τι θα άλλαζε; Π.χ. δεν αναφέραμε την εκτίμηση του Μ-Λ ΚΚΕ πως ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός *«προκρίνει να κλείσει με κάθε τρόπο και κόστος το μέτωπο με τη Ρωσία»!* Μα το *«με κάθε τρόπο και κόστος»*, αγαπητοί σύντροφοι, απλώς μεγαλώνει και υπογραμμίζει το παράδοξο της ανάλυσής σας, ενισχύει ακόμα περισσότερο την προσέγγισή μας ότι αυτές οι

αναλύσεις είναι εκτός πραγματικότητας. Είναι ακόμα πιο ισχυρή εκδήλωση της λαθεμένης εκτίμησης που έχετε για τον πόλεμο στην Ουκρανία και για το βάρος και τις επιδιώξεις της Ρωσίας ως ιμπεριαλιστικής δύναμης.

3. Αυτό το παράδοξο καθόλου δεν το αντιμετωπίζει η υποτιθέμενη απάντηση του «Λ.Δ.» στο άρθρο της Π.Σ. Είναι χαρακτηριστικό ότι δεν λέει λέξη για το μέγα ζήτημα της εγκατάστασης μεγάλης στρατιωτικής δύναμης της Δύσης στην Ουκρανία που προβλέπει η πρόταση Τραμπ και απέναντι στην οποία τοποθετούνται απολύτως αρνητικά και... κάθε μέρα οι Πούτιν, Λαβρόφ και οι άλλοι Ρώσοι αξιωματούχοι.

Τι εισφέρει τελικά η απάντηση του «Λ.Δ.» στο όλο ζήτημα; Θα λέγαμε πως επιχειρεί μια μερική ανασκευή της αρχικής του αστήρικτης εκτίμησης, αφού τώρα εκτιμά πως *«το πιθανότερο είναι οι ΗΠΑ να μην καταφέρουν τίποτα»* όσον αφορά τους στόχους τους για «να σπάσουν το μέτωπο Κίνας-Ρωσίας και να ουδετεροποιήσουν τη Ρωσία»! Όμως, η εκτίμηση αυτή οξύνει παραπέρα τις αντιφάσεις της ανάλυσης του Μ-Λ ΚΚΕ, αν δεν την αποσαφηνίσουμε πλήρως.

Ας κλείσουμε λοιπόν με **τρία και ένα ερωτήματα**. α) Γιατί «είναι το πιθανότερο να μην καταφέρουν τίποτα οι ΗΠΑ», αφού «δίνουν προκαταβολικά στη Ρωσία όσα έχει ζητήσει»; Γιατί, δηλαδή, δεν «ενδίδει» η Ρωσία στο σχέδιο που -το ΜΛ ΚΚΕ εκτιμά ότι- έχουν οι ΗΠΑ;

β) Το ίδιο ερώτημα γίνεται ισχυρότερο αν πάρουμε τοις μετρητοίς την εκτίμηση που βρίσκεται στην απάντηση του «Λ.Δ.» πως ο *«ο στόχος και η επιδίωξη των ΗΠΑ είναι να προσεταρριστούν τη Ρωσία»* και επιπλέον ότι *«γίνεται λόγος» (!) «για προοπτική επανόδου της Ρωσίας στους G7 που θα γίνουν ξανά G8»*. Δηλαδή,

ΟΙΚΟΝΟΚΟΣΜΟΣ

Τον Οικονόκοσμο γράφει ο Δημήτρης Μάνος

Δύσκολη η μεταφορά της παραγωγικής αλυσίδας στις ΗΠΑ

Είναι πολύ βιαστικό το συμπέρασμα ότι ο στόχος της μεταφοράς της παραγωγικής αλυσίδας των -κατά βάση- αμερικάνικων επιχειρήσεων στις ΗΠΑ αρχίζει να αποδίδει, ακόμη και αν υπάρχουν κάποια δείγματα μιας τέτοιας παραγωγικής μεταστροφής. Ακόμα και όταν πάνω από ένα τρισεκατομμύριο δολάρια συνολικά μέχρι στιγμής έχει δηλωθεί από τις ηγέτιδες εταιρείες της ηλεκτρονικής βιομηχανίας μέσω των δικών τους ανακοινώσεων, ότι θα επενδυθεί στην αμερικάνικη αγορά.

Από την άλλη μεριά του Ατλαντικού, η Audi ανακοίνωσε ότι μέρος της βιομηχανικής της παραγωγής θα μεταφερθεί στις ΗΠΑ.

Είναι αξιοσημείωτο ότι στο δελτίο τύπου της Apple τον Φεβρουάριο που μας πέρασε αναφέρθηκε ότι θα γίνονταν επενδύσεις 500 δισεκατομμυρίων δολαρίων, προκειμένου να δημιουργηθούν 20.000 θέσεις εργασίας...

Δεν χρειάζεται να κατέχεις την... οικονομική επιστήμη για να αντιληφθείς ότι όσον αφορά το τελευταίο, μιλάμε για πολύ μικρά νούμερα, σε σχέση με αυτό που έχει ανάγκη η καπιταλιστική μηχανή (ένας υπάλληλος αντιστοιχεί σε 25 εκατομμύρια επένδυσης!) στις ΗΠΑ. Αλλά και σε σύγκριση με αυτά που ο Τραμπ έχει υποσχεθεί.

Σε καμία των περιπτώσεων δεν καταγράφεται μια πραγματική αντίρροπη τάση επιστροφής επενδύσεων στις ΗΠΑ από όλους τους αναλυτές είτε εκθρικά διακείμενους είτε φιλικά προσκείμενους στον Τραμπ.

Αν όντως το μόνο πραγματικό στοιχείο «παγκοσμιοποίησης» ήταν η μεταφορά μεγάλων παραγωγικών αλυσίδων στο εξωτερικό των ΗΠΑ, κυρίως στην Κίνα (σήμερα «σηκώνουν χέρι» οι χώρες

της Νοτιοανατολικής Ασίας όπως το Βιετνάμ), είναι το ίδιο σαφές ότι επρόκειτο για μια διαδικασία που εκτυλίχτηκε κάτω από άλλους γεωπολιτικούς όρους και ιεραρχίες και σε βάθος χρόνου 25ετίας.

Ο θεμελιώδης νόμος της καπιταλιστικής συσσώρευσης απαιτεί ο άλλος πόλος της σχέσης που ονομάζουμε Κεφάλαιο να βρίσκεται σε συνθήκες απόλυτης ή έστω σχετικής εξαθλίωσης. Είναι αυτό που οι αστοί οικονομολόγοι περιγράφουν ως «ελκυστικό κόστος εργασίας».

Πρόκειται, φυσικά, για την «εκδίκση» της ζωντανής εργασίας, παρόλη τη -διαρκώς και σταθερά- εξαγγελία της αντικατάστασής της «από τις μηχανές».

Πέρα από τους μισθούς, που στις ΗΠΑ είναι πολύ υψηλότεροι από ότι στην Κίνα ή στο Μεξικό, ακόμη και από άλλους «κόμβους παραγωγής» -όπως το Βιετνάμ που αναφέρθηκε-, η αντιμεταναστευτική πολιτική του Τραμπ με τις μαζικές απελάσεις Μεξικανών και Λατινοαμερικάνων μεταναστών στερεί από το αμερικάνικο κεφάλαιο μια μεγάλη «δεξαμενή» άντλησης φτηνού εργατικού δυναμικού.

Αλλά δεν είναι η μόνη αντίφαση στην οικονομική πολιτική του Τραμπ, όπως θα δούμε παρακάτω και όσον αφορά τους δασμούς.

Το λιγότερο, λοιπόν, που απαιτεί μια τέτοια παραγωγική μεταστροφή ή αντιστροφή -εκτός πολλών άλλων- είναι τουλάχιστον ο... χρόνος.

Όπως γράφει ο Κώστας Ράπτης στην εφημερίδα Κεφάλαιο, υπάρχει μία αντιστροφή αξίας ποιοτική και ποσοτική ανάμεσα σε Κίνα και ΗΠΑ.

Την περίοδο από το 2000 μέχρι το 2022, για 532 βασικές κατηγορίες προϊόντων οι ΗΠΑ αύξησαν σχεδόν τέσσερις φορές την παραγωγική εξάρτησή τους από την Κίνα, ενώ την ίδια περίοδο η κινέζικη εξάρτηση από αμερικάνικα προϊόντα μειώθηκε στο ήμισυ.

Αλλά και ποιοτικά το 70% των κι-

νέζικων εισαγωγών είναι γεωργικά και ενεργειακά προϊόντα που εύκολα αντικαθίστανται, σε σχέση με το 90% των εξαγωγών της Κίνας προς ΗΠΑ, που είναι τεχνολογικά προϊόντα και κρίσιμα ορυκτά, όπως οι σπάνιες γαίες.

Φαίνεται ότι το εμπάργκο του προκάτοχου του Τραμπ στους ημιαγωγούς ωφέλησε τους Κινέζους, αφού τους ανάγκασε να αναπτύξουν τη δική τους βιομηχανική βάση.

Είναι χαρακτηριστικό ότι το 95% των αντιβιοτικών που χρησιμοποιούνται στις ΗΠΑ παράγονται στην Κίνα! Αν όχι ως τελικά αγαθά (μάλλον όχι) αλλά περισσότερο ως ενδιάμεσα -κρίσιμα όμως για την παραγωγική αλυσίδα- αγαθά, η συμβολή τους στην αμερικάνικη βιομηχανία είναι αναμφισβήτητη.

Το ιδιωτικό κεφάλαιο θέλει, λοιπόν, κίνητρα και χρόνο (ή χρόνο και κίνητρα, όπως το πάρει κανείς) για να «επιστρέψει» στην αρχική του «κοιτίδα».

Ένα άλλο χαρακτηριστικό ιστορικού περιεχομένου και μορφής είναι ότι χωρίς αυτές τις δύο προϋποθέσεις, το αμερικάνικο κεφάλαιο δεν μπορεί να «διαταχθεί» να το κάνει, όπως π.χ. μπορεί να συμβεί με τους Κινέζους (νέο)καπιταλιστές, λόγω της ιστορικής καταγωγής αυτής της αστικής τάξης και τον -ενισχυμένο- ρόλο του κράτους και του κόμματος Φρανκενστάιν, στο οποίο έχει μετεξελιχθεί και... μεταλλαχθεί το ΚΚΚ.

Οι ΗΠΑ, βλέπετε, δεν είναι «ολοκληρωτικό καθεστώς»...

Αλλά και η πολιτική δασμών του Τραμπ στέκεται αντίθετη σε μία τάση επιστροφής των αμερικάνικων καπιταλιστικών επιχειρήσεων στις ΗΠΑ.

Σε άρθρο των New York Times με τίτλο «Οι δασμοί του Τραμπ θίγουν τις επιχειρηματικές επενδύσεις» αναλύονται όλες οι αρνητικές συνέπειες για την πραγματοποίηση της «μεγάλης επιστροφής» («θα χτίσουμε, θα χτίσουμε, θα χτίσουμε» είχε δηλώσει ο Πρόεδρος για το εσωτερικό των ΗΠΑ) από τη δασμολογική πολιτική του ίδιου του... Προέδρου!

Σύμφωνα με την εφημερίδα, το κλίμα

ανασφάλειας, τα αλληλοαναιρούμενα μέτρα και οι συνεχείς παλινωδίες είναι ότι πιο αποτρεπτικό μπορούσε να... σκαρφιστεί κανείς για τις προσδοκίες των Αμερικάνων επενδυτών.

Έπειτα είναι η διαταραχή της άντλησης κεφαλαίων είτε από το χρηματιστήριο είτε από την αγορά χρέους (ομόλογα), που έχει κάνει πιο ακριβό τον δανεισμό των επιχειρήσεων για νέες επενδύσεις.

Το Budget Lab του Yale εκτίμησε ότι η ετήσια οικονομική παραγωγή των ΗΠΑ θα συρρικνωθεί κατά 170 δισεκατομμύρια σε τρέχουσες τιμές. Και αν κάτι τέτοιο θα μπορούσε να θεωρηθεί ως «συνωμοσία των πανεπιστημίων», έρχεται η ίδια η JP Morgan να προεξοφλήσει μεγάλη ύφεση για φέτος.

Εναντίον του Τραμπ εξαπολύονται και «φιλία πυρά», ακόμα και από κλάδους που θα ήθελε να προστατεύσει, όπως αυτόν της εξόρυξης πετρελαίου, καθώς στελέχη της πετρελαϊκής βιομηχανίας κατονόμασαν ρητά πως η δασμολογική πολιτική του Τραμπ τους κάνει διστακτικούς στο να επενδύσουν, σε βαθμό που ίσως κινδυνεύσει η πρωτοκαθεδρία των ΗΠΑ στην παραγωγή πετρελαίου!

Το αυξημένο κόστος των εισαγωγών αυξάνει και τα κόστη κατασκευής υποδομών τεχνητής νοημοσύνης. Ήδη η Microsoft έχει επιβραδύνει την κατασκευή κέντρων δεδομένων σε πέντε πολιτείες των ΗΠΑ, ενώ επιβραδύνονται παράλληλα οι επενδύσεις σε εργασίες αναβάθμισης των δικτύων...

Ο καπιταλισμός είναι ενίοτε σκληρός για όσους αγνοούν τους θεμελιώδεις νόμους του, ακόμη και αν δηλώνουν -και στ' αλήθεια είναι- οι πιο πούροι καπιταλιστές!

Το ερώτημα, βέβαια, είναι αν θα προλάβει το επιτελείο Τραμπ να αντλήσει τα αναγκαία συμπεράσματα πριν γίνει ο... κακός χαμός που από το 2008 όλο επανέρχεται και όλο απωθείται «κάτω από το χαλί».

«Η άνοδος του Αρτούρο Ούι» και ο Μπρεχτ σήμερα

«**Η** αποτρέψιμη άνοδος του Αρτούρο Ούι» γράφτηκε από τον Μπέρτολντ Μπρεχτ το 1941. Πρόκειται για μια παραβολή για την άνοδο του Χίτλερ στην εξουσία και αναφέρεται στην περίοδο 1932-1938. Εδώ και τρία χρόνια παρουσιάζεται στην Αθήνα η παράσταση σε σκηνοθεσία Άρη Μπινιάρη.

Ο Μπινιάρης, αξιοποιώντας το σύνολο των μπρεχτικών εργαλείων, καταφέρνει να στήσει μια παράσταση που υπηρετεί το θέατρο για το οποίο πάλευε ο Μπρεχτ. Ένα θέατρο που δεν θέλει τον θεατή αμέτοχο παρατηρητή ή συναισθηματικά εμπλεκόμενο, αλλά τον θέλει να παρατηρεί, να σκέφτεται, να αμφισβητεί, να αντιλαμβάνεται την κοινωνία και τους μηχανισμούς της και τελικά να παρακινηθεί να προσπαθήσει να τους αλλάξει.

Αυτό που ο Μπρεχτ αποκαλούσε «αποστασιοποίηση» του θεατή, ως εργαλείο για να τον κάνει να σκεφτεί και να δράσει αντί απλώς να νιώσει, συμβαίνει επιτυχώς. Με τη χρήση της μουσικής, του μοντάζ, της σύντομης περίληψης του έργου στην αρχή της παράστασης και κυρίως του σπασίματος του «τέταρτου τοίχου» που χωρίζει τους θεατές με την επί σκηνής δράση, ο θεατής αντιλαμβάνεται ότι δεν παρακολουθεί κάτι που έχει απλώς ιστορικό ενδιαφέρον, αλλά η ακολουθία των επί σκηνής γεγονότων αποκαλύπτει ζητήματα που είναι εντελώς επίκαιρα.

Στο κείμενο του Μπρεχτ, η τελευταία φάση της Δημοκρατίας της Βαϊμάρης και η άνοδος του Χίτλερ στην εξουσία μεταφέρονται στον γκανγκστερικό κόσμο του Σικάγο την εποχή του μεγάλου Κραχ. Στη διάρκεια της παράστασης συναντάει κανείς πολλά γνωστά πρόσωπα αλλά και γεγονότα, που παραλληλίζονται με τους ήρωες του έργου. Ο Αρτούρο Ούι είναι ο Χίτλερ, ο Ερνέστο Ρόμα είναι ο Έρνστ Ρομ, αρχηγός των SA (και η σκηνή της δολοφονίας του συμβολίζει τη Νύχτα των Μεγάλων Μαχαιριών), ο Γκίβολα είναι ο Γκέμπελς, ο Ντόγκσμπορο είναι ο Χίντενμπουργκ, δεύτερος πρόεδρος της Δημοκρατίας της Βαϊμάρης, ο οποίος διόρισε τον Χίτλερ ως καγκελάριο το 1933, η φωτιά στην αποθήκη κουνουπιδιού συμβολίζει την φωτιά στο Ράιχσταγκ κοκ.

Κατά τη διάρκεια της παράστασης παρακολουθεί κανείς μία συμμορία του υποκόσμου, ένα αιμοδιψές τσίρκο, να βαδίζει προς την εξουσία σπέρνοντας βία και φρίκη. Ο αρχικά σκυφτός και καμπούρης Ούι, αποκρουστικός για την υψηλή κοινωνία, μεταμορφώνεται μπροστά στα μάτια μας σε έναν ευθυτενή άντρα, με καθαρό λόγο. Από συγγόνος εγκληματίας γίνεται άσπιλο πολιτικό πρόσωπο, που πουλάει προστασία στους αγρότες δήθεν για να τους σώσει από τη φτώχεια. Σε άμεση συνεργασία με το Τραστ του Κουνουπιδιού -δηλαδή το κεφάλαιο- και τον δήμαρχο της πόλης -δηλαδή το πολιτικό προσωπικό- ανεβαίνει βήμα-βήμα τα σκαλάκια της εξουσίας, αφήνοντας πίσω του εξαθλίωση και θάνατο.

Ο Μπρεχτ με το κείμενό του και ο Μπινιάρης με τη σκηνοθεσία του αποκαθιστούν ιστορικά δύο σπουδαίες παραχάξεις που προσπαθεί να πετύχει το σύστημα. Αρχικά, την άποψη ότι ο Χίτλερ ανέβηκε στην εξουσία εντελώς δημοκρατικά και με εκλογές, κάτι που -πέρα από ανακριβές ιστορικά- εκφράζεται για να φορτωθεί ο γερμανικός λαός (και όχι η αστική τάξη και το πολιτικό της προσωπικό) τα εγκλήματα του Γ' Ράιχ. Δευτερευόντως, ότι ο Χίτλερ και το εθνικοσοσιαλιστικό κόμμα είχαν οποιοδήποτε «αντισυστημικό» ή «αντικαπιταλιστικό» χαρακτηριστικό και εναντιώθηκαν στο κεφάλαιο και την αστική τάξη.

Αυτό που αποκαλύπτεται πεντακάθαρα επί σκηνής είναι ότι η άνοδος του Ούι ήταν σε όλα της τα βήματα υποβοηθούμενη από το κεφάλαιο, καθώς αυτό τον εξέθρεψε, αυτό τον αξιοποίησε στην επίθεσή του απέναντι στους φτωχούς αγρότες, αυτό τον τοποθέτησε στο βάθρο στο οποίο βρέθηκε. Ακριβώς όπως οι ισχυρότεροι βιομήχανοι του Ράιχ έστειλαν επιστολή στον πρόεδρο της Γερμανίας ζητώντας να γίνει καγκελάριος ο Χίτλερ. Ακριβώς όπως ο Χίντενμπουργκ διόρισε τον Χίτλερ ως καγκελάριο και μετά την προβοκάτσια της φωτιάς στο Ράιχσταγκ (για την οποία κατηγορήθηκε μέλος του Κομμουνιστικού Κόμματος Γερμανίας και έπειτα από την οποία κυνηγήθηκαν όλα

τα μέλη του ΚΚΓ) του έδωσε το δικαίωμα να αναστείλει πολιτικές ελευθερίες και δικαιώματα.

Αν κάτι επιτυγχάνεται, είναι να μην ιδωθεί αυτή η παράσταση απλώς ως μία αποκατάσταση της ιστορίας, αλλά και ως κατεύθυνση για το μέλλον. Ο Μπρεχτ δεν αποκαλεί την άνοδο του Ούι «αποτρέψιμη» προσπαθώντας να κατηγορήσει τον απλό λαό ως συνένοχο για την άνοδό του, μιας και δεν την απέτρεψε. Χρησιμοποιεί αυτό τον όρο για να δείξει ότι ο φασισμός, αλλά και το σύστημα που τον ανατρέπει, δεν είναι ούτε παντοδύναμο, ούτε ανίκητο. Αποκαλύπτει πως ο φασισμός είναι το μακρύ χέρι του συστήματος και άρα κα-

μία αστική «δημοκρατία» δεν μπορεί να τον αποτρέψει, το αντίθετο μάλλον. Θα συνεχίσει να τον αξιοποιεί, όσο και όπως την εξυπηρετεί.

Το κείμενο του Μπρεχτ κλείνει με την εξής φράση: «Μην χαίρεστε ακόμη για την ήττα του! Παρ' όλο που ο κόσμος ξεσηκώθηκε και σταμάτησε τον μπάσταρδο, η σκύλα που τον γέννησε είναι ακόμη σε οίστρο». Αυτή η φράση δεν μας προειδοποιεί μόνο για την άνοδο των ακροδεξιών κομμάτων στην Ευρώπη ή για την έξαρση των ακροδεξιών επιθέσεων ανά τον κόσμο. Μας δείχνει τον δρόμο: για να ξεμπερδέψουμε με τον φασισμό, πρέπει να ξεμπερδέψουμε με τη «σκύλα που τον γεννά».

Καμία άλλη γη δεν υπάρχει, όσο υπάρχει κατοχή

«**Δ**εν έχετε κάπου αλλού συγγενείς να πάτε;» «Όχι, καμία άλλη γη, γι' αυτό υποφέρουμε γι' αυτήν.» Αυτός είναι ο διάλογος που έδωσε τον τίτλο στο ντοκιμαντέρ «Καμία άλλη γη» και σε δυο κουβέντες περιικλείει την αυταπάρνηση, τον αγώνα για τη γη και την Παλαιστίνη, την εξαθλίωση και τις μη-δενικές επιλογές, πως στην τελική δεν έχουν τίποτα να χάσουν, επειδή τα έχουν χάσει όλα. Έχουν να κερδίσουν όλη την Παλαιστίνη.

Το ντοκιμαντέρ «Καμία άλλη γη» σαμποταρίστηκε με κάθε δυνατό τρόπο, όμως βγήκε πάντα νικητής. Κανένας παραδοσιακός διανομέας δεν δέχτηκε να το παρουσιάσει στις ΗΠΑ, παρά μόνο εναλλακτικά δίκτυα και κινηματογράφοι. Κι όμως, για πολλές συνεχόμενες προβολές τα εισιτήρια παρέμεναν εξαντλημένα. Κέρδισε Όσκαρ και προβλήθηκε σε φεστιβάλ που διατείνονταν για το «no politica» αίσθημά τους. Τέτοια ήταν η δημοφιλία του, που όταν ο Παλαιστίνιος Χαμντάν Μπαλάλ (ο ένας από τους τέσσερις συντελεστές του, από τους οποίους δύο Παλαιστίνιοι, δύο Ισραηλινοί) απήχθη από τις Ισραηλινές Κατοχικές Δυνάμεις, ξέσπασε διεθνώς κύμα κατακραυγής, με αποτέλεσμα να απελευθερωθεί.

Το ντοκιμαντέρ μάς παρουσιάζει μέσα από λήψεις επαγγελματικών καμερών και καμερών κινητών την κατεδάφιση των σπιτιών, των σχολείων, μέχρι και των παιδικών χαρών της Μα-

σάφερ Γιάτα, για να μετατραπούν σε στρατιωτική ζώνη ασκήσεων του σιωνιστικού στρατού. Είναι μια διαδικασία πολυετής, που επιθυμούν να ολοκληρωθεί -παρά τις μαζικές διαδηλώσεις των κατοίκων της περιοχής- με τη χρήση στρατού, μπουλντοζών, ένοπλων εποίκων και του κατοχικού νόμου. Μάλιστα, ο νόμος σημειώνει πως δεν υπάρχει χωριό εκεί. Κι αν τα κατοχικά κατάρτια γράφουν μεταφυσικές αλλοφροσύνες, το ντοκιμαντέρ καταρρίπτει κάθε ισχυρισμό ανυπαρξίας.

Οι λήψεις δεν είναι μόνο με επαγγελματικά μέσα και σκηνοθεσία, αλλά και με ερασιτεχνικά εργαλεία, όπως είναι το κινητό τηλέφωνο του Μπάζελ Αντρά (ο άλλος Παλαιστίνιος συντελεστής). Αυτό αποτελεί την απόδειξη της εξής πολιτικής αλήθειας: κάθε πράξη της ένοπλης παλαιστινιακής αντίστασης, αλλά και της σιωνιστικής γενοκτονίας, συνοδεύεται από έναν Παλαιστίνιο που τραβάει με την κάμερα του κινητού του· χωρίς αυτή τη λήψη, ο κόσμος δεν θα γνώριζε ούτε τα μισά. Όπου, λοιπόν, το υλικό κατασχόταν, όπου τα τεχνικά μέσα δεν έφταναν, διείσδυε η κάμερα του πλέον καθημερινού εργαλείου, του κινητού.

Οι δύο πρωταγωνιστές, που τυγχάνουν και συμπαραγωγοί, ο Μπάζελ Αντρά και ο Γιουβάλ Αμπραάμ, αποδεικνύουν αυτή τη διάκριση που υπάρχει μεταξύ του παλαιστινιακού και του ισραηλινού κόσμου. Ενώ ο Αμπραάμ, ως Ισραηλινός επικριτής του σιωνισμού αντιμετωπίζεται σαν εκ-

θρός του Ισραήλ, για τον Αντρά επιφυλάσσεται χειρότερη μοίρα, η αντιμέτωπιση σαν κάτι πιο κάτω από κτήνος, με φυλακίσεις, ανελέητο κυνηγητό, έξωση, κατεδάφιση ολόκληρου του κόσμου του, διαγραφή από προσώπου γης. Για πολλούς, αυτό είναι απόδειξη πως οι Ισραηλινοί και οι Παλαιστίνιοι πρέπει να ζήσουν αρμονικά μαζί. Για άλλους, είναι ευκαιρία να κριτικάρουν αυτή την καλλιτεχνική σύμπτωση. Σε κάθε περίπτωση, το ντοκιμαντέρ «Καμία άλλη γη», με τρόπο που ανακατεύει και το πιο γερό στομάχι, δείχνει πως η κατοχή δεν θα σταματήσει την επέκτασή της, αν δεν παραβιάσει και το τελευταίο στρέμμα παλαιστινιακής γης. Ό,τι κάνουν από το 1948, αλλά και νωρίτερα.

Αυτό που αποδεικνύεται, λοιπόν, δεν είναι πως υπάρχει χώρος για «διακρατικές αγάπες», αλλά πως η ύπαρξη του Ισραήλ και η ύπαρξη της Παλαιστίνης είναι ανειρήνευτη. Το θέμα είναι αν θα καταφέρει ο αγώνας των Παλαιστινίων να ελευθερώσει ολόκληρη τη γη τους ή αν θα επιτραπεί στον σιωνισμό να συνεχίσει την ύπαρξή του και άρα και την ολοένα και αυξανόμενη κατοχή και τον εκτοπισμό. Αυτό που αποδεικνύεται δεν είναι ότι θα υπάρξει συνεργασία για διπλή ύπαρξη (πράγμα άτοπο), αλλά αν θα υπάρξει απελευθέρωση της Παλαιστίνης από τον Ιορδάνη ως τη Μεσόγειο. Η καταγραφή δεν είναι μόνο ιστορική μνήμη. Είναι κύρια η απόδειξη πως η κατοχή πρέπει να πεθάνει.

Γεντί Κουλέ

Βιομηχανία θανάτου

«εις τον συνήθη τόπον των εκτελέσεων»

Συνέντευξη με τον Γιάννη Γκλαρνέτατζη*

«Π.Σ.»: Η ανακάλυψη των τεσσάρων ομαδικών τάφων με τους 33 σκελετούς στο πάρκο της Εθνικής Αντίστασης δίπλα στο Γεντί Κουλέ ξανάφερε στο προσκήνιο τις ομαδικές εκτελέσεις κομμουνιστών ιδιαίτερα στην περίοδο του Εμφυλίου. Τι ακριβώς γνωρίζουμε μέχρι σήμερα για τις εκτελέσεις αυτές και τις ομαδικές ανώνυμες ταφές των εκτελεσμένων;

Το Γεντί Κουλέ μετατράπηκε από φρούριο σε φυλακή το 1890 και παρέμεινε τέτοια μέχρι το 1989. Όλα αυτό το διάστημα ήταν η κεντρική, και διαβόητη για τις άθλιες συνθήκες της, φυλακή της Θεσσαλονίκης. Και βεβαίως, εκεί κρατούνταν οι θανατοποινίτες κι έξω απ’ αυτό γίνονταν οι εκτελέσεις, ήδη από τον εποχή του Μεσοπολέμου. Στη διάρκεια της Κατοχής οι εκτελέσεις ήταν συχνό φαινόμενο. Ο Σπ. Κουζινόπουλος στο πρόσφατο βιβλίο του «Γεντί Κουλέ: Η Βασίλη της Θεσσαλονίκης» καταγράφει 178 εκτελεσμένους. Παράλληλα, όμως, εκτελέσεις γίνονταν και σε άλλα σημεία της πόλης, ενώ συχνά τα θύματα επιλέγονταν από το στρατόπεδο συγκέντρωσης Παύλου Μελά.

Στη διάρκεια όμως του Εμφυλίου οι αριθμοί πέρασαν σε άλλο επίπεδο. Όπως είναι γνωστό, στις 18 Ιουνίου 1946 εγκρίθηκε από τη Βουλή το Γ΄ Ψήφισμα, που προέβλεπε την ποινή του θανάτου για μια πληθώρα «αδικημάτων», ενώ οι σχετικές δίκες γίνονταν από επί τούτου συγκροτημένα δικαστήρια (έκτακτα στρατοδικεία ή πενταμελή εφετεία), χωρίς δικαίωμα έφεσης ή αναστολής της ποινής. Μιλάμε, δηλαδή, για πλήρη παραβίαση οποιασδήποτε τυπικής δικανικής αρχής. Μάλιστα η Θεσσαλονίκη είχε την «τιμή» να είναι η

πρώτη περιοχή στην Ελλάδα όπου εφαρμόστηκε το Γ΄ Ψήφισμα.

Όπως αναλυτικά περιγράφω στο βιβλίο μου «Στιγμές Σαλονίκης θερινές», στις 12 Ιουλίου 1946 έγινε στο Έκτακτο Στρατοδικείο Θεσσαλονίκης η δίκη τριών κατοίκων του χωριού Περιστέρι Κιλκίς. Η κατηγορία στηριζόταν στην ανεύρεση τεσσάρων όπλων και τετρακοσίων σφαιρών σε χωράφι το οποίο ανήκε σε θείο του ενός κατηγορούμενου, καθώς και το γεγονός ότι «ήσαν πρώην ΕΛΑΣίται», ενώ ακόμη «υπήρχον πολλαί ενδείξεις ότι ούτοι ετέλουν εις επαφήν» με «συμμορία». Δύο απ’ αυτούς, οι Γεώργιος Καλέμας (ή Καλέμος ή Καλέμης) και Θεοχάρης (ή Θόδωρος) Σαπρανίδης, καταδικάστηκαν σε θάνατο κι η εκτέλεση έγινε μόλις πέρασαν οι τρεις μέρες που προέβλεπε ο νόμος, στις 16 Ιουλίου, ακριβώς στους λόφους πίσω από το Γεντί Κουλέ. Απ’ εκεί και πέρα, καθώς ο Εμφύλιος φούντωνε, ξεκίνησαν μαζικές εκτελέσεις.

Με βάση το προαναφερθέν βιβλίο του Κουζινόπουλου, έχουμε επτά εκτελέσεις το 1946, 114 το 1947, 133 το 1948 και 44 το 1949. Συνολικά, δηλαδή, 298. Μιλάμε για βιομηχανία θανάτου. Εκτελέσεις, όμως, συνεχίζουν να γίνονται και τα πρώτα χρόνια της δεκαετίας του ’50. Έτσι έχουμε 14 το 1951 (ανάμεσά τους του Νίκου Νικηφορίδη στις 5 Μαρτίου, ο οποίος εκτελέστηκε επειδή οργάνωνε τη συλλογή υπογραφών στην Έκκληση της Στοκχόλμης για κατάργηση των πυρηνικών όπλων), μία το 1953, οκτώ το 1954 και τέσσερις το 1955.

«Π.Σ.»: Η τύχη του άτυπου νεκροταφείου μέχρι να ανοικοδομηθεί η περιοχή έγινε αντικείμενο μιας σιωπηλής αντιπαράθεσης ανάμεσα στο μετεμφυ-

λιακό κράτος και τους συγγενείς, με πρωταγωνιστές κυρίως τις μανάδες των εκτελεσμένων. Τι ακριβώς γνωρίζει η ιστορική έρευνα γι’ αυτό;

Να διευκρινίσουμε ότι, παρότι τα δημοσιεύματα των εφημερίδων της εποχής αναφέρονται «εις τον συνήθη τόπον των εκτελέσεων», αυτός δεν είναι ακριβώς ένα σημείο. Επειδή, λοιπόν, οι εκτελέσεις ήταν πάρα πολλές, δεν ήταν ασυνήθιστο τα πτώματα να θάβονται επιτόπου, δηλαδή σε κάποιο πρόχειρο λάκκο που άνοιγαν ποινικοί κρατούμενοι με αντάλλαγμα τα παπούτσια των νεκρών. Αυτή ακριβώς είναι κι η περίπτωση του σημείου όπου τώρα ανακαλύφθηκαν οι σκελετοί, το οποίο βρίσκεται βορειοδυτικά του Επταπυργίου. Από την άλλη μεριά της οδού Ανθέων, που συνδέει την Επταπυργίου με τον περιφερειακό, δηλαδή βορειοανατολικά της φυλακής, μέσα πλέον στο Σείχ Σου, υπάρχει ένα πρόχειρο χορταρισμένο νεκροταφείο με σταυρούς μπηγμένους στο χώμα. Αυτό το δημιούργησαν οι μανάδες των εκτελεσμένων μετά το τέλος του Εμφυλίου, αλλά, όπως αναφέρει ο Ηλ. Πετρόπουλος στο βιβλίο του «Πτώματα, πτώματα, πτώματα», όταν ο Παπάγος έγινε πρωθυπουργός, ο διοικητής του Γ΄ Σώματος Στρατού έστειλε μπουλντόζες να σκάψουν το πρόχειρο νεκροταφείο. Από την καταστροφή έχει γλιτώσει μόνο το μνήμα της Κούλας Ελευθεριάδου που εκτελέστηκε το 1947.

Βέβαια, μετά την πρόσφατη ανακάλυψη των σκελετών υπήρξαν προφορικές μαρτυρίες κατοίκων που ανέφεραν είτε ότι όταν έπαιζαν μικρά, είτε όταν χτίζονταν οι οικοδομές, έβγαιναν στην επιφάνεια οστά, τα οποία είτε παραχώνονταν πάλι είτε πετάγονταν βιαστικά. Η περιοχή, βέβαια, ήταν εντελώς άκτιστη και χωρίς δέντρα την περίοδο του Εμφυλίου.

«Π.Σ.»: Όπως και στην περίπτωση με την υπόθεση της Στενής Αυτοάμυνας, έτσι και με τις ανώνυμες μαζικές ταφές, για πολλές δεκαετίες ως σημαντικά γεγονότα της ιστορίας της πόλης τα σκέπαζε ένα πέπλο σιωπής. Για το μετεμφυλιακό αστικό κράτος, που ήταν ο θύτης, μια τέτοια στάση είναι κατανοητή. Για την αριστερά απεναντίας μια τέτοια στάση από τι νομίζεις υπογορευόταν;

Η συγκεκριμένη υπόθεση πιθανόν συνδέεται με τους σκελετούς που ανακαλύφθηκαν, κάτι που υποστηρίζει ο Τ. Κατσαρός που έχει ασχοληθεί εκτενώς με το θέμα κι έχει γράψει το σχετικό βιβλίο με τίτλο «Μια απόφαση, μάχομαι μέχρι το τέλος». Η εκτίμηση αυτή βασίζεται στον αριθμό των σκελετών που έχουν βρεθεί μέχρι τώρα, δηλαδή 33, καθώς το σύνολο των εκτελεσμένων μέσα σε έξι μέρες ήταν 47, ενώ μεταξύ τους υπήρχε και μια γυναίκα (η Ευθυμία Πατσιά) και καθώς βρέθηκε ένα γυναικείο παπούτσι κι οι εκτελέσεις γυναικών δεν ήταν γενικά συνηθισμένες, ενισχύεται η εικασία ότι πρόκειται για τους εκτελεσμένους αυτής της υπόθεσης. Πρέπει, όμως, να θυμηθούμε ότι στη διάρκεια της δίκης της Στενής Αυτοάμυνας για την επίθεση στο λεωφορείο της αεροπορίας, ο Ακίνδυνος Αλθανός

και τα άλλα μέλη της ομάδας δήλωναν πως δεν ήταν μέλη του ΚΚΕ, το οποίο ακόμη ήταν τυπικά νόμιμο. Τέτοιες δηλώσεις ήταν βέβαια δύσκολο να διαψευστούν στα μετεμφυλιακά χρόνια.

Στη συνέχεια, μετά τη μεταπολίτευση αλλά και την αναγνώριση της Εθνικής Αντίστασης από το ΠΑΣΟΚ, η έμφαση δόθηκε ακριβώς στο κομμάτι της ιστορίας που αφορούσε την περίοδο της Κατοχής κι όχι του Εμφυλίου. Ακόμη και τότε όμως η δράση της ΟΠΛΑ, π.χ., παρέμενε στο περιθώριο. Αυτό μπορεί να είναι αποτέλεσμα της μακρόχρονης παρανομίας, αλλά και μιας γενικότερης προσπάθειας της Αριστεράς να αποτινάξει τη ρετσινιά του «εθνοπροδότη». Μόνο μετά την πτώση των καθεστώτων του «υπαρκτού σοσιαλισμού» και κυρίως με την είσοδο στον 21ο αιώνα άρχισε να δίνεται έμφαση στη δράση ομάδων και προσώπων στη διάρκεια του Εμφυλίου. Αυτό θεωρώ ότι αποτελεί, εν μέρει τουλάχιστον, και αντανάκλαστική αντίδραση στην εμφάνιση μιας νέας ακροδεξιής ιστοριογραφίας που αποπειράται να δικαιολογήσει και να δικαιώσει τη δράση των δωσιλόγων.

«Π.Σ.»: Τι θα μπορούσε κατά τη γνώμη σου να γίνει από την πλευρά των κινημάτων και των συλλογικοτήτων της Θεσσαλονίκης για να γνωρίσουν ουσιαστικά οι νέες γενιές αυτή την «άταφη» ιστορία;

Την τελευταία εικοσαετία νομίζω ότι υπάρχει σαφώς μια ανάδειξη διαφόρων γεγονότων παραγνωρισμένων ή και χαμένων (π.χ. η απελευθέρωση της πόλης από τον ΕΛΑΣ). Βέβαια, υπάρχουν πολλά ακόμη πράγματα που χρειάζονται περαιτέρω μελέτη, όπως, ας πούμε, η περίοδος της ΕΑΜοκρατίας στη Θεσσαλονίκη. Γενικά, πάντως, υπάρχει ανάπτυξη της μικροϊστορίας και της τοπικής ιστορίας, ανάπτυξη που μας φέρνει κοντύτερα σε πρόσωπα και γεγονότα. Αυτή η ανάπτυξη έχει γίνει με βιβλία, συνέδρια, αλλά και ομάδες στο διαδίκτυο και περιηγήσεις, και χαίρομαι ιδιαίτερα που έχω συμμετάσχει ενεργά σ’ όλη αυτή τη διαδικασία. Προφανώς μένουν πολλά ακόμα να γίνουν. Πιστεύω ότι η διάδοση τοποσημων, ιδιαίτερα στο διαδίκτυο, είναι πολύ επιδραστική, γιατί ενίοτε τα μικρά ή μεγάλα μνημεία μπορούν εύκολα να γίνουν στόχος βανδαλισμών και να καταστραφούν, όπως έγινε με την αναθηματική πλάκα στον τόπο δολοφονίας του Γιάννη Ζέβγου.

• Ο Γιάννης Γκλαρνέτατζης είναι μελετητής της ιστορίας, συγγραφέας και πρόεδρος του Σωματείου Υπαλλήλων Βιβλίου-Χάρτου Ν. Θεσσαλονίκης. Στη Θεσσαλονίκη πρωταγωνιστεί στην οργάνωση ιστορικών περιηγήσεων. Έχει γράψει το λογοτεχνικό αφήγημα «Οι Πρώτες Γιορτές στην Αμαλικάνδη», καθώς και τα ιστορικά «Στιγμές Σαλονίκης χειμερινές», «Στιγμές Σαλονίκης εαρινές» και «Στιγμές Σαλονίκης θερινές». Πρόσφατα συμμετείχε στην ξενάγηση στο Γεντί Κουλέ που οργάνωσε η Ένωση Συνταξιούχων Εκπαιδευτικών Θεσσαλονίκης.

Θεσσαλονίκη

Εκδήλωση μνήμης και τιμής στους εκτελεσμένους στο Γεντί Κουλέ

Η ΚΟ Θεσσαλονίκης του ΚΚΕ(μ-λ), παραμονές της Κόκκινης Εργατικής Πρωτομαγιάς, καλεί στο Πάρκο Εθνικής Αντίστασης πίσω από το Γεντί-Κουλέ (Επταπύργιο, Συκιές, συμβολή των οδών Κανάρη και Μιαούλη) σε εκδήλωση μνήμης και τιμής στους εκτελεσμένους κομμουνιστές στα χρόνια του Εμφυλίου Πολέμου, της μετεμφυλιακής περιόδου και στους αγωνιστές της αντιφασιστικής αντικατοχικής πάλης 1941-1944. Θα παραστούν και θα μιλήσουν συγγενείς εκτελεσμένων. Θα ακολουθήσει κατάθεση λουλουδιών στον τάφο της Κούλας Ελευθεριάδου στο παλιό νεκροταφείο του Αγίου Παύλου.

Κυριακή 27 Απριλίου 2025, στις 11 π.μ.

σχολία

Προέλευση

Ο Λευκός Οίκος παρουσίασε αναθεωρημένη έκδοση της ειδικής σελίδας του ιστοτόπου του για την COVID-19, στην οποία προωθεί τη θεωρία πως ο νέος κορονοϊός (SARS-CoV-2) και η ασθένεια που προκαλεί ήταν αποτέλεσμα «φυγής από εργαστήριο», που παρουσιάζεται ως η «αληθινή» προέλευση της πανδημίας. Όλες οι υπόλοιπες θα υπόκεινται σε δασμούς.

Νοημοσύνη

Την ανάπτυξη μηχανισμού «...τεχνητής νοημοσύνης με εφαρμογή στην ηλεκτρονική συνταγογράφηση» προκρίνει ο υπουργός Υγείας, Αδωνις Γεωργιάδης. Ούτε να διανοηθείς να αρρωστήσεις.

Δαπάνες

Η Ισπανία θα αυξήσει αυτή τη χρονιά τις αμυντικές της δαπάνες, ώστε να ανέλθουν στο 2% του ΑΕΠ -στόχος του NATO- πολύ νωρίτερα από την προθεσμία του 2029 που είχε προηγουμένως ορίσει, δήλωσε σήμερα ο πρωθυπουργός Πέδρο Σάντσεθ. Βομβοπλημμύρες.

Επαγγελματίες I

Το Ισραήλ παραδέχθηκε τη σφαγή 15 νοσηλευτών και διασωστών μετά τη διεθνή κατακραυγή. Η εσωτερική έρευνα του ισραηλινού στρατού απέδωσε τις δολοφονίες σε «επαγγελματικά λάθη». Από επαγγελματίες δολοφόνους.

Επαγγελματίες II

Ποινικά διώκονται περίπου 100 άτομα για «υποκίνηση μίσους και χρήση αντισυνταγματικών συνθημάτων» επειδή πάνω στους τοίχους του Πανεπιστημίου Χούμπολντ του Βερολίνου βρέθηκε το... απαγορευμένο σύνθημα «Από το ποτάμι ως τη θάλασσα, η Παλαιστίνη θα είναι ελεύθερη» ή η λέξη «Ιντιφάντα». Επαγγελματική Δικαιοσύνη.

Χρέη I

Η κυβέρνηση Τραμπ ανακοίνωσε ότι θα ξεκινήσει από τον επόμενο μήνα να κυνηγά για να εισπράξει τα

απλήρωτα φοιτητικά χρέη, ακόμη και μέσω κατάσχεσης μισθών. Αρχικά από τους απόφοιτους του Χάρβαρντ.

Χρέη II

Η κυβέρνηση του αμερικανού προέδρου Ντόναλντ Τραμπ απείλησε να απαγορεύσει στο αμερικανικό Πανεπιστήμιο του Χάρβαρντ να δέχεται ξένους φοιτητές αν δεν δεχθεί να υποβληθεί σε έλεγχο όσον αφορά την εισαγωγή φοιτητών, τις προσλήψεις πανεπιστημιακών και τον πολιτικό προσανατολισμό του. Από το Βερολίνο ως τη Βοστώνη πανεπιστήμια φυλακισμένα.

Συναυλίες

Ο Μ. Χρυσοχοΐδης ανέφερε ότι οι συναυλίες θα απαγορευθούν στα Εξάρχεια και για λόγους δημόσιας τάξης, ανεξάρτητα με το ποιος δίνει άδεια ή όχι. «Δεν έχουν κανένα λόγο να μαζεύονται εκεί δυο-τρεις χιλιάδες άνθρωποι και να κάνουν εκδηλώσεις, π.χ., για τη Γάζα ή για οτιδήποτε, ας πάνε κάπου αλλού, είναι μια πυκνοκατοικημένη περιοχή, δεν μπορούμε να επιβαρύνουμε περιοχές οι οποίες ήδη έχουν πολλά βάρη». Από τα Εξάρχεια ως το Βερολίνο.

Χρόνια Πολλά

«Η εκλογή του προέδρου Τραμπ ήταν μια θετική εξέλιξη», είπε ο αρχιεπίσκοπος Ιερώνυμος και προτρέπει τον αμερικανό πρόεδρο «να είναι προσεκτικός γιατί αν τα πράγματα γυρίσουν μούμερανγκ, τότε η ριζοσπαστική αριστερά μπορεί να ξαναπάρει την εξουσία». Ακροδεξιός Ανέστη.

Φαιοπράσινος «επαγγελματικός προσανατολισμός» στα σχολεία

«Προφητικά» τα λόγια του Ν. Δένδια στη Βουλή σχετικά με το 12ετές εξοπλιστικό πρόγραμμα μαμούθ της κυβέρνησης, στο πλαίσιο της παγκόσμιας εξοπλιστικής υστερίας με κατεύθυνση την προετοιμασία ενός γενικευμένου ιμπεριαλιστικού πολέμου. Γιατί αυτός είναι ο πραγματικός σκοπός της εξοπλιστικής παράκρουσης που επιβάλλουν οι ιμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί, στους οποίους θέλουν να μας εμπλέξουν. Και όχι, βέβαια, η αποφυγή του πολέμου μέσω... απειλών και «αποτρεπτικών» προγραμμάτων εξοπλισμού, που έχει κυριεύσει τον καπιταλιστικό ιμπεριαλιστικό κόσμο.

«Δεν εγκρίνουμε δαπάνες, αλλά φιλοσοφία», είπε ο υπουργός στην «κλειστή» συζήτηση της επιτροπής Εξοπλιστικών της Βουλής, όπου παραβρέθηκε σύσσωμη η στρατιωτική ηγεσία. Κι αφού επρόκειτο για «έγκριση φιλοσοφίας», ο... φιλόσοφος υπουργός προτίμησε να μιλήσει για την Ασπίδα του Αχιλλέα, πάρα για τα 20-25 δις. ευρώ εξοπλιστικών δαπανών, που θα ντύσουν τη λιτότητα στο χακί και με... εσώρουκα τη «μνημονιακή» λιτότητα, τη «γεωπολιτική», την «κλιματική», την «πανδημική», τη «δημοσιονομική», τη «δασμολογική» κ.λπ. λιτότητα ή όποια άλλη λιτότητα σκαφιστούν για τους πολλούς για τα υπερκέρδη των λίγων.

«Δεν εγκρίνουμε δαπάνες, αλλά φιλοσοφία»! Αυτό το «νέο αμυντικό δόγμα» της κυβέρνησης βρήκε άμεση εφαρμογή σε... μαθητές και μαθήτριες γυμνασίων και λυκείων. Με στρατιωτικά κατηχητικά αποσπάσματα να περιοδεύουν στα σχολεία της χώρας, με την έγκριση του υπουργείου Παιδείας και σε συνεργασία με τις διευθύνσεις εκπαίδευσης.

Για πρώτη φορά το ΓΕΣ απευθύνεται μαζικά σε ανήλικους μαθητές Γ' γυμνασίου έως και Γ' λυκείου, προς εξεύρεση στρατεύσιμου «βιολογικού υλικού» και για να περιοριστεί η απροθυμία των νέων να εκπαιδευτούν και να καταταγούν ως μισθοφόροι. Γιατί η ασπίδα του Αχιλλέα χρειάζεται και... Αχιλλέα.

Η στρατολόγηση των μαθητών/τριων εντός σχολικού προγράμματος, σε συνεργασία με διευθυντές, με παρουσία εκπαιδευτικών, με χρήση υποδομών πληροφορικής των σχολείων και με τη συγκατάθεση των γονέων και... «εθελοντικά» (ως μέτρο εθνικοφροσύνης της εκπαιδευτικής

κοινότητας, προφανώς), περιλαμβάνει, εκτός από παρελάσεις, παραγγέλματα, προσοχή, ανάπαυση και μεταβολή (όπως ήταν τα παραγγέλματα «καρβανά» γυμναστή σε μαθητές δημοτικού μπροστά στον άγνωστο στρατιώτη!) και τη συμπλήρωση ενός «ερωτηματολογίου επαγγελματικού προσανατολισμού», με φύλλο πορείας τα κέντρα νεοσυλλέκτων. Με «θετικές» ερωτήσεις για το «κύρος» και την «ελκυστικότητα» του στρατού, για τη «γοητεία» και την «περιπέτεια» της στρατιωτικής ζωής (με πολλά καφόνια «σε άλλους» και με τις «ευκαιρίες ταξιδιών» που προσφέρουν οι επεμβάσεις του NATO, της ΕΕ και των ΗΠΑ).

Στη συνέχεια... φιλοσόφησε και ο πρωθυπουργός, προσανατολίζοντας επαγγελματικά τη νεολαία με πιο πεζά κριτήρια: η σημασία των ισχυρών ενόπλων δυνάμεων προς όφελος των συλλογικών μας συμφερόντων (αλήθεια!) είναι κάτι παραπάνω από προφανές. Χάρη σε αυτές η χώρα μας απέτρεψε κινδύνους όπως οι μεταναστευτικές ροές στον Έβρο (ιδού ο εισβολέας!). Υπερασπίστηκε τα δίκαιά της σε κάθε κρίση που εκδηλώθηκε στο Αιγαίο (τα δίκαια του NATO, των ΗΠΑ, της ΕΕ), ενώ ήδη διαθέτει στρατηγικές συμφωνίες με κράτη όπως οι Ηνωμένες Πολιτείες, η Γαλλία, το Ισραήλ, συμμαχίες οι οποίες παρέχουν εγγυήσεις ασφάλειας σε ένα ανασφαλές διεθνές περιβάλλον (ασφάλεια με όλες τις φιλοπόλεμες, αντιδραστικές έως φασιστικές δυνάμεις, δηλαδή).

Οι αναφορές στο «εθνικό ή πατριωτικό καθήκον», στην «ελευθερία, ασφάλεια και προστασία της πατρίδας», αν και πολλές φορές «συναισθηματικά φορτισμένες», δεν κρύβουν τον καθαρά αντιδραστικό και πολεμοκάπηλο χαρακτήρα τους, την εθνικιστική-φασιστική φρασεολογία για την εμπλοκή της χώρας στους πολεμικούς σχεδιασμούς των ιμπεριαλιστών, τη μετατροπή της νεολαίας σε αναλώσιμο υλικό υποταγής, πολέμου και εκτοπισμού προσφύγων και μεταναστών.

Η «στρατολόγηση» της νεολαίας δεν περιορίζεται στο να καλύψει τα αυξανόμενα κενά στις στρατιωτικές σχολές ή τις ανάγκες ενός στρατού σε εκστρατεία, αλλά επεκτείνεται και στην υποταγή ή ανοχή της κοινωνίας, και ιδιαίτερα της νεολαίας, σε έναν φασίζοντα μηχανισμό υποταγής και προετοιμασίας για πόλεμο. Οι στρατιωτι-

κοί εξοπλισμοί με νέα, περισσότερα και πιο θανατηφόρα οπλικά συστήματα και η αναζήτηση θυμάτων «εθελοντών» στα μελλοντικά σφαγεία δεν αφορούν μόνο την ενίσχυση των ενόπλων δυνάμεων, αλλά και τη δημιουργία μιας γενικευμένης ψυχολογίας για πόλεμο, με στρατιωτικοποιημένες κοινωνίες «εκτάκτου ανάγκης» και σε «κατάσταση πολιορκίας».

Τώρα, που η παγκόσμια «ισορροπία του τρόμου» διαταράσσεται (όπως συμβαίνει, άλλωστε, με όλες τις ισορροπίες), η απαίτηση για περισσότερα όπλα για να αποτραπεί η χρήση τους, για πιο ισχυρό στρατό για να έχουμε ασφάλεια, η προετοιμασία για πόλεμο για να έχουμε ειρήνη, εκτός από παράλογη αποδεικνύεται και αναποτελεσματική. Κι αυτό γιατί δεν είναι η ειρήνη το ζητούμενο, αλλά η κατατρόπωση των ανταγωνιστών, η κυριαρχία σε εδάφη, σε πρώτες ύλες και οι σφαίρες επιρροής που κατέχει ο αντίπαλος, το ξαναμοίρασμα του κόσμου. Το ψευτοδίλημμα «ασφάλεια ή ευημερία» οδηγεί σε αυτό που ήδη ζούμε: «ούτε ασφάλεια, ούτε ευημερία».

Το κόστος του πολέμου, ακόμα και όταν δεν γίνεται πραγματικά πόλεμος, είναι τεράστιο. Αλλά όχι! Τα χρήματα που ξοδεύονται σε εξοπλισμούς και σε πολέμους δεν θα μπορούσαν ποτέ να κατευθυνθούν σε τομείς όπως η εκπαίδευση, η υγειονομική περίθαλψη, η τεχνολογία, η έρευνα, για την αντιμετώπιση της φτώχειας ή της καταστροφής του περιβάλλοντος, όπως ισχυρίζονται με προσποιητή αφέλεια οι διάφοροι «πολέμιοι του καπιταλισμού». Κι αν ποτέ μπορούσαμε να το επιβάλλουμε, θα είχαμε ήδη ξεπεράσει τέτοιες αυταπάτες για τον ιμπεριαλισμό-καπιταλισμό και θα στοχεύαμε στον πυρήνα.

Βέβαια, σύσσωμη η αντιπολίτευση, από την «αντισυστημική» (εδώ, γελάμε) ακροδεξιά, την κεντροαριστερά μέχρι και την «πατριωτική» αριστερά, αναγνωρίζει την «επιθετικότητα των άλλων» (της Τουρκίας ή/και, δικαίως, του NATO, των ΗΠΑ, της ΕΕ, της Ρωσίας) και είναι κατά βάση υπέρ της ενίσχυσης των ενόπλων δυνάμεων και την υλοποίηση των εξοπλιστικών προγραμμάτων «χωρίς τις κυβερνητικές καθυστερήσεις, εδώ και 6 χρόνια» (!) αλλά με γνώμονα, κυρίως ή αποκλειστικά, τις ανάγκες των ελληνικών ενόπλων δυνάμεων και την ενίσχυση της ελληνικής οικονομίας. Για να έχουμε... και πόλεμο και ευημερία!

προσεγγίσεις